

Giới thiệu Hằng Năm Có Ngày Này

Độ dài: 77 chương Chính văn + 2 chương Phiên ngoại.

Nội dung: Đô thị tình duyên, sủng, HE.

Nhân vật chính: Tuế Hòa ≡ Cừ Chiêu

Bìa: Credit: 2WLAND @meghekun.

Editor: Mina.

Văn án vô cùng ngắn gọn chỉ một câu duy nhất đó là:

Tôi thấy cậu đáng thương, cậu lại muốn "làm" tôi.

...

1. Nữ chính mềm mại, rất mềm mại, tính cách rất thánh mẫu.

2. Nam chính hơi biến thái, tính cách rất cực đoan.

3. Văn là song xử, 1v1, sủng, sắc, HE.

• • •

1. Tên truyện: 岁岁有今朝

岁岁 [sui sui]: Hằng năm hay Tuế Tuế (tên nữ chính).

今朝 [jīn zhāo]: Hôm nay.

璩昭 [qú zhāo]: Cừ Chiêu (tên nam chính).

⇒ Tác giả sử dụng đồng âm.

↔ 岁岁有今朝 là câu chúc quen thuộc kiểu May you have today's glory forever, Việt Nam mình thường dịch là "Năm nào cũng có ngày này". Tác giả chơi chữ cả tên nam chính nữ chính vận vào lời chúc.

(Tổng hợp ý kiến của hai bạn @vespertine và @khnhing)

2. Giới thiệu về nam nữ chính bằng một câu:

"Hắn sống đeo mặt nạ là vì đùa giỡn người khác, mà Tuế Hòa sống đeo mặt nạ là vì để cho người khác sống không lo nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Người hoàn hảo nhất

Edit: Mina

"... Bản báo cáo này cũng tạm ổn rồi."

Chung Vọng nói xong, nhìn về phía cậu bạn ngồi bên cạnh, phát hiện hắn đang thất thần, "Cừ Chiêu, cậu đang nghĩ gì thế?"

Cừ Chiêu lấy lại tinh thần, cười nói: "Không có gì. Chung Vọng, tôi nhớ tôi còn có chút việc, đi trước đây."

"Hả?" Cừ Chiêu cười ôn hòa, như thể tia sắc bén chọt lóe trong đáy mắt chỉ là ảo giác của Chung Vọng. Chung Vọng sừng sốt vài giây, gật đầu, "Thế cậu đi nhanh đi."

Cừ Chiêu rời đi, chỉ còn lại một mình Chung Vọng, trên đường đến căn – tin bỗng bị một người ngăn lại.

"Bạn học, cậu... cậu có thể giúp tôi đưa hộp chocolate này cho bạn học Cừ Chiêu không?"

"..." Chung Vọng thở dài, vươn tay nhận lấy, "Không thành vấn đề."

Nữ sinh bỏ lại một câu cảm ơn rồi chạy đi, Chung Vọng bất đắc dĩ mà lắc đầu, loại chuyện này, anh ta gặp rất lần nhiều rồi.

Cừ Chiêu không được hoan nghênh mới là chuyện lạ.

Hắn có ngoại hình rất đẹp, thân người cao gầy, ngũ quan tinh xảo, khí chất không có lực công kích, cười rộ lên như ánh mặt trời xinh đẹp, không một cô gái nào có thể chống cự được sức hấp dẫn của hắn. Dù chỉ là một cái bóng vẫn đủ làm người mơ tưởng không ngừng.

Càng đáng sợ là, Cừ Chiêu rất dịu dàng, đối với mỗi người đều ở mức độ vừa phải, không nhiều, cũng không ít, vừa không để cho người khác có cơ hội cũng sẽ không làm họ lúng túng.

Ít nhất trong nhận thức của Chung Vọng, anh ta chưa từng thấy Cừ Chiêu không phải người tốt.

Trước kia Chung Vọng ở thời kỳ nổi loạn, có nghiên cứu các cô gái bây giờ thích mẫu hình bạn trai như nào. Anh ta đọc mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình đang thịnh hành và đưa ra kết luận, con gái thích bạn trai đối với người khác mặt lạnh như băng còn đối với bản thân thì quan tâm đủ mọi phương diện.

Cừ Chiêu không phải.

Nhưng còn được hoan nghênh hơn cả tổng tài bá đạo trong truyện.

Mọi người đều tin tưởng rằng, Cừ Chiêu có thể dịu dàng với người bình thường thì sẽ càng cẩn thận tỉ mỉ với nửa kia của mình.

Huống chi, Cừ Chiêu còn rất đẹp trai.

Khi có cả sắc đẹp và dịu dàng, mỗi mục tiêu đều có thể tự mình hoàn thành.

Nhưng càng là người dịu dàng đẹp trai, càng kén chọn đối tượng.

Chung Vọng chưa từng thấy Cừ Chiêu nảy ra hứng thú với nữ giới... nam giới cũng không có.

Cừ Chiêu người này, ai có thể bắt lấy, Chung Vọng không thể tưởng tượng nổi.

"Người hiện tại à." Anh ta ách chừng chocolate trong bàn tay, không biết nói sao.

...

Từ đường quốc lộ Cừ Chiêu rẽ trái đi vào khu rừng nhỏ, cây nhãn lồng tỏa hương ngào ngạt, trồng hai bên đường, hắn đi thông thả, như đang tản bộ, mấy vệt sáng tối lướt qua mặt hắn, lúc sáng lúc tối, ảm áp lại khô ráo.

Nhưng nếu Chung Vọng ở đây thì sẽ phát hiện lúc này bước chân của Cừ Chiêu nhanh hơn thường ngày.

Khu rừng nhỏ diện tích không lớn, Cừ Chiêu chân dài, đi hai phút đã đi ra đường chính.

Cừ Chiêu đứng ở đầu đường, nghiêng người nhường cô gái muốn đi qua, cô gái chỉ liếc hắn một cái rồi không dám nhìn tiếp, cô gái cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu, "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo." Cừ Chiêu cười một tiếng, còn rực rỡ hơn ánh mặt trời.

Giọng quá dễ nghe, cô gái nghe xong tai ửng hồng, cô gái bước nhanh đi vào rừng cây nhỏ, vừa quay đầu lại liền ngẩn người.

Đâu còn bóng dáng Cừ Chiêu?

Sau khi cô gái kia chạy đi, nét dịu dàng trên gương mặt Cừ Chiêu nhanh chóng biến mất, ánh mắt lạnh lùng và khí chất thay đổi, hắn nâng tay xoa xoa giữa trán, tay hạ xuống, lại là một gương mặt hiền lành vô hại.

Tiếp đó, hắn quay đầu nhìn, như mong muốn thấy được bóng lưng mảnh khảnh kia.

Ba năm không gặp, chỉ dựa vào bóng lưng hắn đã có thể nhận ra, cũng chỉ có cô.

Ngày hè nóng bức, cô cùng một nữ sinh đi trong vườn trường, trên người mặc bộ đồ mát mẻ, áo T – shirt to rộng cũng không lộ vẻ mập mạp, hai chân thon dài lộ ra ngoài.

Hình như tóc cô ngắn đi, vừa qua khỏi bả vai.

Cừ Chiêu nhớ cô từng nói, cô thích tóc dài.

Dễ thay đổi. Hấn hừ lạnh một tiếng, đi theo.

Cừ Chiêu vẫn duy trì khoảng cách tầm mười mét với hai cô gái đằng trước, người tới người lui, hai cô ấy sẽ không phát hiện đằng sau có người đi theo.

Cô đang cười, đường cong sống mũi thanh tú cao thẳng, tóc vén sau hai tai, mềm mại đáng yêu.

Cừ Chiêu neho mắt, đến gần một chút. Hấn nghe thấy bên tai có tiếng gió, có tiếng cười, có tiếng nói chuyện, có tiếng bước chân... Nhưng không có âm thanh nào dễ nghe hơn cô.

Giọng cô không ngọt không ngấy, khi nói nhấn rõ từng từ, không nhanh không chậm, như đang kể chuyện, đều đều mà không gây nhàm chán.

Người khác đều nói Cừ Chiêu cực kỳ dịu dàng.

Bọn họ không biết, Cừ Chiêu dịu dàng là học từ cô.

Cô là người hoàn hảo nhất Cừ Chiêu từng gặp.

Nhưng trên đời vốn không có sinh vật hay xác chết nào hoàn hảo cả.

"Tuế Hòa."

Cừ Chiêu mở miệng gọi, cô quay đầu lại.

Chú ý, đây không phải câu chuyện yêu thầm.

Quyển sách này có hai góc nhìn.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

• 07/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Em sẽ trả lời câu hỏi này

Edit: Mina

Trước kia, bởi vì Cừ Chiêu ăn uống không đầy đủ chất dinh dưỡng nên chiều cao chỉ hơn 1m5, nếu đứng giữa đám người thì sẽ chẳng ai nhìn thấy hấn cả. Lần nào vào tiết thể dục hấn cũng đứng hàng đầu tiên vì thấp bé nhất.

Khi Cừ Chiêu đi trên đường luôn có thói quen cúi thấp đầu. Hấn như thế cũng sẽ không nhặt được tiền mà chỉ thấy đôi giày vải cũ kĩ bị mài rách của hấn.

Đây là cha nuôi hấn nhặt trong thùng rác đưa cho hấn.

Khi đôi giày này được đặt trước mặt Cừ Chiêu, nó rất mới. Nhưng dù mới đến đâu cũng sẽ có ngày cũ. Hơn nữa dù Cừ Chiêu không cao lên, size giày cũng khó tránh khỏi tăng lên.

Mũi giày rất nhanh bị chọc thủng.

Hấn không nói, cha nuôi sẽ không biết... Nhưng dù biết cũng sẽ không tỏ vẻ gì.

Mỗi lần như thế, trong lòng Cừ Chiêu lại dâng lên cảm xúc kỳ lạ khó hiểu.

Giày của người khác luôn sạch sẽ. Có lẽ hôm nay bọn họ bởi vì đá bóng mà làm bẩn giày, nhưng tới ngày hôm sau, trên chân họ sẽ là một đôi giày khác mới tinh, chạy nhanh trên sân cỏ, tung tăng nhảy nhót.

Cừ Chiêu không được như vậy.

Hắn không có giày để đổi. Cũng không có bạn bè cùng hò reo.

Tất cả mọi người đều biết hắn là con trai nhà bán phế liệu, không ai muốn chơi với hắn.

Bọn họ ghét bỏ hắn, nói trên người hắn có mùi rác rưởi, nói tính cách hắn quá kỳ quặc, nói hắn không xứng làm bạn với bọn họ.

Giống như hắn chính là rác rưởi vậy.

Ban đầu Cừ Chiêu còn nỗ lực thay đổi tình trạng này.

Mỗi ngày hắn đều tắm rửa hai lần, cho dù như vậy sẽ bị cha nuôi hắn tay đâm chân đá, hắn cũng vẫn kiên trì; hắn gặp người sẽ cười, khuôn mặt vàng vọt nên, khóe miệng cười như nứt ra, trong gương hắn cười đến chảy cả nước mắt.

Nhưng vẫn không xứng.

Sau đó Cừ Chiêu hiểu ra. Không xứng chính là không xứng, không bởi vì hắn một ngày tắm hai lần mà thay đổi, không bởi vì hắn mặt mày hớn hở mà thay đổi, không xứng chính là thân phận.

Hắn học ở Gia Vinh, là dựa vào chính sách quy hoạch đất đai cho phép. Không cần phải trả tiền học phí cao ngất, dễ dàng ghi danh, nếu không cha nuôi hắn cũng sẽ không để hắn đi học.

Nhưng nào có giáo dục công bằng, lại càng không có cách đối xử công bằng.

Ở Gia Vinh, không thiếu nhất chính là con nhà giàu có. Nơi này thiếu, là như hắn, không được tôn trọng, không được yêu thích, không được công nhận, là loại người thấp kém.

Trên lớp, bởi vì hắn bị gọi tên đứng dậy không dám lên tiếng mà bị giáo viên chửi rủa... "Sau này cậu có thể có tiền đồ gì cơ chứ? Giống cha cậu đi nhặt ve chai à?"

Những lời này khiến mọi người cười vang không dưới mười lần, nhưng nghe hoài không chán.

Tuế Hòa xuất hiện vào đúng lúc này.

Khi tất cả mọi người đều đang cười, Tuế Hòa giơ lên tay, nói: "Cô giáo, em sẽ trả lời câu hỏi này."

Cừ Chiêu trộm nhìn sang, cô đang cười, nhưng hắn chỉ có thể phân biệt khái niệm giễu cợt và hòa nhã.

So với đồng phục dầm dề của hắn, bộ đồng phục trên người Tuế Hòa sạch sẽ, phẳng phiu, thậm chí trắng đến mức có thể nhìn xuyên thấy làn da như của em bé mới sinh, bởi vì áo ngắn tay nên lúc giơ tay mà trượt đến bả vai, cánh tay kia nồn nà mảnh mai, giống khuôn mặt cô dễ thu hút ánh nhìn của người khác.

Cừ Chiêu biết cô, là kẻ có tiền mới chuyển đến. Tên rất đặc biệt, gọi Tuế Hòa.

Tuế Hòa vừa chuyển tới đã được mọi người hoan nghênh, mối quan hệ với người khác vô cùng tốt. Mấy ngày học chung, thấy rõ cô là con nhà gia giáo, nụ cười đẹp, giọng nói ngọt, không ai không thích cô.

Bao gồm cả giáo viên, nhưng trừ Cừ Chiêu.

"Vậy để Tuế Hòa trả lời đi," Trên bục giảng, giáo viên thay đổi sắc mặt nhanh chóng, bà ta chuyển đối tượng, "Cừ Chiêu, cậu chăm chú nghe cho tôi, nếu không đừng trách tôi dạy dỗ cậu!"

Để Tuế Hòa trả lời xong, trong lòng bà ta hài lòng hiện lên cả đuôi lông mày, bà ta bảo Tuế Hòa ngồi xuống, liếc mắt thấy Cừ Chiêu có động tĩnh, lập tức lớn tiếng quát: "Tôi cho phép cậu ngồi xuống à? Đứng yên đến lúc tan học cho tôi!"

Cừ Chiêu vui đầu càng thấp.

"Chờ một chút," Bà ta nói tiếp, "Cậu đi xuống cuối lớp, đừng làm ảnh hưởng đến bạn học khác."

Đáy mắt Cừ Chiêu vừa dấy lên hy vọng bỗng tan thành mây khói.

Hắn cầm sách vở, từ bàn đầu tiên chuyển xuống bàn cuối cùng, đuôi mắt liếc, thấy Tuế Hòa đang nhìn hắn, nở nụ cười đẹp đến chói mắt.

Cừ Chiêu rũ mắt không nhìn, chán ghét cô càng tăng thêm.

Làm bộ làm tịch thì thôi đi, lại còn xen vào chuyện của người khác.

Những người thích Tuế Hòa, đều bị mù. Cừ Chiêu khoái trá nghĩ.

Mà người làm Cừ Chiêu chán ghét, sau khi kết thúc giờ học, đi tới trước mặt hắn.

"Cừ Chiêu, sau này có vấn đề gì không hiểu, cậu có thể đến hỏi tớ."

Trong lòng Cừ Chiêu phẳng lặng như tờ, lạnh như hầm băng, nhưng đôi mắt lại mờ to ngạc nhiên, sáng ngời, "Thật sự có thể chứ? Cậu đồng ý dạy tớ?"

Hắn nhìn qua rất khản trương, hai tay bất giác xoa xoa lòng bàn tay đỏ mồ hôi, bả vai nhỏ gầy run nhè nhẹ.

Tuế Hòa xúc động, vỗ vỗ tay hắn, cảm giác đầu tiên chính là gầy trơ xương, cô trấn an nói: "Cậu đừng khản trương, tớ thật sự đồng ý dạy cậu."

Cừ Chiêu bình tĩnh thu lại cánh tay bị Tuế Hòa vỗ, che kín mặt, lúc nói chuyện giọng nghẹn ngào: "Cảm ơn cậu."

"Không cần khách sáo."

Đối trá cực kì. Cừ Chiêu nghĩ thầm.

Dùng tay che biểu cảm, không phải vì vui vẻ đến nỗi bật khóc, mà là âm trầm lạnh nhạt.

Đương nhiên, hắn càng đối trá hơn.

Cừ Chiêu cũng không phủ nhận.

Nam chính nội tâm rất âm u, là thật sự thật sự thật sự rất âm u.

Tôi thích loại này, tôi biến thái như vậy khó mà giữ nguyên câu chuyện lâu ngày sinh tình.

Vốn không phải kẻ đần xen, chỉ là kẻ lại chút chuyện trước kia rồi sẽ nói tiếp chương 1, rất nhanh thôi, sẽ không lâu đâu.

Còn có, câu chuyện này có vẻ rất đáng buồn, nhưng tôi thích, đối với tôi mà nói đây cũng là thử thách.

Vì vậy hy vọng mọi người thích thì phải bình luận nhiều vào, hắc hắc hắc, tăng bốc nhiều để tôi có chút động lực, ha ha.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

• 08/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Muốn chơi đĩa bay không?

Edit: Mina

Cừ Chiêu cũng không biết từ khi nào bản thân hắn bắt đầu có thói quen đeo mặt nạ da người.

Nhưng hắn biết người giàu thích nhìn người nghèo đội ơn bọn họ.

Thế nên hắn sẽ bày về mặt này ra cho người muốn xem, để bọn họ sinh ra lòng đồng cảm với hắn, nhìn không được vươn tay giúp đỡ hắn.

Lấy thân phận của người khác ra để coi thường rồi làm ra hành động tự cho mình là đúng, chỉ vì cái bộ mặt cao cao tại thượng và vẻ thương xót đối trá kia của bọn họ Cừ Chiêu nhìn thực sự buồn cười.

Thế giới vốn không phân biệt thiện ác, nếu có chẳng qua chỉ là mỗi người dùng phán đoán của bản thân đưa ra lựa chọn.

Việc đeo mặt nạ đi trà phúng thế giới rộng lớn này, hắn rất thích thú, thậm chí hưởng thụ loại khoái cảm này...

Lợi dụng *giá trị quan* (1) của người khác để đạt được kết quả mình muốn.

(1) *Giá trị quan*: *Cái nhìn và đánh giá tổng thể của một người đối với tầm quan trọng, ý nghĩa của sự vật khách quan chung quanh (bao gồm con người, sự vật sự việc).*

Đây là Cừ Chiêu.

Cho nên, khi đối mặt với Tuế Hòa nói có muốn cùng cô ra ngoài chơi cuối tuần không, hấn gật đầu.

Hắn muốn nhìn xem, gương mặt thật của Tuế Hòa là như nào.

Đúng vậy, Cừ Chiêu chỉ không tin Tuế Hòa thực sự là loại người làm việc gì cũng hoàn hảo.

Với hắn mà nói, hắn coi thường loại người như Tuế Hòa nhất.

Nhìn hắn đáng thương liền chủ động tiếp cận hắn, tự cho là thông minh muốn cứu rỗi hắn, tràn đầy lòng đồng cảm, vàng sáng thánh mẫu tỏa xung quanh, tự mình cảm động chính mình... Hành động của cô như vậy, vừa đối xử tốt với người khác vừa nói rõ quan hệ giữa hai người... Cô là người ban ơn, còn người kia là người nhận ân huệ.

Cô chủ định là người trên đầu kẻ khác.

Người ban ơn tất nhiên sẽ luôn đúng lý hợp tình hơn người nhận ơn. Đây là lẽ thường không thể bói móc, trong lòng Cừ Chiêu hiểu rõ.

Nhưng hắn không thích lại tin tưởng tuyệt đối rằng, người có tính cách như Tuế Hòa, không thể tồn tại.

Hắn đã sớm tuyệt vọng với xã hội cá lớn nuốt cá bé này.

*

Cừ Chiêu và Tuế Hòa hẹn gặp trước cổng công viên 3 giờ rưỡi chiều.

Vì già vờ mình rất dễ ý, Cừ Chiêu chọn đến sớm, chỉ để cho Tuế Hòa thấp thòm không yên lại quý trọng chờ mong lần đi chơi ẩn tượng này.

Trước khi ra cửa, Cừ Chiêu lục tung tủ đồ nhưng không tìm được bộ quần áo có thể mặc, hấn mất hứng ngồi trên ghế, sức nhớ, hấn cần gì phải tốn tâm tư vì Tuế Hòa?

Hắn chẳng qua chỉ muốn xé nát gương mặt thật của cô rồi lợi dụng hết mức lòng đồng cảm của cô một lần mà thôi.

Nếu vì cô chú trọng vẻ ngoài, vậy chẳng phải đúng như mong muốn của cô sao?

Vì thế khi Cừ Chiêu xuất hiện ở công viên, trên người mặc bộ đồng phục.

Đây có thể là bộ quần áo hấn cân nhắc và dụng tâm mặc nhất.

Chỉ là không nghĩ đến Tuế Hòa đã tới rồi.

Cừ Chiêu đứng dưới tán cây đa, bóng râm cản trở ánh mặt trời làm tinh thần và thể xác con người thả lỏng, hấn mặt không biểu cảm nhìn về phía cổng công viên, nơi đó có Tuế Hòa. Tuế Hòa đang ngồi xổm, lán vấy màu trắng chạm đất nhưng lại hồn nhiên không biết.

Bởi vì cô đang chuyên tâm cho mèo hoang ăn giấm bông.

Lúc này mặt trời không chói chang bằng giữa trưa, nhưng cả người Tuế Hòa như phát ra ánh sáng màu vàng.

Cô hơi mỉm cười, cực kỳ cuốn hút, nhưng Cừ Chiêu không cười. Hắn đi tới, trong lòng vẫn là hai từ kia, đối trá.

"Cậu tới rồi!"

Cho ăn hết giấm bông, Tuế Hòa lơ đãng quay đầu liền thấy Cừ Chiêu, cô đứng dậy, lán vấy bị gió thổi qua tạo thành đường cong. Cừ Chiêu không thấy được gì cả, nhưng trong đầu hấn lại nghĩ, Tuế Hòa có thể mặc quần lót cũng là màu trắng không.

Đáy lòng hoạt động phong phú nhưng không quên đeo mặt nạ.

Cừ Chiêu ngại ngùng mà cúi đầu cười: "Rất xin lỗi, tôi đến muộn."

"Là tới đến sớm quá," Tuế Hòa quan tâm nói, "Cậu khát không? Bên kia có quán bán nước."

"Nhưng tôi..." Cừ Chiêu sờ sờ túi tiền, bên trong chỉ có năm mươi đồng, là toàn bộ tài sản của hấn.

Mua nước, sẽ không đủ tiền mua vé vào cửa công viên giải trí.

Cừ Chiêu không nói tiếp, thần kinh nhạy cảm lại bắt đầu phát tác, Tuế Hòa này nhất định là cố ý, để tiện cho kế tiếp cô biểu hiện mình hào phóng.

Tuế Hòa lăm lăm không thấy động tác của hấn, cô cầm lấy tay Cừ Chiêu, "Tớ đã muốn đến công viên giải trí từ lâu nhưng vẫn luôn không có ai đi cùng.

Vì để cảm ơn cậu đi cùng tớ, tớ mời cậu uống nước được không?"

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hắn.

Cô quen biết nhiều người như vậy, sao có thể không ai đi cùng?

Thật là lời nói dối sứt sẹ.

Cừ Chiêu mất nhìn tay mình bị Tuế Hòa dắt đi, tay cô mềm như bông, ai nhìn vào cũng biết là tiểu thư được chiều chuộng từ bé, tất cả các việc nặng đều cách xa cuộc sống của cô.

Hắn theo bản năng nắm chặt tay, "Vậy thì lần sau tôi sẽ mời cậu."

"Được!"

Tuế Hòa không từ chối, thoải mái hào phóng, làm Cừ Chiêu nhin không được nhìn cô thêm vài lần.

Cô đeo mặt nạ ít nhất cũng phải chín lớp, Cừ Chiêu nghĩ.

...

Mua một chiếc vé vào cửa, túi tiền của Cừ Chiêu hết nhẵn.

Hắn siết chặt vé vào cửa trong lòng bàn tay, một tay khác để Tuế Hòa dắt đi, sớm đã đỏ mồ hôi nóng.

Hai người giống như đang phân cao thấp, không ai có ý định buông tay ra.

Cuối cùng vẫn là Cừ Chiêu không chịu nổi, hắn quy kết thất bại lần này của mình là do bị người mình ghét cầm tay, thật sự không thoải mái.

Hắn tự nhiên mà buông tay lấy ra chai nước trong túi nylon, vặn nắp một chai nước mới cho Tuế Hòa và cho bản thân một chai khác.

"Hôm nay thật nóng."

"Đúng vậy." Tuế Hòa dùng tay phẩy phẩy, quạt gió, "Cậu muốn chơi trò nào trước?"

Năm mươi đồng có thể chơi năm trò bất kỳ trong công viên giải trí.

Cừ Chiêu liếc váy Tuế Hòa chỉ dài tới giữa đùi, nói: "Muốn chơi trò đĩa bay không?"

Đôi mắt hồn nhiên vô tội.

Giai đoạn này, Cừ Chiêu chỉ bị bệnh cấp độ hai, hoàn toàn không phải biến thái.

Nhưng dù sao cũng là bệnh, từ kháng cự đến chữa khỏi, sắp tới sẽ ngày càng nghiêm trọng.

*Nói hắn biến thái, không bằng nói bệnh kiều hơi nhiều, nội tâm vẩn vơ, *bộp, quỳ xuống*.*

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

• 10/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tội phạm giết người

Edit: Mina

Tuế Hòa nghe vậy sừng sốt, cô quay đầu nhìn về phía thiết bị không lồ xoay tròn 360° kia, bất giác nuốt nước bọt.

"Sợ à?" Cừ Chiêu như thể sợ mình vừa lỡ lời, vội sửa miệng, "Chúng ta chơi trò khác đi."

Tuế Hòa nghĩ nghĩ, "Không sao. Cậu muốn chơi, tớ sẽ chơi cùng cậu."

Cừ Chiêu hơi nhăn mày, lại rất nhanh dần ra, hần cười: "Chúng ta sẽ chơi trò này trước."

Nếu cô thích thể hiện, thể thì hần sẽ chờ xem trò cười.

Phía trước bọn họ còn có một đoàn người rất dài, Tuế Hòa cùng Cừ Chiêu đi đến cuối hàng, ăn ý không ngẩng đầu nhìn độ cong đĩa bay văng ra, nhưng vẫn không tránh khỏi nghe thấy tiếng thét chói tai nhức óc.

Tuế Hòa hít sâu một hơi, tim đập cực nhanh, cô hơi nghiêng đầu nói với Cừ Chiêu: "Lát nữa cậu không cần phải sợ đâu, cứ lớn tiếng hét, không sao cả."

Cừ Chiêu thân nhiên nhìn cô căng thẳng đến nổi hai bên thái dương ướt mồ hôi, cong môi cười lạnh, ngữ khí mềm nhẹ, "Ừ."

Đợi mười phút nữa mới đến lượt bọn họ.

Tuế Hòa chọn chỗ ngồi, Cừ Chiêu ngồi bên trái cô, bên phải cô là một cậu bạn nam lạ.

Cừ Chiêu nhìn không được lại nhìn váy cô lần nữa, bởi vì ngồi xuống mà làn váy co lên, bởi vì ánh nắng chói chang mà hai đùi sáng lên..

Hần dựa vào lưng ghế, nhìn thấy cậu bạn nam ngồi bên cạnh cô cũng đang nhìn chỗ đó.

Chắc chắn Tuế Hòa có ý, làm gì có người nào sẽ mặc váy tới công viên giải trí. Cừ Chiêu nhắm mắt lại, hần hơi đau đầu, nhất định là bị say nắng.

Mãi đến khi thanh an toàn được nhân viên hạ xuống, Cừ Chiêu mới cảm thấy con đầu đau đón giảm bớt một chút.

Bởi vì thanh chắn an toàn đã đè váy xuống.

Chơi một lần đĩa bay, kéo dài một phút.

Một phút này, Cừ Chiêu chỉ hơi nhắm mắt chịu đựng cơn gió lớn lướt qua, không nói một lời.

So với hần bình tĩnh, Tuế Hòa lại bị dọa choáng váng, cảm giác dạ dày cồn cào muốn nôn mửa, cô không thét chói tai, nhưng khi đĩa bay dừng hần thì cả hai chân cô như nhũn ra, mặt trắng bệch dọa người.

Cừ Chiêu đi đến cạnh cô nhưng không chạm vào mà là khom lưng ghé sát bên tai cô, hơi thở hòa lẫn với mùi hương trên người cô, hình như có mùi kim quất thảo mộc. Hần sát lại gần hơn, dùng giọng điệu cẩn thận hỏi: "Cậu ổn không?"

Tuế Hòa xua tay, che ngực, hít sâu một hơi, giọng yếu ớt: "Tớ không sao."

"Thể thì chúng ta đi chơi thuyền hải tặc đi," Cừ Chiêu chỉ đằng sau cô, ánh mắt toát lên mong mỏi, "Lần đầu tiên tớ tới công viên giải trí, rất muốn chơi tất cả các trò một lần."

Tuế Hòa liếc mạng nuốt nước sôi xuống cổ họng, "Chúng ta đi chơi thuyền hải tặc."

"Được!" Cừ Chiêu chỉ kếm không nhảy cẫng lên tỏ vẻ mình sung sướng.

Ngồi thuyền hải tặc không khó chịu như đĩa bay, nhưng liên tục đóng đưa trên không trung, Tuế Hòa muốn dừng một chút cũng không được.

Cô không từ chối bởi vì cô rất sợ Cừ Chiêu sẽ thất vọng.

Không có bạn chơi cùng, bị mọi người xa lánh, quái gỡ âm trầm... Nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Nếu cô đã chủ động đến gần hần thì không thể xoay người rời đi, bằng không điều này còn gây tổn thương người hơn cả lạnh nhạt ngay từ ban đầu.

May mắn sau khi chơi thuyền hải tặc, Cừ Chiêu chọn chơi trò xe đung.

Hiện tại Tuế Hòa chỉ cần không chơi trò trên không thì trò gì cô cũng có thể thích ứng.

Trò xe đung là hình thức một người điều khiển, khống chế tốt phanh và vô - lăng là được. Không biết có phải Tuế Hòa ảo giác không, cô cảm thấy Cừ Chiêu luôn lái quanh xe cô, không ngừng va chạm làm cô choáng váng đầu óc.

Nhưng Cừ Chiêu cười rất vui vẻ.

Hần nhất định là đang cùng cô chơi, chẳng qua không kiểm soát được độ mạnh yếu mà thôi.

Tuế Hòa cắn răng, quyết định chịu đựng.

Sau khi chơi xe đung, Cừ Chiêu chọn tàu lượn siêu tốc.

Tuế Hòa: "..."

Từ trên tàu lượn siêu tốc xuống, Tuế Hòa tìm ghế đá ngồi, uống hết một chai nước, ngược mắt đối mặt với Cừ Chiêu nói: "Chúng ta nghỉ ngơi một lát đi."

Lại tiếp tục cô sẽ nôn mất.

Rốt cuộc không chịu nổi. Cừ Chiêu cúi đầu che dấu ánh mắt đắc ý của mình, hấn ra vẻ ủ rũ mà ngồi xuống cạnh Tuế Hòa, không quá xa cũng không quá gần, giữa hai người còn có thể nhét thêm một người nữa.

Hấn nói: "Xin lỗi. Tôi chưa từng tới công viên giải trí, nhìn cái gì cũng mới lạ mà quên nghĩ đến cảm nhận của cậu."

"Không đúng, không đúng, không liên quan đến cậu, là do tớ quá yếu." Vì để tăng độ thuyết phục trong lời nói của mình, cô nói, "Cậu xem cậu không hề gì cả."

Đã như vậy rồi còn muốn quy kết vấn đề là do bản thân sao?

Tốt vậy à. Cừ Chiêu cười.

Khi Cừ Chiêu cười lộ ra hàm răng trắng, nhưng suy dinh dưỡng nên gương mặt hấn nhìn rất hốc hác, bỏ qua điểm này, hấn có đường nét thanh tú, diện mạo thượng đẳng.

"Tuế Hòa, cậu thật tốt."

Tuế Hòa nhìn hấn, sắc mặt xanh xao vàng vọt, thậm chí không cao bằng cô, người nhỏ con, đối mặt với người khác sẽ cẩn thận dè dặt, cười rộ lên lại làm người ta tiếc thương và đau lòng.

Cô lắc đầu: "Cậu càng xứng đáng được tốt hơn."

Trong lòng cảm thán, ai có thể nghĩ đến mười bốn năm sau, hấn nhỏ bé yếu ớt như vậy sẽ biến thành tội phạm giết người đây?

Không ai ngờ tới.

Cho nên, không người nào có thể may mắn thoát khỏi.

*Mùi dầu gội của Tuế Hòa, tôi chém đó, linh cảm đến từ Hermes Le Jardin de Monsieur Li, tôi vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng thích mùi đó.
*Cảm giác sẽ không ai chống cự được mùi hương này, ưỡn ngực.**

Còn có, Tuế Hòa, cô tỉnh ra chưa! Hấn đang diễn kịch đó! Chạy ngay đi!!!

*Chọn một cái, trọng sinh hay là xuyên không *tôi thật sự rất thích loại chấp niệm này.**

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

• 13/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đuôi cáo

Edit: Mina

Vào một ngày nào đó của mười bốn năm sau, Tuế Hòa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lần ngoài ý muốn đó làm cả thể xác và tinh thần cô mỗi mệt, mỗi mệt làm cô chỉ muốn ngủ một giấc, rồi bỗng quay về tới mười bốn năm trước.

Về tới năm Cừ Chiêu vẫn còn là cậu bé bình thường yếu ớt.

Tuế Hòa luôn cảm thấy ông trời sắp xếp mang cô trở về là có mục đích, mục đích là để cô ngăn cản Cừ Chiêu sa vào con đường tội ác.

Bởi vì người cuối cùng cô nhìn thấy ở đời trước, chính là Cừ Chiêu.

Trở về ngày đầu tiên, Tuế Hòa đã suy nghĩ nguyên nhân Cừ Chiêu đi vào con đường sai trái này.

Nếu nói những cái tên tử vong bị Cừ Chiêu xếp vào danh sách giết hại đều là những người từng xem thường hắn, thế thì vì sao cô, người chưa từng gặp Cừ Chiêu lại bị theo dõi?

Như đi vào ngõ cụt cũng không thể đi ra, Tuế Hòa rất khó hiểu chuyện này.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định đơn giản hóa mọi chuyện, quy kết xui xẻo là do chính mình nắm đố khoanh tay đứng nhìn... Nói đúng ra, khi ấy cô vốn không hề chú ý đến người tên Cừ Chiêu.

Gia đình Tuế Hòa hạnh phúc, cha mẹ nông thẩn, còn có một người anh trai chiều chuộng thương yêu cô, cuộc sống luôn hướng về ánh mặt trời. Loại người luôn sống trong bóng tối như Cừ Chiêu, không phải cô chưa từng muốn thấy mà là bọn họ không cho phép cô nhìn.

Hiện tại sống lại một đời, Tuế Hòa như được trao sứ mệnh, cùng lúc đó ý thức được phải bảo vệ mạng sống của bản thân. Dù thế nào cô cũng muốn tranh thủ hết sức mình khi giá trị quan của Cừ Chiêu còn chưa thành hình, đối tốt với Cừ Chiêu, dẫn hắn đi trên con đường ngay thẳng.

Nếu một chút tốt không đủ, vậy thì gấp bội.

*

Còn một trò chơi cuối cùng, Cừ Chiêu chọn vòng đu quay khổng lồ.

Tuế Hòa nhìn chằm chằm khoang nằm trên đỉnh của chiếc đu quay, tảng đá trong lòng buồng xuống, cô nói: "Chúng ta đi ngồi đu quay nào."

Đu quay xoay một vòng hết nửa tiếng, nhưng xếp hàng cũng gần bằng thời gian đó.

Đến khi Tuế Hòa và Cừ Chiêu ngồi vào một khoang dành cho hai người, chân trời đã tràn ra sắc màu ấm.

Đu quay bắt đầu vận hành, trừ lúc khởi động thì hơi hoảng sợ, sau đó luôn duy trì tốc độ thông thả ổn định.

Tuế Hòa bò đến bên cửa sổ, nhìn ánh sáng màu cam nơi xa, "Thật đẹp."

Cừ Chiêu nói hắn chưa từng tới công viên giải trí, thật ra cho dù Tuế Hòa đã trải qua hai đời thì hôm nay cũng là lần đầu tiên tới.

Khi còn nhỏ cô chỉ đi theo anh trai đến khu vui chơi giải trí trong nhà, trong mắt cha mẹ cô, mấy nơi như này luôn tràn ngập nguy hiểm, cô không có cơ hội bước vào.

Cừ Chiêu ngồi lưng thẳng tắp, giống như đang cùng Tuế Hòa nhìn đám mây cuối chân trời, nhưng thật ra là đang quan sát Tuế Hòa.

Ánh nắng dịu nhẹ in dấu ấm áp lên gương mặt cô, đôi đồng tử của cô sáng lên như ngọn lửa, lông mi nhỏ dài, rù bóng xuống mí mắt và sống mũi.

Nhất định là môi cô làm bằng cánh hoa hồng, nếu không sao hắn có thể ngửi thấy mùi thơm từ cô chứ?

Ánh mắt Cừ Chiêu không gọn sóng, trong lòng lại cảm khái ông trời bất công.

Dựa vào đâu ông trời muốn đưa hết mọi thứ tốt đẹp cho một người?

Tốt đẹp làm hắn không khỏi hoài nghi, tốt đẹp làm hắn muốn phá hủy bóp nát.

"Tuế Hòa," Hắn nghe thấy giọng nói cực kỳ mát mẻ, "Cậu không chê tôi sao?"

Giống những người khác vậy, cảm thấy hắn là rác rưởi.

Tuế Hòa còn đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, dường như không hiểu câu hỏi của hắn: "Sao phải ghét bỏ?"

"Không phải ghét bỏ, vậy, cậu đang thương hại tôi?"

Cừ Chiêu không phải người sẽ nói ra nghi hoặc trước mặt người ngoài, rất hiếm khi hắn sẽ thẳng thắn giống hiện tại.

Dáng vẻ yếu ớt miễn cảm này khiến Cừ Chiêu rất khinh bỉ chính mình, trước kia là vậy, hiện tại càng là vậy, nói xong hắn liền hối hận. Nghĩ thầm nếu lát nữa Tuế Hòa thừa nhận đúng là đang thương hại hắn, thế thì hắn sẽ dựa vào điều này để lấy được lòng đồng cảm từ cô... sở trường giỏi nhất của hắn là làm loại chuyện này.

Cừ Chiêu nghĩ, tất cả tình huống bột phát lúc này là do quang cảnh kỳ lạ.

Có lẽ quang cảnh này có thể mê hoặc lòng người.

Cừ Chiêu nói quang cảnh không phải cảnh vật bên ngoài vòng đu quay, mà là Tuế Hòa.

Cô càng lóa mắt hơn cảnh vật.

Tuế Hòa quay đầu nhìn hần, mỉm cười: "Cậu có điểm nào đáng để tớ thương hại sao?"

Cừ Chiêu ngơ ngác.

Rốt cuộc đuôi cáo cũng muốn lộ ra rồi, phải không?

Nghĩ như vậy, nhưng lại nghe Tuế Hòa nói tiếp là: "Thật ra, nhốt giới hạn của bản thân trong lòng, không phải ai khác mà là chính mình. Chỉ khi cậu cảm thấy cậu đáng thương, cậu mới thật sự đáng thương, nếu không người khác nói cái gì cũng không đúng. Cậu chỉ cần biết rằng, tớ đối tốt với cậu, không phải bởi vì bồ thí, cũng không phải bởi vì đồng cảm."

Nói tới đây, Tuế Hòa không nói nữa.

Trong lòng cô bổ sung, "Tớ chỉ vì chính bản thân tớ."

Cừ Chiêu yên lặng nhìn cô, lẩm bẩm nói: "Nhưng thế giới này không có bữa cơm trưa miễn phí."

"Cừ Chiêu, thế giới này rất lớn." Tuế Hòa lại cười, xa xa ánh sáng màu cam xuyên qua tầng mây, sắc màu xuyên thấu cửa sổ, tất cả tập trung trên khóe miệng cô, "Không chắc chắn được chuyện gì cả."

Chẳng hạn như hần của kiếp trước trở thành tội phạm giết người, chẳng hạn như cô của hiện tại đến từ tương lai.

Bữa cơm trưa miễn phí có là gì?

Cừ Chiêu đột nhiên cảm thấy Tuế Hòa không đơn giản như trong tưởng tượng của hần.

Cô nhìn qua điệu dàng mềm mại, ngoan ngoãn nghe lời, người thường thức người yêu thích, nhưng trên thực tế lòng cô sáng như gương, chuyện đối đãi coi trọng ai đều kiên định hơn những người khác.

Dường như mọi thứ trở nên chơi thật vui.

Dưới lớp mặt nạ Cừ Chiêu nghiền ngẫm cười, trên lớp mặt nạ Cừ Chiêu lại cảm kích háo hức tới chấn động, hần dùng sức gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Khoang xe của bọn họ đã lên đến điểm cao nhất, phong cảnh rất đẹp, đúng lúc hoàng hôn buông xuống.

Xa xa lộng lẫy xinh đẹp đưa tới trước tầm mắt.

"Cho nên."

Tuế Hòa nắm tay Cừ Chiêu, trong nháy mắt đó bọn họ như xuyên qua thời không, Cừ Chiêu 13 tuổi, Tuế Hòa 26 tuổi.

"Cừ Chiêu, tớ tới giúp cậu, được không?" Tuế Hòa hỏi.

Tớ tới giúp cậu có được cuộc sống tốt đẹp hơn.

Mong cậu đừng biến thành tội phạm giết người.

Đừng để ý quá nhiều vào vấn đề trọng sinh.

Nữ chính trọng sinh gặp được nam chính, một, không chạy trốn, hai, không lấy lòng, chỉ muốn thay đổi, có thể nói là đang chơi trò nuôi dưỡng nhân vật phản diện đi.

*Trọng sinh chỉ vì nam nữ chính có cơ hội tiếp xúc... câu trên có nói kiếp trước hai người chưa từng gặp nhau, mà nữ chính lại có tính cách thánh mẫu. *Cái tính cách quý gì vậy?**

Nữ chính khá dễ nói chuyện, nhưng không ngốc đâu nha các đồng chí, câu chuyện vừa mới bắt đầu, sau này còn xảy ra nhiều chuyện càng kỳ lạ, chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Mặt khác, nếu Cừ Chiêu dễ bị thay đổi như vậy, thế thì cũng quá đơn giản rồi.

Đừng nên dễ dàng tin tưởng vào câu nói của tên biến thái.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

• 14/07/2018 •

Vừa vào acc Wattpad phụ thì thấy danh sách đọc chỉ còn 1 truyện.<

Mấy nhà chuyên convert ngôn tình 18+ biến mất sạch rồi. T^T

Mấy người quá đáng vừa vừa thôi, chơi trò report vui lắm hả? Hừm, bức xúc quá!!!

Mấy bạn muốn đọc H thì sang Wikidich nhe, đặc biệt là nàng @vespertine, hợp gu đọc của tớ.>

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hấn chỉ muốn cùng Tuế Hòa ở bên nhau

Edit: Mina

Giúp đỡ trong miệng Tuế Hòa nói là cha cô sẽ giúp đỡ Cừ Chiêu đến khi tốt nghiệp cấp 3.

Còn nói không phải bố thí, còn nói không phải đồng cảm. Cừ Chiêu cúi đầu, ghé tòm trong dạ dày trào lên, nhưng lúc ngẩng đầu, hốc mắt hấn rung rung nước mắt, hấn nói: "Cảm ơn cậu."

Không nên ôm hy vọng xa vời.

Hóa ra Tuế Hòa và những người đó cũng không khác gì nhau, hấn chỉ cần lấy ra những lời dối trá nói với bọn người đó để đáp lại cô là được rồi.

Muốn để hấn lòng mang ơn? Nằm mơ!

Sau khi xuống vòng đu quay, hành trình một ngày này của bọn họ cũng đi tới kết thúc.

Cừ Chiêu và Tuế Hòa đi về phía cổng, lúc sắp rời khỏi công viên giải trí, Cừ Chiêu đột nhiên nói: "Cậu có thể cho tôi vé vào cửa không?"

"Sao thế?" Tuế Hòa vừa hỏi vừa đưa vé vào cổng công viên giải trí cho hấn.

Cừ Chiêu ngượng ngùng cười: "Đây là lần đầu tiên chúng ta tới chơi, tôi muốn lưu giữ nó."

Tuế Hòa mềm lòng, cô cũng không biết đôi mắt mình đang nhìn Cừ Chiêu chứa bao nhiêu dịu dàng.

"Sau này chúng ta có thể thường xuyên tới chơi."

"Một lời đã định?" Cừ Chiêu vron ngón út ra.

Tuế Hòa vron tay cùng hấn ngoéo tay, "Một lời đã định."

...

Không biết Tuế Hòa nói với cha cô thế nào, Cừ Chiêu chưa từng thấy người nhà cô, chỉ thấy một tấm thẻ.

Tấm thẻ này là Tuế Hòa đưa cho hấn.

Nói cách khác, bên ngoài nhìn vào, người giúp đỡ Cừ Chiêu là Tuế Hòa, sẽ không ai miệt mài tìm hiểu người sau lưng giúp đỡ Cừ Chiêu là Tuế Tử Đình cha của Tuế Hòa.

Cừ Chiêu không ý kiến gì về chuyện này. Hấn là người được hưởng lợi từ người giàu, không có quyền lựa chọn ai tới giúp đỡ mình.

"Tuế Hòa."

Cừ Chiêu gọi Tuế Hòa lại khi cô đang muốn đưa hắn về nhà, "Tôi có thể không về nhà không?"

"Vì sao?"

"Nơi đó không phải nhà của tôi."

Cừ Chiêu là bị ném bên ven đường, được cha nuôi hiện tại phát hiện khi đang làm việc.

Người cha nuôi này của hắn không có năng lực gì, nhất Cừ Chiêu cũng chỉ vì muốn tìm con trai kế thừa hương khói mà đúng lúc xuất hiện một đứa bé trước cửa.

Ông ta là người có tính cách rất tùy tiện.

Lúc đi lấy tên cho Cừ Chiêu, ông ta cũng không biết nhiều chữ, trực tiếp ném tấm thẻ trong túi tiền của Cừ Chiêu cho nhân viên, "Cái này." Dù sao ông ta cũng sẽ không gọi tên Cừ Chiêu, gọi thẳng nhãi ranh là được rồi.

Nói ông ta không có năng lực cũng không phải nói dối. Thu nhập đồng nát để kiếm sống nhưng ông ta lại có tính thích đánh cờ bạc, ngày nào thắng lớn sẽ *xuân thu đại mộng*(1). Ngày nào thua hết tiền, Cừ Chiêu sẽ thành nơi ông ta trút giận.

(1) Xuân thu đại mộng: Những suy nghĩ không thực tế, vọng tưởng.

Hơn nữa ông ta sẽ chọn nơi bạo hành Cừ Chiêu, chỉ đánh ở những nơi người khác không nhìn thấy, cũng không làm mặt Cừ Chiêu bị thương.

Từ ngày hiểu chuyện tới nay, Cừ Chiêu đã không dùng họ của cha nuôi.

Hiện tại có cơ hội rồi đi, sao Cừ Chiêu có thể bỏ qua.

Tuế Hòa nhớ mớ chuyện Cừ Chiêu được nhận nuôi, cô cũng muốn đưa Cừ Chiêu tới bên người, như vậy càng tiện.

Nhưng Tuế Sơ sẽ không đồng ý. Tuế Sơ là anh trai Tuế Hòa.

"Như vậy đi, tớ sẽ thuê căn hộ gần trường học cho cậu, rồi tìm thêm một người tới chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho cậu, được không?"

Cừ Chiêu phát hiện dự vọng của bản thân thật giống cái động không đáy, lòng tham không đáy.

Hắn muốn Tuế Hòa tới quan tâm mình. Sau đó kéo cô xuống vực thẳm, cùng hắn sa đọa.

"Không cần, không cần, tôi ở một mình không sao đâu." Cừ Chiêu nghe thấy hắn nói như vậy.

"Nhưng trước đó, chúng ta có cần phải nói một tiếng với cha cậu không..."

"Không cần!" Cừ Chiêu trở nên kích động, hắn run rẩy, "Tôi không muốn gặp lại ông ta!"

Tuế Hòa vội vàng trấn an cảm xúc của hắn, nói: "Được được được, cậu không cần đi gặp ông ấy."

Lúc này Cừ Chiêu mới bình tĩnh lại.

Đến lúc đó sẽ nhờ ba ba tìm người giải quyết đi. Tuế Hòa uể oải nghĩ.

Có thể mượn tay người khác thoát khỏi con quái vật cha nuôi kia, Cừ Chiêu hưng phấn đến nổi máu trong người sôi trào.

Hắn dựa vào bả vai Tuế Hòa, cười xảo quyệt.

*

Mọi người ở Gia Vinh đều cảm nhận được Cừ Chiêu thay đổi.

Hắn trở nên tự tin, sạch sẽ, thậm chí là đẹp. Càng quan trọng hơn là, người đứng bên hắn là Tuế Hòa.

Có Tuế Hòa, mọi người rất nhanh tiếp nhận Cừ Chiêu thay đổi... hắn nên có thay đổi, cũng chắc chắn có chỗ nào đó hơn người.

Bằng không sao Tuế Hòa sẽ làm bạn với hắn?

Chuyện này giống như một bước lên trời, cho dù không thấy nhiều ở Gia Vinh, tất cả mọi người khen Tuế Hòa xinh đẹp lương thiện, tất cả mọi người nói Cừ Chiêu là vận cốt chó. Chẳng sợ trong lòng bọn họ sẽ coi thường loại chuyện này nhưng ngoài miệng vẫn sẽ nói vài câu khách sáo quan tâm.

Dần dần, bọn họ sẽ chủ động đến gần Cừ Chiêu. Rốt cuộc thân phận không giống, giá trị con người cũng sẽ thay đổi.

Nhưng Cừ Chiêu không muốn tốn tâm tư nói chuyện với bọn họ.

Hắn chỉ muốn cùng Tuế Hòa ở bên nhau.

Đang lấy lòng một người hữu dụng, hắn cần gì phải để ý đến những người và đồ vật vô dụng?

Bất cứ thứ gì cũng sẽ để lại dấu vết khi thời gian trôi đi, mặt nạ trên gương mặt cũng vậy.

Nó ngày càng dày hơn.

Mà Cừ Chiêu lại giống như không phát hiện, cứ như vậy đeo mặt nạ nặng trĩu tới khi tốt nghiệp cấp 3.

Tuế Hòa: Gọi tớ là ba ba đi.

Cừ Chiêu: A, người phụ nữ già dối.

Đúng là Tuế Hòa coi Cừ Chiêu như con trai mình. (Nhưng dù lớn cũng không có tâm lý gánh nặng tuổi tác, chuyện này chỉ là tạm thời. Sau khi trọng sinh Tuế Hòa sẽ hòa nhập vào cuộc sống của mình, khi đó cô chỉ bao nhiêu tuổi chứ, sẽ không có kiểu lý lẽ tôi sống nhiều năm hơn Cừ Chiêu thì ra về tôi đây hơn người.

Theo quan điểm của tôi, tâm lý con người sẽ chịu ảnh hưởng từ hoàn cảnh, thời gian chỉ là xúc tác. Nếu cô ấy quay về trước kia, vậy thì cô ấy sẽ phải chậm rãi thích ứng tuổi tác mới.

Ngẫm mà xem, xung quanh đều là học sinh, không muốn trẻ lại cũng không được.)

*...Trên đây chỉ là lời biện minh kém cỏi cho trọng sinh quay về tuổi tác cũ của tôi mà thôi. *ôm quyền**

Aiz, mỗi một chương truyện này tôi đều giải thích rất nhiều, như vậy quá mệt mỏi, sau này sẽ không giải thích nữa. Rất nhiều nghi hoặc đều sẽ có giải đáp, từ từ đọc sẽ rõ.

Nhưng có chuyện này vẫn muốn nói ra, cảm ơn mọi người đã đọc.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

• 15/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cơm chiên trứng

Edit: Mina

Sau ngày kết thúc kì thi đại học, bầu trời quang đãng.

Tuế Hòa còn chưa mở mắt đã nhận được cuộc gọi của Cừ Chiêu.

"Tuế Hòa, cậu dậy chưa?"

Khi người ta không tỉnh táo, giọng nói như cách một lớp vải.

Lúc Cừ Chiêu nghe thanh âm này của Tuế Hòa cảm thấy thật sự mê người, cô dùng chân kẹp gối ôm, "Ừ."

Vừa nghe liền biết chưa tỉnh ngủ, Cừ Chiêu cười khẽ một tiếng "Hôm nay có liên hoan, đừng quên."

"Sẽ không quên."

Ném điện thoại qua một bên, Tuế Hòa xoay người xuống giường vén rèm cửa sổ ra, căn phòng tối tăm đón ánh mặt trời vào, cô dụi tầm mắt, nhìn bản thân trong gương.

Dường như thay đổi rất nhiều, lại dường như không hề thay đổi.

Đời trước thế nào, đời này cô vẫn vậy.

Cô không khát vọng điều gì, chỉ mong mọi thứ vẫn như cũ, chỉ muốn Cừ Chiêu trở nên tốt hơn. Thấy mọi chuyện đều đi theo hướng phát đoán của mình, cô rất hưởng thụ cuộc sống này... hơn cả việc được sống thêm nhiều năm thanh xuân hơn người khác.

Tuế Hòa rửa mặt xong, thay đồ ngủ xuống tầng ăn sáng, không nghĩ tới sẽ thấy Tuế Sơ đang ngồi bên bàn ăn.

"Anh?" Tuế Hòa ngạc nhiên, "Sao anh còn ở nhà?"

"Đến đây ăn bữa sáng."

Vừa xé bánh mì nướng, Tuế Hòa để Tuế Sơ rót cho cô một ly sữa bò, "Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao?"

Tuế Sơ là người cuồng công việc, ai cũng biết.

"Không." Tuế Sơ khép tờ báo lại, "Hôm nay phải đến sân bay đón khách, giữa trưa đi."

"Anh thuận đường với em đó."

"Đi đâu?"

Tuế Hòa nói tên địa chỉ, Tuế Sơ nhú mày: "Sao em lại muốn đi tìm cậu ta?"

"Cái gì lại muốn? Lớp tổ chức liên hoan, em tìm Cừ Chiêu đi cùng thôi mà."

Tuế Sơ không thích Cừ Chiêu, Tuế Hòa thấy từ lâu nên không trách, cô uống ly sữa bò, "Thế rốt cuộc anh có đưa đi không?"

"Đưa."

Biết ngay mà.

Tuế Hòa xé bánh mì nướng đặt trong bát của Tuế Sơ, cười tủm tỉm: "Phần thưởng."

...

Lái xe đến trước cửa tiểu khu của Cừ Chiêu, Tuế Hòa còi dài dây an toàn, "Cảm ơn anh trai."

Tuế Sơ liếc cô: "Nhanh xuống xe đi."

"Anh lái xe cẩn thận nhé."

Tuế Hòa đã quen Tuế Sơ mặt than, cô xuống xe, tránh ra vài bước, quay đầu lại, xe vẫn chưa đi.

Cô phát tay: "Đi đi, đi đi!"

Tuế Sơ thu ánh mắt lại, lắc đầu thờ dài nói: "Con bé xấu xa."

Cũng không biết vì sao tốt với thằng nhóc Cừ Chiêu tính khí quái gở kia đến thế nữa.

Chờ xe rời đi, Tuế Hòa đi vào tiểu khu, những bảo vệ trước cửa đều biết cô là ai, lúc cô đi ngang qua còn cho cô một viên kẹo sữa: "Cho cháu ăn này."

Tuế Hòa cong đuôi mắt: "Cảm ơn."

Trong tay cầm kẹo sữa, Tuế Hòa ấn chuông cửa.

Chưa tới hai giây cửa được mở ra, mặt Cừ Chiêu lộ ra, "Sao lại không mang chìa khóa?"

Tuế Hòa có chìa khóa căn hộ này.

Cách nói câu này, không khác câu Tuế Sơ nói lắm.

Thuận tay đưa kẹo sữa cho Cừ Chiêu, Tuế Hòa đổi giày, "Có ý, sợ vào bất ngờ khiến cậu hoảng hốt."

Cừ Chiêu đóng cửa lại, đi vào phòng bếp lấy dưa hấu cho cô, thuận miệng nói: "Tôi còn cái gì mà cậu không biết?"

"Cái này khó nói." Tuế Hòa lật xem qua mấy cuốn tạp chí trên bàn trà, không thú vị, nhìn về phía bóng dáng bận rộn trong phòng bếp.

6 năm, cậu thiếu niên từ 1m5 cao đến 1m85, cậu thiếu niên da vàng như vậy nên đã trở nên hồng hào khỏe mạnh. Càng trưởng thành hơn đáng về Cừ Chiêu trong trí nhớ của Tuế Hòa, hoặc là nói còn đẹp hơn nhiều.

Nghĩ đến sống và trưởng thành trong môi trường lành mạnh thật sự rất quan trọng.

Dịu dàng kiên nhẫn, lạc quan hướng về phía trước, không hề có xu hướng hư hỏng.

Ở bên ngoài, có rất nhiều người theo đuổi Cừ Chiêu, nhận được nhiều lời khen ngợi, tình trạng bị xa lánh năm đó không xảy ra nữa.

Tâm sinh lý của Cừ Chiêu hoàn toàn khỏe mạnh mà lớn lên. Tuế Hòa cũng có cảm giác tự hào.

Có lẽ nhiệm vụ của cô cũng hoàn thành rồi... tuy rằng cô chỉ cung cấp nhu cầu về vật chất, nhưng đây cũng là thứ duy nhất cô có thể cho.

Dưa hấu đã cắt xong, Tuế Hòa cầm một miếng ăn, ngọt mọng nước giải khát ngày hè, cô lại cầm một miếng khác, "Mấy giờ đi?"

Bây giờ mới hơn 1 giờ, Cừ Chiêu nói: "Một tiếng nữa."

Đi ăn cơm xong sẽ đi hát.

"Ăn rồi mới đến đây?"

Tuế Hòa gật đầu, "Cậu ăn chưa?"

Cừ Chiêu ngây thơ lắc đầu nói: "Chưa."

"Đoán được." Tuế Hòa tốt bụng đứng dậy, "Tớ sẽ làm cơm chiên trứng nhé, không cho phép nói chán ăn."

Cừ Chiêu nhướn mày, "Tôi sẽ ăn cơm chiên trứng."

Tuế Hòa quen thuộc đi vào phòng bếp, Cừ Chiêu không ngừng nhìn theo, lòng lấy làm lạ, 6 năm như một luôn tốt đẹp, là giả vờ quá giỏi hay bản tính đã vậy?

Hắn vẫn luôn âm thầm quan sát Tuế Hòa, ngẫu nhiên sẽ thử ném một viên đá nhỏ vào hang sâu, nhưng chưa từng có được kết quả như mong muốn.

Tuế Hòa giống như máy móc không có cảm tình, cô giải quyết vấn đề chu đáo, luôn tràn đầy sức sống, đối với ai cũng tốt, giống như trong mắt cô mọi người đều bình đẳng.

Trước kia hắn còn hoài nghi nguyên nhân Tuế Hòa đối tốt với hắn, sau này mới biết, cô đối với ai cũng như vậy.

Chính mình không phải là người đặc biệt gì. Cừ Chiêu cũng không cảm thấy mất mát, chỉ cảm thấy thú vị.

Hắn thích không chế cảm xúc của người khác, mà Tuế Hòa, lại chưa từng chui vào vòng không chế của hắn.

Cô là con mồi hoàn mỹ nhất, cũng là con mồi có tính khiêu chiến lớn nhất.

Khiến hắn muốn liều mình chinh phục.

Nhưng chỉ mình Cừ Chiêu không nghĩ tới, trên đời này không có bữa tiệc nào mà không tàn.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

• 16/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tôi đi

Edit: Mina

"Tuế Hòa."

Nghe thấy có người gọi mình, Tuế Hòa quay đầu lại.

Ký ức ủa về, dường như ngay tại ánh mắt đầu tiên Tuế Hòa đã nhận ra Cừ Chiêu.

Hắn trở nên loá mắt hơn.

Mà bọn họ cũng đã lâu không gặp.

Là thời gian và khoảng cách ảnh hưởng đến thói quen của bọn họ.

Sau khi thi xong đại học, đường ai nấy đi. Thật là nói không sai một lời nào.

Năm ấy kỳ nghỉ hè qua đi, Tuế Tử Đình theo đúng lời hứa dừng lại việc giúp đỡ Cừ Chiêu, Cừ Chiêu cũng dựa vào nỗ lực của mình được tuyển thẳng vào trường đại học C.

Nhưng Tuế Hòa không nói cho Cừ Chiêu biết cô sẽ thi vào trường đại học nào.

Khi Cừ Chiêu thấy Tuế Hòa có điều giấu giếm hắn đã đoán được ý định của cô... cô muốn đón nhận một cuộc sống mới, một cuộc sống mới không bị hắn làm phiền.

Ân huệ đã hết.

Rất tuyệt tình.

Cừ Chiêu không ngừng nhớ lại cái ôm Tuế Hòa cho hắn vào lúc kết thúc tiệc liên hoan tốt nghiệp.

Cô nói: "Cừ Chiêu, chúc cậu tiền đồ như gấm."

Đó là lần đầu tiên hắn nắm được tư vị chua xót... tiền đồ như gấm, tiền đồ của hắn không có cô.

Cừ Chiêu cảm thấy buồn cười, hắn muốn lột trái tim Tuế Hòa ra, nhưng còn chưa chạm tới, cô đã muốn rời đi.

Thật ra Tuế Hòa cũng không biểu hiện cô muốn rời đi quá rõ ràng, chỉ là rất thần kỳ, từ đó về sau thời gian bọn họ liên lạc từ ít biến thành không có.

Đã không còn mối ràng buộc cho và nhận này, giữa bọn họ cũng không còn quan hệ gì nữa.

Thế nên dù sau đó Cừ Chiêu biết Tuế Hòa học trường đại học J cùng thành phố với hắn, hắn cũng không đi tìm cô.

Không muốn lại dựa vào giả vờ đáng thương để níu kéo cô.

Hiếm khi hắn muốn báo ân một lần. Cô muốn cuộc sống mới, hắn sẽ cho.

Nhưng tuyệt đối không được để hắn bắt được.

Lần sau, hắn sẽ không thể dễ nói chuyện như vậy nữa.

...

"Cừ Chiêu?"

Nét mặt Tuế Hòa tươi cười không khác gì trước kia, quen thuộc giống như ngày hôm qua bọn họ mới gặp nhau vậy.

Cừ Chiêu đến gần cô: "Sao cậu tới đây?"

Tuế Hòa nâng cánh tay Liên Kiều Kiều đứng bên cạnh thẹn thùng đến nỗi sắc mặt hồng rực, "Đến đây đi dạo."

Liên Kiều Kiều rụt rè vẫy tay: "Hi... Hi?"

Đúng vậy, cô rất có duyên với mọi người, đến đâu cũng có bạn. Cừ Chiêu nghĩ, cũng không thiếu một người như hắn.

"Chào cậu." Chào hỏi Liên Kiều Kiều xong, Cừ Chiêu lại tiếp tục nói chuyện với Tuế Hòa, "Sao không tới tìm tôi? Chỗ khác không nói, đại học C vẫn tính là quen thuộc."

Hắn cố ý nói như vậy, Tuế Hòa vẫn ngữ điệu hòa nhã: "Sợ cậu bận đó."

Lời này nghe ra chính là từ chối, nhưng từ miệng Tuế Hòa nói ra, cô điềm đạm nói sẽ làm cho câu khách sáo này tăng thêm sức thuyết phục.

Bây giờ Cừ Chiêu không còn tâm tư rối rắm như trước kia nữa, hắn ngày càng biết che dấu cảm xúc. Hắn thuận theo Tuế Hòa nói: "Xem ra đều tại tớ quá bận."

Tuế Hòa cười, "Tớ nói giỡn, cậu đừng nói móc tớ."

Cừ Chiêu không tỏ ý kiến, nở nụ cười cực kỳ giống cô, "Vậy chúng ta hẹn hôm nào đi, dù sao cũng cùng thành phố."

"Được." Lúc nào cũng dễ nói chuyện.

Cừ Chiêu vừa đi khỏi tầm nhìn của Tuế Hòa, Liên Kiều Kiều liền dựa sát gần cô kêu lên: "Sao cậu quen Cừ Chiêu thế!"

"Trước kia chúng tớ là bạn học." Tuế Hòa rút cuộc cũng nhìn cô ấy, "Nhưng sao cậu kích động vậy?"

"Đẹp trai như thế tớ có thể không kích động sao? Ở đại học C ai mà không biết cậu ấy chứ, là sinh viên nổi tiếng của viện Y học bên kia, người theo đuổi đêm không xuể. Hơn nữa tính cách cậu ấy rất tốt, tớ chưa từng nghe thấy ai nói cậu ấy từng nói tục. Cậu không biết đâu, bạn tớ nói cậu ấy là thần..."

Liên Kiều Kiều còn đang nói, Tuế Hòa lại dần dần nghe không rõ.

Cô chỉ biết là, hiện tại Cừ Chiêu sống rất tốt.

Chắc hẳn sẽ không đi vào vết xe đổ của kiếp trước.

Cô rất cao hứng.

*

Cừ Chiêu không ăn com, trực tiếp về ký túc xá.

Chung Vọng ở ký túc xá đang vét nốt miếng com trong hộp thức ăn nhanh, không có chút hình tượng nào.

Trong phòng tràn ngập mùi đồ ăn, người ăn không biết, người ngủ khó chịu, Cừ Chiêu không nói gì, chỉ mở cửa sổ cho thông gió, "Sao không ăn ở căn – tin?"

"Một người ăn, không thú vị." Nói xong, Chung Vọng ợ một tiếng thật to, "Cậu ăn chưa?"

Cừ Chiêu lắc đầu.

Chung Vọng rút cuộc biết người thường bọn họ không giống Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu chính là vị thần tiên sống không dính bụi trần khói lửa.

A, cũng không đúng, vị thần tiên này thích ăn com chiên trứng.

Chung Vọng chẹp chẹp miệng, nhớ tới hôm nay mấy nam sinh trong lớp mưu tính làm chuyện bí mật, thuận miệng hỏi Cừ Chiêu: "Hôm nay bọn Đào Đầu muốn đi giao lưu kết bạn, cậu có đi không?"

Cái gọi là giao lưu kết bạn, chính là xem mắt trả hình.

Viện Y học ít nữ sinh, người đẹp đều thích Cừ Chiêu, còn lại đều khó coi. Những người thức thời như bọn họ chỉ có thể dựa vào cách này để quen bạn mới.

Mấy loại hoạt động giao lưu kết bạn này Cừ Chiêu chưa từng tham gia, nhưng Chung Vọng vẫn sẽ theo thói quen hỏi một câu.

Cừ Chiêu lật trang sách, "Lần này lại cùng với trường nào?"

"Đại học J. Trường đó không phải nổi tiếng nhiều gái xinh sao? Bọn Đào Đầu đã lên kế hoạch từ rất lâu đấy..."

"Tôi đi."

Chung Vọng đang nói không ngừng, hần đột nhiên chen ngang hai từ làm anh ta tưởng mình nghe lầm, anh ta ngoáy ngoáy lỗ tai: "Cậu nói gì?"

Cừ Chiêu lấy tay làm dấu, gấp cuốn sách lại, cười nói: "Tôi nói tôi đi."

Chung Vọng: "..."

Anh ta cảm thấy bọn Đào Đầu sẽ đánh chết anh ta.

Cừ Chiêu đi giao lưu kết bạn, còn chỗ nào để bọn họ nói chuyện đây?

Chung Vọng giãy giụa lần cuối: "Cậu xác định muốn đi? Trước kia không phải cậu luôn không đi sao?"

Cừ Chiêu gật đầu khẳng định: "Lần này không giống."

Tuế Hòa sẽ đi.

Đương nhiên không giống.

*Đừng hỏi vì sao Cừ Chiêu biết. *Đến từ góc quan thứ sáu biến thái. Nói nhỏ BB**

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

• 18/07/2018 •

Thấy "Bụi trần khỏi lửa" nên add bài của Hoa Hoa vào đây. _(3>∠)_

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Dù sao mai cũng là ngày nghỉ

Edit: Mina

Nơi tổ chức giao lưu kết bạn là một nhà hàng ở tầng hai trong trung tâm thương mại Hà Nguyên.

Khi Cừ Chiêu và Chung Vọng đến, hai nam sinh đến sớm ngồi trong căn phòng trang nhã kêu rên liên tục.

"Cậu là không muốn để lại đường lui à!"

"Cậu đã đến rồi chúng tớ còn ngồi đây làm gì?"

"Tớ đã đoán được cảnh tượng bữa cơm sắp tới."

"Khô không nói nổi mà."

Kẻ xướng người hoạ giống như hát bè, mỗi ngày Cừ Chiêu đều có thể nhìn tình cảnh này một lần.

Cừ Chiêu mặc áo sơ mi trắng, bộ quần áo rất bình thường mặc trên người hắn lại thành rất có phong cách. Hắn ngồi xuống, gọi một ly nước, "Các cậu cứ không tự tin như vậy?"

Đạo Đầu ôm quyền: "Hiện thực trước mặt không thể không cúi đầu."

"Tôi lại cảm thấy các cậu tốt hơn tôi."

Nghe mức độ đáng tin không cao, nhưng cũng làm bọn họ tăng thêm lòng tin tưởng, đây dù sao cũng là lời Cừ Chiêu nói ra.

Đạo Đầu uống cạn một hơi hết ly nước, đột nhiên vỗ tay về phía nào đó, "Ồ đây!"

Cừ Chiêu quay đầu lại, đôi mắt loại trừ từng người một, cuối cùng dừng lại trên người một cô gái đang cúi đầu nhìn di động.

Nhìn đi, Tuế Hòa tới. Hắn biết ngay mà.

*

Liên Kiều Kiều quen Đạo Đầu, biết Đạo Đầu muốn kết thân với bạn mới, mà cô ấy lại bởi vì trại hè mà quen mấy nữ sinh đại học J, nên đồng ý giúp anh ta tìm người tới cùng ăn một bữa cơm, làm quen một chút.

Tuế Hòa tới là ngoài dự kiến.

Đạo Đầu đột nhiên nói tăng thêm một người, cô ấy cũng không còn cách nào khác liền lôi kéo Tuế Hòa tới cho đủ số lượng.

Tuế Hòa lúc nào cũng dễ nói chuyện, sáng khoái đáp ứng giúp đỡ.

Chỉ là nào biết lần giúp này, lại làm cho cô và Cừ Chiêu còn chưa hẹn thời gian đã gặp nhau trên bàn ăn.

Mấy nữ sinh ngồi xuống, Tuế Hòa trùng hợp ngồi đối diện Cừ Chiêu.

Những người khác hai mặt nhìn nhau, bầu không khí bỗng lâm vào xấu hổ, trừ hai người bọn họ.

Cừ Chiêu vượt thành ly thủy tinh, ánh đèn vàng trong căn phòng trang nhã làm nổi bật lên nụ cười không rõ ý tứ của hắn, "Thật khéo."

Tuế Hòa nhướn mày, nét mặt nhu hòa: "Đỡ lo lắng cậu lại bận."

Cừ Chiêu bật cười, "Thù dai."

Chung Vọng chớp mắt mấy cái nhìn Cừ Chiêu chủ động suýt nữa kinh ngạc không nhặt được cầm lại, đây chính là lần đầu tiên.

Nói Cừ Chiêu cư xử hòa nhã không đắc tội ai, nhưng bọn họ chưa từng thấy Cừ Chiêu chủ động. Thường thường mọi người chủ động đến trước mặt hắn, hắn sẽ lựa chọn muốn đáp lại hay không.

Dù sao đáp án của hắn cũng sẽ không làm người ta thất vọng.

Nhưng nhìn nữ sinh này, thực sự dung mạo xuất chúng, khí chất thượng đẳng, rất hợp với khí chất trên người Cừ Chiêu, bọn họ cũng không thấy lạ.

Đạo Đầu nhin không được mở miệng: "Hai cậu quen nhau?"

Cừ Chiêu gật đầu, "Ừ. Cấp hai, cấp ba đều là bạn học."

Mọi người hiểu ra, chẳng trách.

Coi như đã mở đề tài cuộc trò chuyện, đề tài kế tiếp bắt đầu nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng Cừ Chiêu và Tuế Hòa bỗng chốc bị mọi người tách riêng ra... hai người này quen nhau, nhìn qua lại vô cùng ăn ý, một chút cũng không giống đến tham gia hoạt động giao lưu kết bạn... nhìn giống tới hẹn hò hơn.

Mặt khác, ba nam sinh không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, bớt một đối thủ Cừ Chiêu. Dù sao người cực phẩm như Tuế Hòa rất ít, nhưng tốt xấu gì cục diện cũng biến thành mỗi người đều bình đẳng.

Bữa ăn rất vui vẻ, đến khi sắp kết thúc, mọi người trao đổi cách liên lạc.

Lưu lại số điện thoại của nữ sinh mình cảm thấy không tồi, Đạo Đầu vẫn chưa thỏa mãn, lòng còn tư tâm, bắt chuyện rồi tiếp tục chọn quán.

Mấy người khác không tỏ vẻ có ý kiến, chỉ còn Tuế Hòa và Cừ Chiêu không nói gì.

Mọi người theo bản năng nhìn Tuế Hòa, giống như Tuế Hòa đồng ý đi thì Cừ Chiêu sẽ đi.

Bị nhiều đôi mắt như vậy nhìn vào, Tuế Hòa muốn từ chối cũng khó, huống chi cô không quen cự tuyệt người khác.

"Đi thôi, dù sao mai cũng là ngày nghỉ."

Cừ Chiêu gật đầu tiếp lời: "Dù sao mai cũng là ngày nghỉ."

Vậy có nghĩa là đi.

...

Đạo Đầu chọn quán bar gần đại học C cũng gần đại học J.

Thời gian vẫn còn sớm, người đến quán bar không nhiều lắm, hơn nữa Đạo Đầu ủ mưu đã lâu, trước đó đã hẹn đặt một ghế lô dài. Tám người lục tục ngồi xuống, trên cơ bản là một nam một nữ ngồi xen kẽ.

Lúc này đây, Cừ Chiêu và Tuế Hòa cùng nhau ngồi xuống.

Khoảng cách gần đến mức Cừ Chiêu chỉ cần hít sâu một hơi đã có thể ngửi thấy mùi trên người Tuế Hòa.

Có mâm đựng trái cây đưa lên, Cừ Chiêu giữ lại, kéo đến trước mặt ghé sát Tuế Hòa nói một câu: "Ăn nhiều hoa quả."

Tuế Hòa bình tĩnh nghiêng mặt đi, cô cười cười, "Ừ."

Bây giờ còn chưa phải thời gian náo nhiệt, tiếng âm nhạc không tính là quá to, Đào Đầu vỗ vỗ tay, cao giọng: "Thừa dịp hiện tại ít người, chúng ta tới chơi một trò chơi đi."

"Chơi trò gì?" Liên Kiều Kiều cổ vũ.

"Nói thật hay mạo hiểm."

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

• 18/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ôm tôi

Edit: Mina

Trò nói thật hay mạo hiểm này không mới, nhưng cảm giác kích thích không bao giờ giảm bớt, luôn có thể hâm nóng bầu không khí.

Cho nên mấy người ở đây đều không phản đối.

Quy tắc trò chơi đơn giản, người nào lắc xúc xắc được điểm số cao nhất, người đó sẽ có quyền đặt câu hỏi cho người có điểm số thấp nhất, người thua nếu không trả lời được, có thể chọn mạo hiểm để nhận trừng phạt. Nếu trường hợp có điểm số bằng nhau, sẽ chơi oẳn tù tì để quyết định thắng thua.

Vòng thứ nhất, Chung Vọng có điểm nhỏ nhất, Tuế Hòa có điểm lớn nhất. Nhưng bọn họ đã hoàn toàn trở thành người xa lạ, trong khoảng thời gian ngắn Tuế Hòa không biết nên hỏi gì cho thích hợp, đành phải dựa vào ý kiến số đông hỏi hân: "Cậu đã yêu đương mấy lần rồi?"

Hỏi xong Đào Đầu vội ngắt lời: "Quá đơn giản, quá đơn giản, phải hỏi câu nào thú vị hơn chứ!"

Chung Vọng lập tức trả lời: "Ba lần! Lời nói ra như bát nước đổ đi, không thể đòi ý. Tiếp tục tiếp tục!"

Sau ba lần, Tuế Hòa vẫn đạt điểm cao nhất, những người khác buồn bực, "Có phải vị trí kia có độc không?"

Tuế Hòa chớp chớp mắt, cười đáng yêu: "Ông trời thiên vị tớ."

Nhưng mà, sự thật chứng minh, con người không thể quá khoe khoang.

Tới lần thứ năm, Tuế Hòa đạt điểm thấp nhất.

"Ai cao nhất?" Cô hỏi.

Cừ Chiêu mở nắp, nhìn một vòng, khoe miệng bất giác nhếch lên: "Tòì."

Mọi người im lặng một giây, tức khắc ồn ào bùng nổ, "Hỏi câu khó, hỏi câu khó!"

Có lẽ đã đến giờ, âm nhạc bắt đầu to dần lên, màng nhĩ Tuế Hòa bị chấn động mạnh, cô nhìn Cừ Chiêu nở nụ cười, đột nhiên có hơi sợ hãi vấn đề hân sắp hỏi.

Cừ Chiêu có thể hỏi cô vì sao xa cách ba năm nay không?

Nếu hỏi cô nên trả lời thế nào?

Tuế Hòa cũng không thể nói ra mình trọng sinh để làm cái cớ. Ngoài việc dùng 6 năm để thay đổi *tam quan* (1) của tội phạm giết người, cuộc sống của cô vẫn luôn theo quy luật, cố gắng đi lên con đường cũ, bình thân làm *cá mận* (2) cả đời là mong muốn lớn nhất của cô.

(1) *Tam quan* bao gồm: thể giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.

(2) *Cá mận* (Ngôn ngữ mạng): Ngày xưa ám chỉ xác chết. Sau này ám chỉ người không muốn làm những việc mà họ không muốn thay đổi.

Nguồn: Baidu.

Cô đối tốt với Cừ Chiêu, không có nghĩa cô không có cuộc sống của riêng mình. Nếu Cừ Chiêu có được sự giúp đỡ của cô mà sống tốt hơn, hơn nữa cô nhìn ra được Cừ Chiêu không lớn lên sa đọa, vậy thì cô cũng nên đi trên con đường của mình.

Luôn ở bên một người, cuộc sống rất không thú vị, trọng sinh cũng không có ý nghĩa.

Nhưng lời này nói ra quá vô tình.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, Cừ Chiêu bỗng hỏi, "Nụ hôn đầu tiên của cậu là khi nào?"

Câu hỏi này càng khó trả lời.

Thành thật trả lời nụ hôn đầu tiên vẫn còn sẽ khiến cho bầu không khí trở nên ái muội, mà nói dối lại vi phạm quy tắc ban đầu của trò chơi.

Hơn nữa, Tuế Hòa kiệt sức cũng nghĩ ra được cảnh tượng kia, cô nhũn mỳ: "Tớ chọn mạo hiểm."

Cừ Chiêu nghe thấy đáp án như mong muốn, hần nhếch môi: "Ôm tôi."

Âm nhạc bỗng chốc dừng lại, hai từ này bại lộ dưới ánh đèn không có chỗ để che giấu, rồi lại bị chìm ngập trong từng đợt âm nhạc nổi lên, yên lặng không tiếng động hạ một đao ở bên tai mỗi người.

Tuế Hòa: "..."

Mọi người ở đây đều nín thở.

Chung Vọng âm thầm quan sát Cừ Chiêu, trong lòng nghi hoặc, có phải Cừ Chiêu điên rồi không? Anh ta càng nghĩ càng phấn khích, có lẽ anh ta biết Cừ Chiêu sẽ bị người nào tóm lấy rồi.

Mà Cừ Chiêu nói xong cũng dang hai tay ra, "Ba năm không gặp, ôm một cái thế nào?"

Một câu xoay chuyển tình thế bẻ tắc quay lại điểm ban đầu.

Quay lại điểm ban đầu còn có Chung Vọng. Anh ta phát hiện mình đoán không ra suy nghĩ của người thông minh.

Đây là điểm Cừ Chiêu và Tuế Hòa giống nhau. Bọn họ luôn có thể tùy tiện nói ra một câu đáng ghét làm tim gan cồn cào, sức hấp dẫn mạnh đến mức làm người ta không nhận được muốn phục tùng.

Tuế Hòa cười cười, đuôi mắt cong cong, dang hai tay cúi người ôm lấy Cừ Chiêu.

Mùi hương chanh nhẹ nhàng khoan khoái ập vào mặt, mùi hương trên người hần càng dễ chịu hơn mùa hè.

Quả nhiên không hề khó chịu như trong tưởng tượng. Tuế Hòa thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cừ Chiêu rũ mắt, ánh đèn rực rỡ thoáng qua kẽ hở hàng mi dài làm nổi bật lên nét cô đơn khó hiểu trên gương mặt hần.

Đây là cái ôm thứ hai của hần và Tuế Hòa.

Lần đầu tiên xa cách.

Lần thứ hai gặp lại.

Mỗi một lần, hơi thở trên người Tuế Hòa đều làm Cừ Chiêu hưng phấn.

Đó là hương vị của con mồi hoàn mỹ nhất.

Loại mùi hương này không liên quan đến tình yêu, nhưng lại khiến ngọn lửa ham muốn chinh phục bùng cháy mãnh liệt trong cơ thể hần.

Hần đã cho cô cơ hội, là tự cô quay lại.

Cho nên Tuế Hòa, tuyệt đối không được làm tôi thất vọng.

Cừ Chiêu buông lỏng vòng ôm, nắm ngón tay nắm hờ, như là bắt được linh hồn của cô.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

• 18/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Thế tôi ngủ đâu?

Edit: Mina

Lần đầu tiên Tuế Hòa uống rượu là uống cùng Cừ Chiêu.

Năm ấy bọn họ học lớp 10. Cừ Chiêu hẹn Tuế Hòa lên sân thượng tiểu khu nơi hắn ở, vào ngày Quốc tế thiếu nhi.

"Chỉ có hai chúng ta à?" Tuế Hòa hỏi.

Cừ Chiêu nhìn cô, nói: "Chỉ hai chúng ta."

Tuế Hòa vui vẻ gật đầu, "Được."

Buổi tối, Tuế Hòa cùng Cừ Chiêu trốn tiết tự học buổi tối, cầm rượu lon và một túi đồ ăn vặt leo lên trên sân thượng.

Tháng sáu, gió ban đêm khô ráo mát mẻ, bụi bặm nhảy múa dưới ánh đèn treo trên tường, xung quanh không có tòa nhà nào cản trở, dường như chỉ cần gió tay là có thể sờ đến phương xa.

Trên sân thượng không có người, chỉ có giá sắt treo ga trải giường và vỏ chăn, bọn họ ngồi xếp bằng trên nền xi-măng, ngửa đầu ngắm vì sao trên bầu trời.

Tuế Hòa không sợ bản, đôi tay ngả ra sau chống lên mặt đất, "Sao không có mặt trăng?"

Cừ Chiêu đặt một lon rượu trước gót chân cô, "Bị mây che khuất."

Hắn nghĩ, ánh trăng dù phát sáng đến đâu cũng không trốn thoát khỏi đám mây dày đặc, lòng người cũng vậy, dù sống ngay thẳng cũng không ảnh hưởng đến quỹ dữ xâm chiếm.

"Tuế Hòa, sau này cậu muốn làm gì?" Ngón tay Cừ Chiêu móc vào nắp mở, dùng sức giật, khí ga xì ra, chớp mũi đều là mùi rượu.

"Tớ á? Tớ muốn làm cá mẫn, cá mẫn ăn không ngồi rồi." Nói xong Tuế Hòa cười một tiếng, cầm lấy lon rượu, "Tớ chưa từng uống rượu."

Đôi trước cô thấy uống rượu không khác gì các loại nước ngọt, nồng độ cồn cực thấp, còn không có cả bọt khí... Tuế Sơ không cho cô uống, chỉ cho phép cô uống chút rượu trái cây cho đã ghiền.

"Thật là lý tưởng vĩ đại." Cừ Chiêu tự nhiên mà đôi lon rượu trong tay mình đưa cho Tuế Hòa, "Thử xem."

Do dự nhấp một hớp, nháy mắt kia, ngũ quan trên mặt Tuế Hòa đều nhăn lại một chỗ. Đáng, bọt khí nhiều, cổ họng cay xè, cô thật sự không uống quen.

Hiếm khi thấy đáng yêu. Cừ Chiêu bật cười thành tiếng, hắn lại bật lon rượu khác, giờ lon rượu lắc lắc hai vòng trước mặt cô, tiếp đó là mặt không đổi sắc uống một hớp lớn.

"Không khó uống sao?" Tuế Hòa nuốt nước bọt cũng có thể nếm được vị chất.

"Khó uống, cũng không khó uống." Cừ Chiêu gập đầu gối, tay tùy ý gõ, đầu ngón tay áp vào vỏ lon rượu, khớp xương rõ ràng xinh đẹp.

Hắn đối mặt với cô, "Thói quen càng mãnh liệt hơn sở thích."

Giọng Cừ Chiêu êm ái, dẫn dụ từng bước, dưới lớp mặt nạ dịu dàng là vẻ xấu xa tăng dần theo cấp số nhân... hắn rất muốn nhìn dáng vẻ Tuế Hòa say rượu.

Làm trò hề là tốt nhất, có thể xé tan tất cả lớp nguy trang của cô.

Tuế Hòa không nói chuyện, mắt nhìn lon, nghe lời uống một hớp.

Quả nhiên, có lần thứ nhất thích ứng, lần này cô đã quen vị lạ của rượu.

"Đúng thật này." Những lần sau cũng không cảm giác gì.

"Tiếp tục." Cừ Chiêu lại cười nói.

Uống hết một lon rượu, Tuế Hòa ăn một viên thạch trái cây, nhưng vẫn không hề xuống được cảm giác khó tiêu trong dạ dày.

Đầu cô hơi choáng váng, hai má đỏ bừng, cười rộ lên không giống ngày thường xa cách mơ hồ, nhìn rất ngốc nghếch, "Ngày quốc tế thiếu nhi uống rượu, có lỗi, có lỗi."

Cừ Chiêu nhìn cô như vậy liền biết cô say rồi.

Không biết vì sao, hần đột nhiên không muốn nhìn cô xấu mặt.

Lấy ra lon không trong tay cô, "Không uống nữa."

Tuế Hòa ngơ ngác nhìn bàn tay trống không, "Không uống nữa."

"Ừ, không."

Tuế Hòa uống say nhưng rất ngoan, cũng rất yên lặng, cô ha ha cười ôm lấy hai chân gấp lại, cúi đầu vào cánh tay, giọng rầu rĩ, "Rượu là thứ tốt."

Cừ Chiêu còn chưa nói gì, Tuế Hòa đã lộ mặt ra, đầu lệch khỏi đầu gối, cô nhắm hai mắt, "Nhưng uống nhiều rất dễ buồn ngủ." Từ cuối còn bị cuốn âm.

"Tuế Hòa?"

Không ai để ý đến hần.

Cừ Chiêu liếm liếm môi, lại mở một lon rượu khác, nhưng không uống.

Sao rượu là thứ tốt cơ chứ? Nó chỉ là dụng cụ thất bại hần lợi dụng mà thôi.

Cừ Chiêu chậm rãi ghé người vào Tuế Hòa, môi dừng lại ngay sát gương mặt cô.

Đuôi mắt hần nhìn thấy ánh trắng bò ra từ trong đám mây.

...

Ở nơi này càng lâu càng sôi động, tiếng âm nhạc che trời lấp đất, ngay cả nhịp tim cũng đập theo quy luật đó, sau khi Tuế Hòa đi WC về, nghiêng đầu nhìn thấy hình ảnh Đào Đầu với Liên Kiều Kiều đang thì thầm nói chuyện.

Quán bar ngày càng náo nhiệt, bầu không khí không ngừng nóng lên, trò nói thật hay mạo hiểm không chơi được nữa, tất cả mọi người quay lại chơi trò lắc xúc xắc uống rượu, đến cả Cừ Chiêu cũng không thể tránh khỏi uống vài chén rượu.

Ngoại trừ cô, ăn dưa hấu mà đi WC hai lần.

Ngồi xuống, Cừ Chiêu như có thần giao cách cảm quay đầu lại: "Bụng không thoải mái sao?"

Tuế Hòa lắc đầu.

"Muốn uống rượu không?"

Tiếng reo hò truyền tới bên tai, Tuế Hòa sờ sờ vành tai không thoải mái, mà xui quýt khiến gật đầu.

Đây là lần thứ hai cô uống rượu.

Vẫn là cùng uống với Cừ Chiêu.

*

Từ lượng của Tuế Hòa giống năm đó, một chai say.

Sau khi uống rượu cũng giống năm đó, an an tĩnh tĩnh, ngây ngô cười.

Đến khi Liên Kiều Kiều nhìn sang, Tuế Hòa đã nhắm mắt dựa vào lưng ghế sofa.

"Cậu ấy sao thế?"

"Hơi say."

Thấy Cừ Chiêu muốn ôm Tuế Hòa đi, Liên Kiều Kiều theo bản năng ngăn lại, "Tớ... Tớ đỡ cậu ấy đi cũng được?"

Cừ Chiêu nhướng mày, khom người ghé vào tai Tuế Hòa, "Tôi mang cậu về nhà, được không?"

Sau đó Liên Kiều Kiều tro mắt nhìn Tuế Hòa vòng tay ôm lấy cổ Cừ Chiêu, còn quay đầu lại lớn tiếng nói một câu với cô ấy: "Kiều Kiều, tớ về nhà trước đây."

Liên Kiều Kiều: "..."

Chung Vọng uống nhiều nhức đầu, hần xoa huyết thái dương, nhìn thấy Cừ Chiêu đỡ Tuế Hòa rời đi, sừng sốt, đi qua hỏi Liên Kiều Kiều đang đứng ngây người: "Bọn họ đi đâu thế?"

Liên Kiều Kiều quay đầu lại, vẻ mặt hoang mang, "Sao tớ biết được."

Cô ấy chỉ có thể đoán, quan hệ giữa Cừ Chiêu và Tuế Hòa không bình thường.

...

Trên xe taxi.

Trán Tuế Hòa chống lên cửa sổ xe, trong miệng lẩm bẩm: "Khó chịu."

"Sắp về nhà rồi, ngủ một giấc sẽ thoải mái."

Ngà ngà men say, Tuế Hòa híp mắt nhìn Cừ Chiêu: "Thế thì cậu sẽ lại phải ngủ ghé sofa."

Lần đầu tiên say rượu, cũng là Cừ Chiêu mang cô mê man bất tỉnh đi xuống sân thượng. Khi đó cô ngủ trên giường của Cừ Chiêu cả một đêm, còn Cừ Chiêu bắt đắ dĩ ngủ trên ghế sofa trong phòng khách suốt một đêm.

Cừ Chiêu gạt ra mấy sợi tóc che khuất mặt cô, "Không sao."

"Ngủ sofa cột sống lưng sẽ không tốt."

"Thế tôi ngủ đâu? Trên giường?"

Tuế Hòa dùng ngón tay chọc chọc mặt hần, "Nhường cậu một nửa."

Say. Say nói mê sảng, say dụ hoặc người.

Đối mặt với thái độ tùy tiện của cô, sắc mặt Cừ Chiêu âm trầm, nói: "Sau này không được phép uống rượu." Bộ dạng ngu ngốc này, thật mất mặt.

Hình như Tuế Hòa không nghe thấy, ngáp một cái, "Thật buồn ngủ."

Cừ Chiêu nhìn hốc mắt cô trào ra nước mắt sinh lý, ngẫu nhiên có ánh đèn xe cộ đi ngang qua màn đêm lóe sáng lấp lánh, trong lòng hần nghĩ, rốt cuộc Tuế Hòa là loại người gì?

Khi dịu dàng mang chút xa cách, khi gần gũi lại mang chút thần bí. Quen chín năm, hần vẫn không nhìn thấu được cô.

Mà cô càng như vậy, hần càng hưng phấn... khoảnh khắc xé lớp mặt nạ kia nhất định sẽ rất sáng khoái.

Đang nghĩ ngợi, bả vai bỗng nặng trĩu, là Tuế Hòa dựa vào hần, sau đó cô còn cọ cọ, nói: "Thật thần kỳ."

"Thần kỳ cái gì?" Hần hỏi.

Nhưng Tuế Hòa không đáp.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

• 19/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lại hôn cái nữa, được không. [H nhẹ]

Edit: Mina

Bởi vì thói quen, nếu không có quá nhiều tiết học, Cừ Chiêu sẽ không ngủ lại phòng ký túc xá qua đêm. Hắn thuê một căn phòng gần đại học C, diện tích không lớn, đủ cho một người ở.

Tuế Hòa ngủ không quá yên tĩnh, treo trên người hắn giống như gấu Koala hiếu động.

Cừ Chiêu mặt không đổi sắc đặt cô lên giường, cầm khăn lông ướt lau mặt cho cô, cô còn không vui, vịn cổ xoay mặt, bất chấp mọi kẻ hở để tránh thoát.

"Đừng nhúc nhích. "Cừ Chiêu giữ cằm Tuế Hòa, động tác lau mặt không dám dùng sức. Da Tuế Hòa mỏng, hơi tăng lực chà nhẹ sẽ ửng hồng ngay, hắn vẫn luôn biết.

Tuế Hòa say rượu mặt đỏ rực, còn xinh đẹp hơn cả mặt trời chiều mọi người chụp hai ngày trước. Cừ Chiêu hạ tầm mắt, dừng lại trước ngực cô một giây, rồi lại dời ánh mắt đi.

Đồ ấu trĩ.

Lau mặt xong, Cừ Chiêu đứng dậy định rời đi, chợt quay đầu lại, niết mặt cô, "Ấu trĩ."

"Aazz...đau!" Tuế Hòa vỗ tay hắn.

"Còn biết đau?" Cừ Chiêu không vui.

Tuy hắn nói muốn kéo Tuế Hòa xuống vực sâu cùng mình, nhưng loại chuyện *giật đồ bím leo* (1) bị ỏi này hắn mới khinh thường làm. Nhưng không có nghĩa người khác sẽ không.

(1) *Giật đồ bím leo*: Ám chỉ khi ai đó gặp khó khăn, hoạn nạn thì kẻ khác lợi dụng, lấn át nhằm hại thêm hoặc kiếm chác một chút gì đó. (**Nguồn**: sachhayonline)

Nếu hôm nay hắn không đi quán bar, vậy thì có phải Tuế Hòa cũng sẽ đi theo tên đàn ông lạ mặt nào đó về nhà không?

Con mồi hắn nhìn trúng sao có thể để cho người khác vấy bẩn? Nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Cừ Chiêu nặng tay hơn, "Câu cần chút dạy bảo."

Quá đau. Tuế Hòa thần chí không tỉnh táo, thừa dịp bất ngờ đột kích cắn cổ tay Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu nhíu mày, nghiêng răng nghiêng lợi, "Buông ra."

Tuế Hòa giống như con thú nhỏ bị chọc giận, gắt gao không buông, mãi đến khi đầu lưỡi vô tình liếm hàm răng, cô ném được vị máu tươi mới ngăn người nhả ra.

Cô liếm môi một lần, đôi mắt ngậy thơ lộ vẻ hung dữ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Ăn miếng trả miếng."

Cô không hề biết về mặt của mình bây giờ có bao nhiêu mê hoặc người khác.

Đôi mắt hồng hồng ngập nước, hai gò má ửng đỏ lan đến chóp mũi, trên môi cô còn vương chút máu, là của hắn.

Vết cắn hai hàng răng trên cổ tay rất sâu, có mấy chỗ lõm xuống bị rách da, nhưng Cừ Chiêu không thấy đau.

Đôi con ngươi âm trầm của hắn dừng lại trên gương mặt Tuế Hòa, đầu ngón tay chạm vào làn da mềm mại như tơ lụa, làm hắn nhận không được sự soạng một phen, "Câu nhất định muốn câu dẫn tôi đúng không?"

Mặt Tuế Hòa bị hắn bóp, phồng mồm nói không rõ, "Ừm, răng ăn răng! A!"

Không biết trong lòng suy nghĩ gì, Cừ Chiêu hôn môi cô ngấu nghiến.

Lưỡi chọc vào răng, Tuế Hòa không thoải mái, vẫn quyết không chịu thả lỏng khớp hàm, cô uốn éo cơ thể, lại dùng đầu gối ngăn Cừ Chiêu gần gũi, ngay cả đôi tay cũng dùng sức chống đỡ.

"Ba!"

Mông đột nhiên bị vỗ, Tuế Hòa sững sờ, dây thần kinh hơi buông lỏng, lưỡi Cừ Chiêu nhân cơ hội chen vào hàm răng.

Tuế Hòa bị cướp đoạt hô hấp, năng lực tự hồi đều vỡ thành bụi phấn.

Trong nháy mắt cô cạn kiệt sức lực.

Hóa ra hôn môi không buồn nôn.

Nước bọt hai người dây dưa, Cừ Chiêu hít thở trở nên khó khăn, bàn tay cũng bắt đầu không yên phận.

Năm ngón tay hấn nắm vào lại mở ra, vuốt ve bờ mông co giãn có quy luật, đầu gối Tuế Hòa cũng theo đó mềm ra.

Cừ Chiêu càng ăn càng nghiện, càng xoa bóp càng kích động, hấn nghe thấy máu trong người hấn đang sôi sùng sục.

"Ăn sạch cô ấy, ăn sạch cô ấy, ăn sạch cô ấy..."

Cừ Chiêu để tâm nghĩ, không phải hấn bị mê hoặc, mà là cô ấy ăn quá ngon.

Đầu óc Tuế Hòa dần mơ hồ, cho là mình đang ăn kem ly vị chanh tươi, lại cảm giác mình biến thành bông vải mặc cho người ta nắn bóp tròn dẹt.

Không biết sao kem ly tan chảy quá nhanh, vị ngọt còn đọng lại trong cổ họng, thật muốn ăn thêm lần nữa. Tuế Hòa đẩy kem ly đi, kem ly cũng thuận thế trượt xuống một đường dọc theo cổ cô, rất ẩm ướt, rất dính. Cô muốn nói khó chịu, trong miệng lại phát ra tiếng rên rỉ khiến cho người ta suy nghĩ miên man bất định.

"A..."

Cừ Chiêu cảm nhận hạ thân căng chặt, tự chủ gắng gượng cả buổi tối ngày càng trở nên khản trương. Hấn lần theo bờ mông lên đến sau lưng, ngón tay như rắn như không đợi nổi muốn bao lấy hai khối căng tròn trong áo ngực.

Đề lên, một bàn tay hấn có thể nắm giữ toàn bộ.

Rốt cuộc Tuế Hòa còn bao nhiêu ngạc nhiên có thể cho hấn đây? Mỗi một lần đều khiến cho hấn động tâm lại si mê...

Chờ một chút, hấn đang suy nghĩ gì đây?

Loại ý nghĩ xa lạ này làm Cừ Chiêu bỗng nhiên thu lại bàn tay đang mở.

Đứng dậy từ trên người Tuế Hòa, vật nóng giữa hai chân trướng nóng phát đau, Cừ Chiêu vẫn không đổi sắc mặt, trong miệng hấn còn sót lại hương thơm ngọt ngào khiến cho lý trí rối bời.

Tuế Hòa nằm trước mặt hấn, quần bị hấn cởi khóa, vòng eo mảnh khảnh tinh tế, áo T – shirt bị đẩy lên cao che lấp xương quai xanh, khe rãnh ngực sâu ngăn cách hai ngọn núi trắng nõn... Nhưng điều làm Cừ Chiêu phiền lòng không phải cái này, mà là gương mặt Tuế Hòa trong sáng lại tàn mất kiêu mị quyến rũ.

Hấn chưa từng thấy Tuế Hòa như vậy, giống hồ ly tinh, khiến cho bức tường thành hấn xây nhiều năm bỗng nứt vỡ rơi xuống, xuất hiện kẽ hở.

Đúng lúc này, Tuế Hòa đột nhiên nhìn hấn, khuôn mặt yêu kiều bỗng cười dịu dàng, cô vẫy tay nói: "Cừ Chiêu, cậu đứng làm gì thế? Đến đây đi."

Ầm một tiếng vang rền, bức tường thành sụp đổ.

Cừ Chiêu máy móc lại phủ lên người Tuế Hòa.

Tuế Hòa cười duyên hỏi: "Lại hôn cái nữa, được không?"

Cô nóng muốn chết, rất muốn ăn kem ly.

Cơ thể Cừ Chiêu cứng đờ dần dần thả lỏng, hấn cọ cọ bên tai cô.

"Là do cậu câu dẫn tôi, không được hối hận."

Aiz.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

• 28/07/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lại muốn đi tiểu. [H]

Edit: Mina

Cừ Chiêu phát hiện Tuế Hòa rất thích hôn môi.

Như đào được món đồ chơi mới lạ thú vị, chỉ cần Cừ Chiêu có dấu hiệu rời đi, Tuế Hòa sẽ ôm lấy cô hấn không cho hấn đi chuyển.

Đôi môi mềm mại ngọt ngào, ngay cả nước bọt cũng ngọt.

Xưa nay chưa từng dính người như thế.

"Sao dính người vậy."

Mãi mới thoát khỏi động tác hôn môi chủ động của cô, Cừ Chiêu ngậm lấy đầu vú cô, lưỡi ẩm áp thô ráp mút thịt mềm, ngẫu nhiên dùng hàm răng cắn nhẹ, năm ngón tay xoa nắn đôi nhũ phong, tựa như vắt sữa, mà viên quả hồng trong miệng kia chính là trái mơn thơm ngon.

Tuế Hòa xoắn miệng, méo máo, "Ách... Sao cậu không cho tôi hôn... A, ngứa..."

Bầu ngực cô ăn quá ngon. Cừ Chiêu vuốt ve vùng bụng bằng phẳng mịn màng của cô, đầu ngón tay móc lấy mép quần lót, lần sờ đi vào, lỏng to mềm mại mảnh mai, vuốt rất thoải mái.

Động tác của hấn rất chậm, tất cả giác quan ngứa ngáy đều bị phóng đại vài lần, Tuế Hòa quay đầu sang bên cắn chặt, không muốn kêu ra tiếng, nhưng khi lỏng ngón tay thô ráp gầy cửa hoa huyết, cô vẫn không nhịn được rên lên.

"Mẫn cảm như vậy?"

Cừ Chiêu cởi quần lót của cô ra, vài dệt mỏng manh cuộn thành hình dây thừng to treo trên mắt cá chân, hấn rút cuộc thấy được toàn bộ âm hộ.

Hai cánh môi âm hộ đầy đặn, khép lại, lộ ra màu hồng nhạt, như là nụ hoa, tầng tầng lớp lớp xinh đẹp. Hấn nhéo thịt mềm vạch ra, khe hở nhỏ chật hẹp đang mấp máy phun hồ hấp, còn có hai mảnh trai thịt nhỏ che hạt trần châu nhỏ mềm như đậu phụ.

Cừ Chiêu như đang làm nghiên cứu, hấn tò mò dùng ngón tay chọc chọc âm để nhỏ xinh.

Vậy mà có dòng nước chảy ra.

Cừ Chiêu nhìn ngón tay mình, có phải hấn ấn vào chót mở nào không?

Tuế Hòa mẫn cảm cong chân, môi âm hộ mở ra càng lớn hơn.

Cừ Chiêu nóng mặt, cúi đầu hôn xuống.

Vị hơi là lạ, nhưng không khó nuốt.

Huống chi Tuế Hòa còn kêu lớn tiếng hơn. Điều này làm cho nam căn của hấn ngẩng cao đầu.

Lúc này Cừ Chiêu có vẻ giống Tuế Hòa vừa nãy phát hiện lạc thú hôn môi, hấn nâng cao miệng Tuế Hòa, vươn lưỡi liếm hoa huyết.

"A... Đừng như vậy... Ưm a..."

Hạ thể bị liếm, Tuế Hòa không thoải mái, thế nhưng khi lưỡi đi vào thịt động, cô rất muốn đi tiểu hơn nữa hình như thật đúng là phun ra nước tiểu.

Phi lưỡi linh hoạt như con thoi trong hoa thịt, càn quét vách hang, nhấc lên nếp uốn lại có nước chảy ra.

Nước quá nhiều, Cừ Chiêu uống không xong.

Hấn thu lưỡi về, vốn khe hở nhỏ hẹp bị hấn liếm tạo ra một lỗ tròn nhỏ, giống như vòng xoáy, không ngừng hấp dẫn hấn nhanh cắm côn thịt vào.

"Tuế Hòa," Cừ Chiêu đỡ đại huynh đệ của mình, "Tôi muốn đi vào."

Trong cơ thể không có thứ gì lấp đầy, vừa rồi còn cảm thấy bị liếm lấp rất ngứa, hiện tại Tuế Hòa lại cảm thấy không bị thứ đó liếm lấp càng ngứa ngáy hơn.

Cô vô thức nắm vú mình, "Cái gì?"

Rũ mị, cô nhìn thấy một căn thịt hồng nhạt đại gia hỏa.

Gân guốc, thô to, hình như rất cứng, còn rất đáng yêu.

Tuế Hòa thì thào: "Thật kỳ quái a."

Cừ Chiêu: "..."

Kỳ quái cái quỷ gì!

Cừ Chiêu mặc kệ Tuế Hòa là đang nói nam căn của hắn nhìn kỳ quái, hắn trực tiếp nhắm ngay quy đầu vào khe thịt mở ra, eo dùng sức hướng thẳng về phía trước...

"A!"

Cơ thể như bị chặt thành hai nửa, trước mắt Tuế Hòa lập tức trắng xóa một mảnh, "Cừ Chiêu?"

Cừ Chiêu bị kẹp rất đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn muốn động lại nửa bước khó đi, nghe thấy Tuế Hòa gọi tên hắn, hắn có một giây hoảng loạn, suýt nữa bắn ra.

"Cậu động đi." Không động rất đau.

Cừ Chiêu chăm chú nhìn Tuế Hòa, đôi mắt mơ màng vô định của cô như cho hắn một viên thuốc an thần.

Dường như về tới khoảng thời gian hai người vừa mới bắt đầu ở chung.

Cừ Chiêu vì giả bộ đáng thương nên nghe lời Tuế Hòa rậm rập.

Hiện tại nhận được mệnh lệnh cô bảo hắn động, Cừ Chiêu mới ra sức hoạt động.

Thực sự rất chặt. Cừ Chiêu phải dùng rất nhiều sức mới có thể thông thuận, không có quy luật gì, không có kinh nghiệm gì, cọ sát hắn đau, cũng cọ sát Tuế Hòa khó chịu.

Ý nghĩ muốn bắn nòng đậm, nhưng Cừ Chiêu vẫn cố chịu đựng, hắn điên cuồng cắm vào rút ra, thao hồi lâu mới cảm nhận được tư vị tình ái.

Tuế Hòa cũng vậy.

Có thể là do say rượu làm giảm bớt cơn đau đớn, trừ lúc ban đầu xé rách đau đớn, sau đó khoái cảm nhiều hơn đau đớn rất nhiều.

Cô lắc mông, xuân dịch tràn lan, toàn thân lộ ra sắc hồng đậm mỹ.

Cừ Chiêu cúi đầu, nhìn thấy côn thịt của mình đang rút ra một nửa còn dính chút tơ máu và chất nhầy.

Đây là chứng cứ giao hợp.

Mỗi tế bào trong cơ thể Cừ Chiêu đều đang nhảy nhót, hắn cắn môi Tuế Hòa, cắn xương quai xanh Tuế Hòa, cắn vú Tuế Hòa, hạ thân ra vào không ngừng, tê dại âm áp, chọc đến điểm mẫn cảm làm cả người hắn căng cứng.

Quá thoải mái.

Bộ phận sinh dục của hắn chôn trong hang động ngập nước của Tuế Hòa, phụt phụt văng xuân thủy lên lông mao của hai người, cực đại nắm đầu vặn xoay hoa tâm, kéo căng nếp uốn dày dặn, hòa lẫn thủy mật đậm đà vào nhau.

Tuế Hòa cảm giác cô lại muốn tiểu, "A... Không được! Lại muốn đi tiểu, lại muốn đi tiểu!"

"Cái gì đi tiểu?" Cừ Chiêu thao ra kinh nghiệm, hắn liếm từ dưới lên đến bầu ngực cô, "Đó là cậu chảy nước."

Tuế Hòa cứng còng vòng eo, cô cắn môi dưới, siết chặt tay nắm, bụng nhỏ kịch liệt phập phồng đồng thời đột nhiên siết chặt!

Trực tiếp thôi thúc ý nghĩ mờ mịt bất tỉnh trong lòng Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu nhăn đến quai hàm bạnh phát đau. Hắn rút côn thịt ra, "ba" một tiếng.

Theo Tuế Hòa cao trào, hắn cũng bất tỉnh dịch lên người Tuế Hòa...

Khoảng chừng một phút sau, Cừ Chiêu mới thả lỏng thân mình.

Hắn lau sạch mấy giọt dịch trắng trên mặt Tuế Hòa, nhìn khuôn mặt cô tràn đầy tình dục.

"Thật điên rồ."

*

Mặt dán vào vật gì đó có cơ bắp co giãn và rắn chắc, còn hơi nóng.

Tuế Hòa mở mắt ra, gương mặt phóng đại đối diện khiến cô rơi vào trầm mặc.

Sao cô nằm trong lòng ngực Cừ Chiêu, lại còn gối lên cánh tay hắn.

Hơi nhức đầu, mê man, cô cố gắng nhớ lại, chỉ có thể nhớ, cô uống vài chén rượu.

Chấn mền tron nhấ lạnh lạnh, điều hòa còn đang hoạt động, khí lạnh vừa đủ lại không đến mức thổi đau đầu. Tuế Hòa giật giật chân, khô ráo thoải mái mắt mê, nhưng đau quá, động một chút cũng đau quá.

Xem ra cô cùng Cừ Chiêu làm tình.

Làm, tình.

Từ ngữ thật xa xôi.

Ở trên người cô, quả thực chẳng khác nào không có khả năng.

Tuế Hòa nhìn nhận bản thân rất rõ ràng, đó chính là máu lạnh vô tình.

Nhưng hiện tại, cô lại cùng Cừ Chiêu làm tình.

Tuế Hòa nghĩ trăm lần cũng không ra. Cô cảm thấy cần bình tĩnh một chút.

Cô cũng không để ý làm tình hay chưa, cô chỉ muốn biết vì sao mình sẽ làm tình với Cừ Chiêu.

Tuế Hòa xoay người xuống giường, cũng không sợ Cừ Chiêu có thể tỉnh dậy hay không. Nhưng mãi đến khi cô hít khí lạnh mặc quần áo rồi mở cửa rời đi, Cừ Chiêu vẫn chưa mở mắt.

Ngủ rất sâu. Tuế Hòa nghĩ.

...

Đóng cửa lại, chỉ phát ra tiếng chốt cửa.

Cừ Chiêu mở mắt ra, hắn nhìn trần nhà, sạch sẽ ngăn nắp, đèn treo giữa trần nhà cũng ngăn nắp, giống như vòng tuần hoàn cái chết.

Hắn cho rằng hắn đã chui vào ngõ cụt.

Nhưng không gây cản trở tâm trạng hắn đang sung sướng.

Cừ Chiêu cười một tiếng, kéo chăn lên chóp mũi, hít sâu một hơi.

A... mùi của Tuế Hòa.

Nhưng dù trong lòng nghĩ đến tốt đẹp, kế hoạch cũng không đuổi kịp biến hóa.

Không thấy Tuế Hòa đâu.

Liên Kiều Kiều nói Tuế Hòa tạm nghỉ học, không ai biết cô đi đâu.

Lúc Cừ Chiêu nghe thấy cũng không có cảm xúc gì, hắn bình tĩnh về nhà, lại bình tĩnh rót một ly nước cho bản thân, còn không quên cắt thêm lát chanh ngâm trong nước.

Nước chanh hôm nay hơi chất.

Chắc là chanh không tươi.

Giống như Tuế Hòa.

Hắn ngại chanh không tươi, có phải Tuế Hòa cũng ghét bỏ hắn không thú vị không?

Cừ Chiêu hiểu Tuế Hòa, Tuế Hòa không có khả năng bởi vì một đêm kia mà chạy trốn, cô nhất định là có chuyện gì đó.

Nhưng sự thật đang sống lại lặng lẽ rời đi ngay trước mặt, Cừ Chiêu dù suy nghĩ khách quan vẫn không đề xuống được suy nghĩ chủ quan của mình.

Hiện tại ngoài mặt hắn gọn gàng tuấn tú, nhưng vẫn không che lấp được nội tâm dơ bẩn.

Cho nên mới không giữ được Tuế Hòa.

Mà Tuế Hòa cũng quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Thời khắc hắn sắp mất đi chính mình lại giáng cho hắn một đòn cảnh cáo, khiến hắn bỗng nhiên sực tỉnh.

Thế giới này vốn dĩ luôn làm cho người ta tuyệt vọng.

Nhiều năm trôi qua như vậy, sao hắn còn tồn tại hy vọng đối với nó chứ?

Hắn từng nói Tuế Hòa lại xuất hiện thì hắn sẽ không buông tay.

Nhưng hiện tại một mình Tuế Hòa chạy đi mất.

Rất khá.

Cừ Chiêu uống hết ly nước, lát chanh dán vào thành ly, vỏ màu vàng nhạt, tép chanh cũng màu vàng nhạt, thật giống mặt trời bên ngoài kia.

Cừ Chiêu cầm ly nước đi vào phòng bếp, không rửa.

Mà là ném vào thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tuế Hòa à

Edit: Mina

Bốn năm sau.

Tuế Hòa ra khỏi phòng ăn, điện thoại di động vang lên.

"Anh trai."

Lời Tuế Sơ nói hôm nay vẫn giống hôm qua, anh chịu sự sai khiến của Tuế Từ Đình, mỗi ngày đều phải thúc giục cô đi xem mắt.

"Em không muốn đi đâu."

Loại chuyện xem mắt này, cô vốn không thích hợp.

"Bố cũng là lo lắng cho em." Tuế Sơ hơi bất đắc dĩ, "Tóm lại hôm nay anh đã giục em đi, xem như hoàn thành nhiệm vụ bố giao cho anh."

Tuế Hòa trầm ngâm một lát, "Tôi nay em sẽ nói chuyện với bố."

Cúp điện thoại, tâm trạng Tuế Hòa có chút sa sút, chẳng lẽ mình đã đến độ tuổi phải kết hôn?

Đời trước cũng vậy.

Nhưng đời trước cô đồng ý gấp mặt, bởi vì cô nghe nói đôi phương là gay. Chẳng qua giữa đường bị Cừ Chiêu chặn ngang, còn chưa đi gặp mặt cô đã trọng sinh.

Lúc này sẽ không có người nào lại nhảy ra.

Tuế Hòa xoa xoa huyệt Thái Dương, quyết định xuống tầng đi dạo.

Cô muốn mua đồng hồ.

Nhưng không nghĩ tới sẽ gặp người quen.

Người đời trước đã nhảy ra chắn ngang đường cô đi gặp mặt.

"Tuế tiểu thư, dây đồng hồ màu trắng này rất tôn lên da của cô."

Cổ tay Tuế Hòa mảnh mai, xương tay rõ ràng, hơn nữa làn da cô trắng nõn khỏe khoắn, thử năm sáu chiếc đồng hồ, đeo lên tay cô đều rất đẹp.

"Tôi cũng rất thích màu trắng." Tuế Hòa cười hiền dịu.

"Ồi, mặt chiếc đồng hồ này đẹp quá!"

Giọng nói nghe rất quen thuộc, Tuế Hòa quay đầu, là Thẩm Oái.

Thẩm Oái là thiên kim duy nhất nhà họ Thẩm, thái độ trước mặt người khác luôn nhõng nhẽo bướng bỉnh, luôn cho rằng mình là nhất, những người quen biết đều nói cô ta mắc bệnh công chúa, Tuế Hòa thuộc về quan hệ quen biết sơ sơ.

"Thật khéo." Tuế Hòa chủ động nói chuyện.

"Tuế Hòa, là cô sao? Tôi đã nói sao đáng người đẹp thế!" Thẩm Oái như sợ Tuế Hòa không thấy người đàn ông đứng cạnh cô ta, cô ta ưỡn ngực, muốn khoe cánh tay người đàn ông, lại không nghĩ tới bị hấn né tránh.

Vậy mà cô ta không hề có chút không vui, giống như đã quen rồi.

Dám từ chối Thẩm đại tiểu thư mà vẫn bình an vô sự, đây đúng là chuyện hiếm thấy.

Tuế Hòa nhìn theo cánh tay né tránh Thẩm Oái đụng chạm, nét mặt bình tĩnh ban đầu bỗng lóe lên tia kinh ngạc.

"Giới thiệu một chút," Thẩm Oái ho khẽ hai tiếng, "Đây là bạn tôi, Cừ Chiêu."

Cừ Chiêu nhún mày, vươn tay về phía Tuế Hòa, "Chào cô."

Tuế Hòa không biết vì sao Cừ Chiêu phải làm ra vẻ không quen biết cô, nhưng dưới tình huống hiện tại cô cũng chỉ có thể phối hợp theo, cô siết chặt nắm đấm, hai giây sau mới bắt tay Cừ Chiêu, "Chào cậu."

Hai bàn tay tiếp xúc, Tuế Hòa mới biết hóa ra tay mình lạnh đến vậy.

Cừ Chiêu rất nhanh buông lỏng tay, vô cùng tự nhiên, tựa như bọn họ thật sự là người xa lạ.

Thẩm Oái nhìn Cừ Chiêu chủ động vươn tay về phía Tuế Hòa bắt tay chào hỏi vốn đã khó chịu, lại thấy Tuế Hòa nhìn Cừ Chiêu không chớp mắt không biết đang nghĩ đến điều gì, cô ta càng tức giận, lại không muốn phát câu trước mặt Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu là cháu trai nhà họ Triệu năm ngoái tìm được về, tuổi còn trẻ đã vào làm tại bệnh viện số 3 thành phố B. Triệu Sinh, ông nội hấn là viện trưởng của bệnh viện, trước nay hấn chưa từng đề cập tới, không dựa bối cảnh gia đình, chỉ dựa vào năng lực của bản thân, bỏ tới vị trí ngày hôm nay.

Dường như ngay tại ánh mắt đầu tiên, Thẩm Oái đã nhìn trúng Cừ Chiêu.

Càng khiến cho cô ta cảm thấy hứng thú hơn, đó là trong mắt Cừ Chiêu vốn không chứa cô ta.

Thẩm Oái gặp gỡ nhiều người, tất nhiên có thể phân rõ cái gì là dụ dỗ chân chính, cái gì là khách sáo lễ độ.

Rất nhiều lần từ chối cô ta bỗng nhiên hôm nay Cừ Chiêu đồng ý đi mua sắm cùng cô ta, cô ta hưng phấn đã bắt đầu chuẩn bị từ trước vài tiếng, nên sao có thể chịu đựng được Cừ Chiêu và Tuế Hòa mất đưa mày lại?

Thẩm Oái vuốt mái tóc, tươi cười hào phóng cời mở, "Chúng tôi muốn đi dạo chỗ khác, Tuế Hòa, khi nào rảnh chúng ta hẹn gặp nhau nhé."

Tuế Hòa ước gì Thẩm Oái nói như vậy, cô vừa muốn gật đầu, lại nghe thấy Cừ Chiêu nói: "Lát nữa tôi còn có việc, phải về bệnh viện một chuyến."

Trong lòng Thẩm Oái hốt hoảng, liếc nhìn Tuế Hòa ngay lập tức sửa miệng, "Thế thì không đi dạo nữa, anh đưa em về trước đi."

Tuế Hòa tinh mắt nói tiếp: "Tôi còn muốn xem tiếp, hai người trước..."

Cừ Chiêu cắt ngang lời cô, nói: "Đi cùng đi, sao có thể để cô ở lại một mình? Tôi sẽ đưa hai người về."

Thẩm Oái nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, Tuế Hòa vốn dĩ chỉ đến một mình, nào có cái gì mà ở lại một mình?

Nhưng cô ta chỉ dám nghĩ trong lòng.

Cô ta gượng cười nói: "Đúng vậy, đi cùng đi."

Tuế Hòa luôn chột dạ khi đối mặt với Cừ Chiêu, cô nhìn Cừ Chiêu nở nụ cười xa cách với mình, bỗng dưng có chút khó chịu. Cô không muốn tiếp tục từ chối, cũng biết mình không thể từ chối được.

"Ừm, thế thì làm phiền rồi."

Cừ Chiêu bắt gặp ánh mắt thẳng người, ánh mắt hần càng thêm thâm trầm.

Tuế Hòa à.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ngồi lên ghế trước đi

Edit: Mina

Sau khi Tuế Hòa rời đi, Cừ Chiêu có đi tìm cô.

Nhưng hần tìm gần một năm vẫn không thu được kết quả.

Tuế Hòa như thể bốc hơi khỏi thế gian, khắp nơi không thấy dấu vết của cô.

Chính là một năm này, Cừ Chiêu nhận tổ quy tông, trở về Triệu gia.

Người người đều nói hần có được thiên phú y học là bởi vì gen di truyền của gia tộc, sau lưng không có ai khẳng định nỗ lực của hần, có chỉ là ngoài mặt a dua nịnh hót Triệu gia mà thôi.

Cừ Chiêu không để dối trá này trong mắt, hần đã quen, cũng học được cách thờ ơ, gần như không có chuyện gì tác động đến cảm xúc của hần.

Ngoại trừ Tuế Hòa.

Lúc nhận được tin tức về Tuế Hòa, Cừ Chiêu đang thực tập trong bệnh viện ở thành phố B.

Nguồn tin nói Tuế Hòa cũng đang ở thành phố B.

Đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất hần tự ý rời khỏi cương vị.

Hần nhìn thấy Tuế Hòa.

Cô ngồi trong tiệm cafe uống cafe, cửa kính phản quang, hần nhìn không rõ, nhưng vẫn nhận ra Tuế Hòa gây đi rất nhiều.

Xứng đáng. Cừ Chiêu ác độc nghĩ.

Nhưng trong lòng hần đồng thời nghi hoặc, một năm Tuế Hòa biến mất kia, rốt cuộc đi đâu làm gì? Vì sao hần tra thế nào cũng không ra?

Lặng lẽ nhìn nửa giờ, Cừ Chiêu xoa khóe mắt, xoay người rời đi.

Hần không định lập tức đi chất vấn Tuế Hòa, hần phải chờ tới thời cơ chín muồi nhất, chờ hần trở nên mạnh mẽ rồi lại xuất hiện trước mặt Tuế Hòa.

Cừ Chiêu không muốn thừa nhận, khi đối mặt với Tuế Hòa, trong lòng hần vẫn còn tự ti.

Nhưng không gặp mặt, cũng không gây trở ngại hần biết được động tĩnh bên Tuế Hòa.

Hôm qua Tuế Hòa gặp ai, hôm nay Tuế Hòa phải tham gia lớp học Yoga, ngày mai Tuế Hòa có bữa sum họp gia đình... Hần biết hết.

Cừ Chiêu biết hành vi như vậy của bản thân rất điên rồ, thậm chí là biến thái.

Nhưng thế thì sao? Đều là Tuế Hòa dạy hần, không phải sao?

Nghe nói gần đây Tuế Hòa bị ép xem mắt, Cừ Chiêu biết, thời điểm thích hợp đến rồi.

Hần muốn chiếm đoạt cuộc sống của Tuế Hòa, khiến cho Tuế Hòa yêu hần, đến khi cô yêu hần yêu đến không thể kiểm soát, hần sẽ... mang cô đi đến

nơi tra tấn cực hạn.

Dây dưa cả đời cũng không sao.

Hắn muốn kéo Tuế Hòa cùng đi.

Cùng xuống địa ngục.

Cừ Chiêu lái xe, luôn lạnh nhạt với Thẩm Oái đang không ngừng tự hỏi tự trả lời.

Tuế Hòa ngồi ghế sau, nhìn bên ngoài cửa sổ, không nói chuyện, suy nghĩ trong đầu óc đang bay đầy trời.

Mấy năm trước Tuế Hòa cảm thấy Cừ Chiêu dịu dàng rất giống cô, cho rằng 6 năm làm bạn kia đã tạo nên ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại, Cừ Chiêu từng ám áp lễ độ trở nên âm tình bất định, thái độ đối với người khác trực tiếp rõ ràng, không hề uyển chuyển che giấu.

Nguyên do là bởi vì được đưa về Triệu gia sao?

Kiếp trước Cừ Chiêu chưa được đưa về Triệu gia, mà hiện tại Tuế Hòa không quá hứng thú với chuyện đổi vận này, vả lại Tuế Sơ không nói cho cô nên cô cũng chỉ thông qua Thẩm Oái lăm nhăm mới biết.

Nói về chuyện Cừ Chiêu nhận tổ quy tông.

Người bình thường thật ra có bối cảnh sâu rộng.

Tuế Hòa không nhìn thấu hắn.

"Tuế Hòa."

Thẩm Oái mở miệng gọi cô, kéo hồn cô về.

"Hả?"

Thẩm Oái nỗ lực kiềm chế cảm xúc ghen ghét trong lòng, "Cừ Chiêu hỏi nhà cô ở đâu."

Tuế Hòa nói một cái địa chỉ.

"Tôi đưa Thẩm Oái về trước, như vậy sẽ tương đối tiện đường."

Cừ Chiêu đột nhiên mở miệng.

Thẩm Oái luống cuống, "Không nên, không nên, anh đưa Tuế Hòa về trước, đưa em về sau cũng được."

"Tuế Hòa," Cừ Chiêu không đáp lại Thẩm Oái, hắn nhìn cô qua kính chiếu hậu, "Tôi đưa cô về sau, không có ý kiến gì chứ?"

Lúc này Tuế Hòa sợ nhất nhìn thấy ánh mắt Cừ Chiêu chứa đựng ý tứ dò hỏi, bởi áy náy trong lòng cô sẽ vì ánh mắt này mà phóng đại vô hạn.

"Tôi không có ý kiến." Cô lại nhìn bên ngoài cửa sổ.

Ngọn đèn sáng rực trong đêm tối, thật xinh đẹp.

Thẩm Oái nghẹn đầy bụng không chỗ phát, móng tay cô ta bấm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn truyền đến, "Vậy thì đưa em về trước đi, em nhớ em còn vài việc phải về nhà làm."

Cô ta đã tự tạo bậc thang cho mình đi xuống, Cừ Chiêu thẳng thắn đáp lời, "Ừ."

...

Thẩm Oái xuống xe, trong xe chỉ còn Cừ Chiêu và Tuế Hòa.

Hai người trầm mặc, không trò chuyện.

Đến khi lái xe đi khoảng 500 mét, Cừ Chiêu đột nhiên dẫm phanh xe.

"Ngồi lên ghế trước đi." Hắn nói.

Tuế Hòa nhất thời không động đậy, không gian dường như dừng lại.

Kính chiếu hậu, ánh mắt Cừ Chiêu rất có đáng về nếu Tuế Hòa không ngồi lên ghế trước hẳn sẽ không lái xe nữa.

Nơi này ở giữa sườn núi, vốn không thể gọi xe vào, mà Tuế Hòa cũng không phải cô gái ngu ngốc sẽ xuống xe đi bộ về nhà.

"Biết rồi."

Xuống xe từ ghế sau, đổi lên ngồi ghế lái phụ, Tuế Hòa mặt vô cảm.

Cô đang tức giận.

Lòng áy náy không có nghĩa cô bằng lòng bị uy hiếp.

Tuế Hòa cho rằng sau khi cô ngồi lên ghế trước Cừ Chiêu sẽ nhắc đến yêu cầu vô lý gì đó, nhưng không có.

Suốt dọc đường Cừ Chiêu không nói lời nào, đưa Tuế Hòa đến đầu phố chỗ cô nói.

"Tôi tới rồi," Tuế Hòa cởi dây đai an toàn, "Cảm ơn."

"Cạch."

Cừ Chiêu khoá chốt cửa sổ xe.

Tuế Hòa tức giận bùng nổ: "Cừ Chiêu!"

"Hiện tại nhận ra tôi rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Làm loại chuyện đó

Edit: Mina

Tuế Hòa ngồi dựa vào mép cửa xe, "Là cậu giả bộ xa lạ trước."

Nói xong cô liền hỏi hận, lời này sao ấu trĩ vậy chứ.

"Vậy cậu ngừng lại xem vì sao tôi làm bộ không quen biết cậu."

Tuế Hòa hít vào một hơi, lại thở ra một hơi, không nhìn Cừ Chiêu, thấp giọng nói: "Xin lỗi."

Cừ Chiêu dứt khoát đối mặt với cô, mặt mày tươi cười, lại đang ép hỏi: "Vì sao xin lỗi."

"...Năm đó là tớ quá tra (1), bỏ chạy."

(1) Cặn bã, tồi tệ.

"..." Cừ Chiêu thật đúng là không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, "Ngày đó cậu đi đâu?"

Tuế Hòa giữ thái độ trầm mặc.

Quả nhiên, không chịu nói.

Cừ Chiêu nén giận thu cảm, từng chữ phun ra từ kẽ răng: "Tuế Hòa, cậu được lắm."

"Cậu thay đổi." Tuế Hòa đột nhiên nói.

Cừ Chiêu hừ lạnh, "Tôi không muốn thay đổi, là ai khiến tôi thay đổi cậu còn không biết sao?"

Sau câu nói này, trong xe trở nên yên tĩnh.

"Cừ Chiêu," Tuế Hòa đánh vỡ trầm mặc trước, giọng cô như vang đi xa, "Tớ cảm thấy con người tồn tại quá đổi mệt mỏi."

Cừ Chiêu trong lòng khẽ động, "Sao thế?"

Tuế Hòa xoa xoa mũi chua xót, "Không có gì."

Cô chỉ làm ra vẻ thôi.

Một lần nữa nở nụ cười, Tuế Hòa nhìn hần nói: "Như vậy đi, sau này cậu muốn tỏ làm gì, cứ việc nói, chỉ cần tớ có thể làm tớ sẽ làm hết."

"Chuyện gì cũng có thể?" Cừ Chiêu nhướn mày.

Tuế Hòa rất lạ lùng mà nhớ tới buổi sáng ngày đó giữa bắp đùi đau nhức.

Cô lắc đầu, "Phải suy xét tính nguyên tắc của vấn đề."

"Ha." Cừ Chiêu đổi một dáng ngồi thoải mái, "Tôi không cần cậu làm loại chuyện đó, tôi chỉ cần cậu làm bạn gái tôi."

Tuế Hòa: "...". Cái này có khác loại chuyện đó sao?

"Không được."

Cừ Chiêu đoán được đáp án này, cho nên khi nghe thấy cũng không có cảm giác gì. Nếu Tuế Hòa dễ nói chuyện như vậy thì hần cũng không đến mức dấy dưng với cô lâu đến thế.

"Vậy cuối tuần này cậu cùng tôi đi một chuyến đến Công viên Hải Dương."

Tuế Hòa ngạc nhiên hỏi: "Cứ như vậy?"

"Đây chỉ là chuyện thứ nhất."

Cừ Chiêu cười trên tức, cố ý bới móc: "Quá gượng ép."

"Cừ Chiêu, cậu đừng quá trớn."

Hần học cô nói chuyện: "Được."

Nhìn Tuế Hòa ghen uất, lại nhìn vẻ mặt cô không giống ngày thường, tâm trạng Cừ Chiêu rất không tồi.

Thay mặt nạ mới, để lộ dự vọng chiếm hữu, nhưng lại có thể thu về thứ đặc biệt.

Chơi xấu còn dễ dàng hơn giả bộ đáng thương, giả bộ dịu dàng nhiều.

Đạt được mục đích, Cừ Chiêu mở khóa chốt cửa xe, nhìn Tuế Hòa xuống xe, đi vào con phố, hần nhìn thấy Tuế Hòa bị bóng tối từng chút từng chút cắn nuốt, trong lòng vô cùng hả hê.

Hần ở trong lòng hỏi, Tuế Hòa, chẳng lẽ cậu không biết, khi cậu bằng lòng để lộ khuyết điểm nhỏ trước mặt đối phương thì ngay cả cậu cũng sẽ dễ dàng bị luân hãm nhất sao?

Cừ Chiêu khởi động xe, bật đèn, rời đi.

Đèn đường thật cô đơn a, chỉ có ánh trăng làm bạn.

Hôm nay ánh trăng tròn đầy, tròn đến bất luận bắt đầu đi từ đâu, cuối cùng vẫn có thể trở lại điểm xuất phát.

Cừ Chiêu không nghĩ tới, ảnh hưởng tương tác (2).

(2) Không biết edit sao. Có vẻ tương tự định luật 3 Newton về chuyển động.:3

Thời điểm Tuế Hòa luân hãm, hần cũng vậy.

Có lẽ hần còn sớm hơn.

Bởi vì tâm tư càng nhiều, càng không dễ khống chế được chính mình.

"Bác sĩ Cừ, hôm nay tan làm đúng giờ nha."

Cừ Chiêu khóa lại tủ đồ, cười nói: "Bởi vì có việc."

Hần trước nay luôn điềm đạm hòa nhã đối với người khác, tầm quan trọng của quan hệ nhân tế (3) từ nhỏ hần đã biết. Chỉ là thứ này còn phải phân chia

loại người, phải xem người nợ có lọt vào tầm mắt của hắn hay không.

(3) Quan hệ nhân tế được hiểu theo ba cách:

- + Mỗi quan hệ giữa các cá nhân cho thấy mức độ thân mật, hài hòa và phối hợp của các mối quan hệ tâm lý trong quá trình tương tác giữa con người.
- + Mỗi quan hệ giữa các cá nhân bao gồm ba thành phần tâm lý. Thành phần nhận thức, cảm xúc và hành vi.
- + Mỗi quan hệ giữa các cá nhân được thiết lập và phát triển trong quá trình tương tác lẫn nhau. (Nguồn: Baidu.)

Ví như Thẩm Oái, không có giá trị để hắn lợi dụng; ví như Tuế Hòa, cô không chịu nổi dáng vẻ này của hắn.

Hắn cũng lười già bộ.

Theo hắn đáp lời người nợ thuận miệng hỏi: "Chẳng lẽ là đi hẹn hò?"

Cừ Chiêu thần nhiên, "Đúng vậy."

Người nợ thật sự chỉ thuận miệng hỏi, vốn không nghĩ tới có thể nghe thấy đáp án thừa nhận.

Thật là chuyện hiếm lạ!

Xem ra các cô gái mê trai đẹp trong bệnh viện phải làm Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành rồi ~ Anh ta xấu bụng nghĩ.

...

Tuế Hòa và Cừ Chiêu đồng thời xuất hiện ở đầu phố đã hẹn trước.

Hai người họ đều rất có ý thức về thời gian, cũng không lãng phí thời gian để chờ đợi người khác.

Tuế Hòa lên xe, tự mình thắt dây đai an toàn.

"Đi thôi." Cô nói.

Cừ Chiêu nhìn lần váy cô co lên giữa đùi, trong đầu hiện lên hình ảnh lần đầu tiên bọn họ đi Công viên giải trí, còn có những việc mấy năm kia bọn họ cùng làm

"Cậu rất thích mặc váy?"

Tuế Hòa nghe xong cũng không thẹn thùng, mặt không đổi sắc, "Phải xem tâm trạng."

Chắc chắn.

"Cậu cũng thay đổi," Cừ Chiêu vừa cảm khái vừa lái xe: "Tính cách trở nên xấu hơn."

Tuế Hòa nở nụ cười đoan trang, nói: "Học cậu."

Ăn miếng trả miếng, ai chẳng biết chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Có thể làm sẽ làm hết

Edit: Mina

Chủ Nhật, cả biển người đến công viên Hải Dương, Tuế Hòa đứng trước cổng, nhát gan, "Hôm khác chúng ta lại đến đi."

Cừ Chiêu cao hơn cô một cái đầu, hắn cúi đầu, bỗng nhiên cầm lấy tay cô, "Tôi dắt tay cậu, cậu sẽ không đi lạc."

Trong dự đoán, Tuế Hòa không hề giãy giụa mà còn dùng sức cầm tay hắn, "Thế cậu đừng đến những nơi đông người."

Mặt trời chói chang chiếu xuống đỉnh đầu, Cừ Chiêu nhắm mắt, Tuế Hòa thấy không rõ trong ánh mắt hắn chứa đựng cảm xúc gì, chỉ nghe thấy hắn nói:

"Đương nhiên."

Cừ Chiêu nói được làm được, chỉ mang Tuế Hòa đến những nơi ít người.

Người lớn đưa trẻ nhỏ đến Công viên Hải Dương chiếm đa số.

Cừ Chiêu biết Tuế Hòa không có thói quen đến những đám đông tụ tập ầm ĩ náo nhiệt. Trong mấy năm bọn họ từng sớm chiều chung sống kia, Tuế Hòa vẫn luôn không thích đến những nơi đông người.

Tuy Tuế Hòa quen biết nhiều người, có lẽ do cô đối xử với ai cũng tốt. Nhưng chính xác mà nói, cô không có người bạn thân thiết thật sự nào.

Nếu bắt buộc phải nói ra tên một người thì đó chính là Cừ Chiêu.

Thực ra Cừ Chiêu đã từng hỏi Tuế Hòa vì sao không thích nơi náo nhiệt.

Lúc ấy Tuế Hòa chỉ nói cô không thích mùi của nhiều người trộn lẫn trong không khí cùng với bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh ầm ĩ.

"Nhưng lần đầu tiên chúng ta đi ra ngoài chơi là đi công viên giải trí mà."

Tuế Hòa cười: "Tớ chưa từng đi công viên giải trí, thế nên muốn thử thách bản thân."

Cô chưa từng nói nguyên nhân chủ yếu là vì Cừ Chiêu chưa từng đến đó nên cô muốn người khác có được thứ gì thì Cừ Chiêu cũng có thể có được.

Tuế Hòa đã nói vậy rồi nên sau này Cừ Chiêu cũng không hỏi lại là vì sao, cũng sẽ không cùng cô đến những nơi đông người.

Cừ Chiêu ngầm khẳng định trong lòng, nếu Tuế Hòa không thích đến những nơi ầm ĩ vậy thì chắc chắn cũng không thích trẻ con.

Nhưng sau khi đi ba con đường trong công viên Hải Dương, hần lại phát hiện Tuế Hòa sẽ hơi buông lỏng tay khi đến những nơi có nhiều trẻ nhỏ.

Chẳng lẽ Tuế Hòa thích trẻ con?

Cừ Chiêu liếc mắt nhìn hai người vẫn luôn chưa từng buông tay, nhếch khóe miệng, thật không khéo, hần không thích trẻ con. Lại đi dạo trong chốc lát, Tuế Hòa phát hiện ngày càng ít người, cô buông lỏng tay ra.

Cừ Chiêu nhấp môi, không phản ứng gì.

Tuế Hòa hỏi nhân viên công tác, biết được mọi người là đi xem tiết mục biểu diễn, cô thờ phào nhẹ nhõm, rồi sau đó quay đầu lại hỏi Cừ Chiêu: "Chúng ta không đi xem nhé?"

Cừ Chiêu nhìn con đường phía sau Tuế Hòa không có người, hần mới gật đầu: "Ừ, không đi xem."

Hai người họ sóng vai đi tiếp, lớp kính thủy tinh màu xanh nước biển bao quanh bọn họ, gợn sóng xao động ánh lên mặt hai người.

Tuế Hòa bị một con cá hề hấp dẫn, cô ngồi xồm xuống, chọc tấm kính, "Nó thật đáng yêu."

"Xấu muốn chết." Cừ Chiêu lạnh nhạt nói.

Tuế Hòa không để ý đến hần, cô tiếp tục chọc tấm kính, nhưng cá hề lại không thích cô, vây quanh đầu ngón tay hai vòng liền bơi đi.

"Aiz, nó không thích tớ."

Cừ Chiêu không nói lời nào, chỉ nhìn đỉnh đầu cô.

Tuế Hòa như có thần giao cách cảm, cô theo tầm mắt đối mặt với Cừ Chiêu, "Sao thế?"

"Tuế Hòa, chúng ta ở bên nhau đi."

Chỉ có ở bên nhau mới tiện khiến cho cô luân hãm a.

Lại là chuyện này. Tuế Hòa thờ dài, chống đầu gối đứng dậy, "Cậu không thích tớ, tớ không thích cậu, sao chúng ta phải ở bên nhau?"

Cừ Chiêu nhướn mày: "Ai nói tôi không thích cậu." Tuế Hòa là người duy nhất hần muốn kéo đi cùng xuống địa ngục.

"Tớ đó."

Giọng điệu đúng lý hợp tình này thật khiến cho người ta... Không biết làm sao.

Cừ Chiêu bước về phía cô một bước, nhắc lại: "Chúng ta thử ở bên nhau xem."

Tuế Hòa lắc đầu: "Không được."

"Tôi đây theo đuổi cậu cho đến khi cậu đáp ứng."

Tuế Hòa cười thành tiếng, tiếp tục lắc đầu: "Không được."

Cừ Chiêu khoanh tay, vẻ mặt không biết sợ: "Cậu sau không phải tôi đang hỏi ý kiến cậu, theo đuổi cậu là quyền tự do của tôi."

"Vậy thì cậu không theo đuổi được, quyền quyết định ở tớ mà."

Cừ Chiêu cười ngả ngớn, ngữ khí không cho từ chối: "Cứ chờ xem." Nói xong hắn lại cầm lấy tay cô.

Tuế Hòa giãy giụa muốn né tránh, nhưng vô dụng, cô trừng mắt: "Tớ còn chưa đồng ý đâu!"

"Nhưng cậu nói, chỉ cần tôi nói, việc cậu có thể làm sẽ làm hết."

"Tính nguyên tắc của vấn đề!"

Cừ Chiêu vô lại mà nắm tay cô càng chặt, "Cái này không tính."

"Hiện tại tính, tớ tuyên bố đất tay chính là tính nguyên tắc của vấn đề."

"Cái gì? Tiếng nước trong này to quá, tôi nghe không rõ cậu nói gì."

"Cừ Chiêu!"

"Ừ, tôi ở đây!"

Tuế Hòa không còn lời nào để nói.

Cô xem như đã thấy rõ, Cừ Chiêu thay đổi... hắn bị bệnh không nhẹ.

Nhìn tay mình bị gồng cứng xiết chặt không ra, Tuế Hòa càng thêm khó hiểu, Cừ Chiêu nhiều mặt như vậy, rốt cuộc mặt nào mới thật sự là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thao khóc. [H]

Edit: Mina

Bên trong cực kỳ âm áp.

Căng chặt, co dẫn, ngập nước... Hết thấy cảm giác đẹp để đều trút xuống bề mặt còn thịt.

Da thịt hạ thể hơi lạnh, xúc cảm rất mơ hồ, Cừ Chiêu có thể cảm nhận rõ nhất đó là lòng bàn tay mình đỏ mọng nóng.

Hắn đang xoa bầu ngực Tuế Hòa.

Mềm như bông a. Sờ rất mềm, hít một hơi vị ngọt lan tỏa, nhũ hoa căng cứng, một bàn tay khó có thể nắm hết.

Hắn dùng sức một chút, Tuế Hòa sẽ kêu lên, vô cùng phóng đảng.

"A... A..."

Cô lúc này dịu dàng hơn ngày thường vô số lần, còn toát ra vẻ kiều mị.

Biu đánh vào miệng huyết, trai thịt tầng tầng lớp lớp chen lẫn biến dạng, hắn lôi bộ phận sinh dục ra, giống như ngăn kéo khi bị mở ra, trong ngăn kéo tràn ra đầy dâm thủy, ướt đầm chỗ giao hợp, vẩy lên bụi rậm lông mu, có mùi tanh nhưng ngửi làm người ta hưng phấn.

Dương vật đột nhiên cắm vào, dòng nước gặp lực cản, vách hang chật chội cực kỳ, hắn đi vào khó khăn, lại sáng khoái cực độ.

Quy đầu to lớn, kéo căng nếp uốn, va đụng thịt mềm, nhưng mà...

Có phải lần này lại có lớp màng hay không?

Cừ Chiêu rất khó hiểu.

Sao luôn có lớp màng đó?

Cắm phá lớp màng này, bên trong rất chật hẹp, giống như dây cao su siết chặt lấy hần vậy.

Kẹp hần đau, hần rất muốn bắn ra nhưng lại sợ Tuế Hòa chê cười.

Không thể bắn. Nhất định phải động, động càng nhanh càng tốt, lại mạnh thêm chút nữa, Tuế Hòa sẽ càng thoải mái hơn. Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Cừ Chiêu.

Lần tìm cảm giác dù không rõ ràng thì Cừ Chiêu vẫn có thể thấy rõ về mặt Tuế Hòa.

Hai má cô ửng đỏ, miệng nhỏ xinh, môi hơi hé, hàm răng trắng, thỉnh thoảng cắn môi, đầu lưỡi kia linh hoạt đáng yêu, vươn ra liếm một vòng, sắc môi đỏ càng trở nên tươi tắn.

Chính cái nét mặt này làm cho Cừ Chiêu biết, hóa ra khi Tuế Hòa động tình sẽ phong tình vạn chủng đến vậy. Khiến hần hận không thể... Thao chết cô.

Hần ra vào không theo quy luật, vừa mạnh lại nhanh. Tuế Hòa thích đau, hần sẽ thao càng mãnh liệt. Tuế Hòa bảo hần đi ra, hần sẽ càng chôn sâu hơn. Tuế Hòa nói hần hư, hần sẽ nhìn cô tay mình bị cắn đến xước da.

Tuy không nhớ miệng vết thương này có từ khi nào, nhưng chắc chắn là Tuế Hòa cắn hần.

Hần mới không hư, Tuế Hòa hư.

Tuế Hòa cắn hần, hần phải thao cô đến phát khóc mới nguôi cơn giận. Sau đó Tuế Hòa cao trào, quả thực là bị hần thao khóc.

Cảm giác đạt được thành tựu bỗng nảy sinh, Cừ Chiêu thần thanh khí爽, cúi người hôn nước mắt của cô, "Cậu thật yếu ớt."

Tuế Hòa tức giận lườm nguyệt hần, cái liếc mắt kia, kéo dục vọng sinh sôi muốn bắn của hần trở về.

"Trùng tôi?"

Cừ Chiêu gấp chân cô lại đè lên bầu ngực đầy đặn, cô thét chói tai hần liền hôn cô.

Chỉ cần hôn Tuế Hòa, cô sẽ ngoan ngoãn.

Cô vừa ngoan ngoãn, hần sẽ thao dễ dàng.

Nước ẩm tràn lan, bao lấy côn thịt, thoải mái hơn cả lúc hần nhìn ảnh chụp Tuế Hòa thủ dâm.

Mật huyết nóng hầm hập, hần như đang thọc vào một cái lỗ khóa kích cỡ không phù hợp, lỗ nhỏ, bên trong uốn khúc, hần kiên quyết muốn xông thẳng vào, thật đúng là thọc mở ra!

Có vẻ rất đau, Tuế Hòa sợ tới mức cắn đầu lưỡi Cừ Chiêu, sau lưng Cừ Chiêu bị cô cào phá, đau nhức nhối.

Túi chứa đầy tinh hoa đang hồi sức chờ phát động, Cừ Chiêu cắn cổ cô, một lần lại hai lần, dưới thân va chạm càng nhanh chóng kịch liệt.

Lần này Tuế Hòa kẹp chặt hơn lần trước.

Cô phun.

Cừ Chiêu cũng theo sau bắn.

"Cậu là mèo cào sao?"

Hần ngã lên ngực Tuế Hòa.

Hạ thể ướt nóng, Cừ Chiêu tỉnh.

Lại nằm mơ.

Cừ Chiêu ôm gối đầu trong tay ném xuống sàn nhà, hít sâu một hơi, vẫn chưa bình tĩnh được.

Hắn đảo mắt nhìn ly thủy tinh trên tủ đầu giường, thuận tay lấy, dùng sức ném.

Ly thủy tinh đập vào góc tường vỡ choang, rơi đầy xuống đất.

Thoải mái hơn nhiều.

Cừ Chiêu xuống giường, đi vào phòng tắm, không khỏi nhũn mảy... Luôn là như vậy.

Chỉ cần nằm mơ liên không không chế được phiền muộn gất gông.

Tất cả đều là giả. Côn thịt cắm vào là giả, côn thịt rút ra là giả, hoa huyết ảm áp là giả, hoa huyết rút vào là giả.

Hắn bán tính và cô cao trào, đều là giả.

Tuế Hòa đã sớm rời bỏ hắn sau lần bọn họ phát sinh quan hệ tình dục.

Bức hắn biến thành quái vật, nhìn người phụ nữ khác liền thấy ghê tởm.

Tuế Hòa chính là một cô gái không có tình cảm, đâu đáng giá để hắn tồn tại ý niệm thiện lương.

Cừ Chiêu nghĩ, chỉ khi Tuế Hòa nhận hết tra tấn, hắn mới cảm thấy mỹ mãn...

Nhưng mà, phải không?

Hắn không xác định.

Cừ Chiêu chỉ biết là, nếu không thể cùng Tuế Hòa ở bên nhau, hắn sẽ điên lên mất.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cô sẽ ở bên anh ấy sao?

Edit: Mina

Tuế Hòa có công việc.

Cô là thư ký của Tuế Sơ, một thư ký đi làm cũng như không.

Các bộ phận từ trên xuống dưới trong Công ty đều biết chức vụ này của cô chỉ là trên danh nghĩa, dù cô có thái độ lười biếng như vậy cũng tuyệt đối không có người nào bắt bẻ.

Trái lại, tất cả mọi người đều thích cô, ai mà không thích đại tiểu thư vừa không mắc bệnh công chúa lại còn luôn mỉm cười hiền dịu với mình được chứ?

Hôm nay Tuế Hòa phá lệ tới Công ty, dọc đường chào hỏi đến vào trong thang máy mới nhân rồi. Cô đi vào chính là thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, đây là đặc quyền Tuế Sơ cho cô.

Một người đợi trong không gian khép kín, bên tai vang lên tiếng máy móc hoạt động, phát ra âm thanh rất khẽ, Tuế Hòa đứng dựa, hai mắt nhắm lại.

Vào lúc người ta đang ở nơi tĩnh lặng sẽ luôn nhớ tới vài chuyện thú vị gì đó, có lẽ do nhàm chán.

Rất kỳ lạ, ngay lúc này, Tuế Hòa nhớ tới lại là Cừ Chiêu.

Từ sau hôm đi Công viên Hải Dương kia, đã gần nửa tháng hai người họ chưa gặp mặt.

Nhưng buổi tối mỗi ngày Cừ Chiêu sẽ gọi cho cô, mỹ kỳ danh nói – Không nhìn thấy người thì phải nghe thấy giọng nói, đây mới là cảnh giới theo đuổi cao nhất.

Tuế Hòa nghe xong không tỏ ý kiến gì. Không phải ngầm thừa nhận, mà là trước nay cô chưa từng để lời nói theo đuổi của Cừ Chiêu ở trong lòng.

Trực giác nói cho cô biết, chắc chắn Cừ Chiêu đang tính toán gì đó.

Đến nỗi tính toán cái gì, trước mắt cô không có sức lực đi phỏng đoán. Quá hao tổn đầu óc, sẽ rất mệt mỏi, cô chỉ muốn làm cá mập.

"Đỉnh!"

Thang máy đến nơi.

Tuế Hòa đi ra khỏi thang máy, lúc nhìn thấy Thẩm Oái đứng trước bàn làm việc hơi bụi bặm của cô, bỗng nhiên hiểu ra, vì sao vừa rồi trong thang máy cô nhớ tới Cừ Chiêu.

Hết thấy mọi thứ đều có nguyên do.

"Cô tới tìm anh tôi sao?" Tuế Hòa đi qua.

Thẩm Oái buông mấp bàn làm việc, vỗ vỗ bàn tay không hề dính bụi, nhướn mày, giọng điệu khiêu khích: "Tôi không thể tới tìm cô à?"

Tuế Hòa đẩy cô ta ra khỏi bàn làm việc, thân nhiên nói: "Nếu không phải hôm nay tôi nhất thời nổi hứng tới Công ty thì chắc chắn cô sẽ không gặp được tôi."

Thẩm Oái ghét nhất bộ dáng Tuế Hòa luôn tỏ vẻ lạnh nhạt.

Khí chất diện mạo đều thượng đẳng, hòa nhã lễ độ đối xử với mọi người, dường như không để bụng bất cứ chuyện gì, nhưng vẫn dễ dàng bắt được trái tim của người khác.

Không chỉ trái ngược với tính cách cô ta mà ngay cả thanh danh cũng vậy.

Thẩm Oái không điếc cũng không mù, đương nhiên biết bên ngoài bản tán bản thân ra sao.

Nhưng cho dù trong lòng biết rõ sức hấp dẫn của Tuế Hòa lớn cũng không ảnh hưởng đến việc cô ta chán ghét Tuế Hòa.

"Được rồi, tôi biết hôm nay cô muốn tới, đặc biệt tới tìm cô." Cô ta chưa nói vì sao cô ta biết Tuế Hòa muốn tới Công ty.

Tuế Hòa bỏ túi xách xuống, mắt nhìn cửa văn phòng đóng chặt, cô hỏi: "Tìm tôi có việc gì?"

"Gần đây cô có liên lạc với Cừ Chiêu không?"

Không đợi Tuế Hòa trả lời, cô ta lại tiếp tục nói, "Gần đây anh ấy rất bận, luôn không nhận điện thoại của tôi." Tuy rằng ngày thường cũng không.

Tuế Hòa nghĩ mình vẫn nên trầm mặc sẽ tốt hơn.

Rốt cuộc mỗi buổi tối Cừ Chiêu đều sẽ gọi điện thoại cho cô, mà cô còn luôn ghét bỏ Cừ Chiêu gọi tới quá muộn.

"Sao cô không nói lời nào?" Thẩm Oái nâng cao âm lượng.

Tuế Hòa nghĩ nghĩ, nói: "Tôi chưa từng chủ động liên lạc với cậu ấy."

"Cô chưa từng liên lạc?"

Tuế Hòa gật đầu, cùng lúc đó, di động vang lên.

Cô cúi đầu nhìn màn hình, hai từ "Cừ Chiêu" nhảy vào tầm mắt cô. Lại ngẩng đầu, đúng lúc đối mắt với Thẩm Oái.

Nếu ánh mắt có thể phân ra các loại thời tiết, vậy thì Thẩm Oái lúc này chính là mưa rền gió dữ, sấm chớp ầm ầm.

Tuế Hòa giật khóe môi, căng da đầu nghe điện thoại.

Mà Cừ Chiêu chỉ nói hai câu cô liền cúp máy.

Hắn nói: "Hôm nay gọi rất sớm phải không?"

"Buổi tối có ca phẫu thuật nên bây giờ gọi luôn, đỡ quên."

"Biết rồi, tôi cúp máy đây."

Nói xong liền cúp máy, không cho Cừ Chiêu có cơ hội nói tiếp.

Tuế Hòa vuốt ve màn hình di động tối đen... Xấu hổ ngẩng đầu nhìn Thẩm Oái đen mặt: "Đã nói cô còn không tin, tôi thật sự chưa từng chủ động gọi cho cậu ấy."

Nghe xong cô tìm tòi, nhìn qua sắc mặt Thẩm Oái không tốt lắm.

Tuế Hòa nhất thời cảm thấy mệt mỏi, nghĩ hiện tại mình giống bạch liên hoa ra về đối trá, còn Thẩm Oái chính là ngốc bạch ngọt bị chịu uất ức.

"Cô sẽ ở bên anh ấy sao?" Thẩm Oái hạ thấp giọng hỏi.

Tuế Hòa suy nghĩ một lát, không cam đoan: "Tôi không biết."

Cô không thể bởi vì muốn an ủi Thẩm Oái mà phải nói dối cô ta.

Dù trong lòng cho rằng Cừ Chiêu tiếp cận cô là có mục đích nhưng chuyện tương lai không ai đoán trước được.

Huống chi, Cừ Chiêu có ý nghĩa đặc biệt thế nào đối với cô, Tuế Hòa rất rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Theo dõi

Edit: Mina

"Sao gần đây chăm đi làm thế?" Tuế Sơ dịch văn kiện sang một bên.

Tuế Hòa đang đếm trên bàn làm việc của anh có bao nhiêu chiếc bút, ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt cho anh, "Em chăm chỉ anh còn không vừa lòng?"

"Đương nhiên vừa lòng," Tuế Sơ dừng một chút, "Chỉ là không phải sẽ trái với lý luận muốn làm cá nược của em rồi sao?"

"Cá nược cũng muốn có cuộc sống phong phú mà."

"Thật đáng kinh ngạc, là ai thuyết phục em thế? Lợi hại như vậy." Nói xong còn bổ sung, "Đừng bảo là tự em nghĩ thông suốt, anh sẽ không tin đâu."

Tuế Hòa gom bút lại thả vào trong hộp đựng bút, tránh không đáp, "Tổng cộng có mười sáu chiếc bút."

Sau đó chuồn luôn ra cửa, cô đỡ cánh cửa cười nói: "Tự anh đoán đi."

"Con bé láu cá." [Hỏi: QT dịch là Quý nha đầu, tui không biết edit sao?]

Tuế Sơ cúi đầu cười mắng một tiếng, tiện tay sờ bút, bỗng dừng, nụ cười cứng đờ.

Sẽ không phải là Cừ Chiêu chứ?

Tuế Hòa gấp lại Cừ Chiêu khi nào?

Càng nghĩ, sắc mặt Tuế Sơ càng xấu, hần trề mặt, rút ra một số điện thoại.

Cừ Chiêu quá nguy hiểm.

Sao Tuế Hòa lại dây dưa đến hần nữa rồi?

Công ty cách chung cư không xa lắm, sau khi tan tầm Tuế Hòa thường lựa chọn đi bộ về nhà.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Sắc trời dần tối, trên đường không có nhiều người, đèn đường sớm lên đèn, chiếu xuống mặt đất cũng chỉ tạo thành vầng sáng mờ mờ.

Tuế Hòa ngửi thấy mùi thức ăn truyền ra từ khu chung cư bên cạnh.

"Thật đối!" Cô sờ bụng, ừng ực, nhớ mang máng Cừ Chiêu từng nói, lúc bệnh viện bận rộn, có khi một ngày hần chỉ ăn một quả táo đã là tốt rồi.

Cừ Chiêu bận rộn hơn cô gấp mấy chục lần.

Tuy nói quả thật công việc có thể khiến cho tiết tấu cuộc sống của cô trở nên chặt chẽ hơn chút, nhưng rốt cuộc chức vụ nhân tản, cũng không biết thật sự bận rộn sẽ là thế nào.

Cô nghĩ như vậy, cảm giác đói khát có vẻ bớt đi nhiều.

Chỉ cần vòng qua một ngõ nhỏ nữa là có thể nhìn thấy cổng lớn của khu chung cư, nhưng mà vấn đề lại bất ngờ xuất hiện ngay lúc này. Tuế Hòa phát hiện, hình như cô bị người theo dõi.

Vốn dĩ cho rằng hai người chỉ là tiện đường, nhưng cô đi chậm người nọ liền đi chậm, cô đi nhanh người nọ liền đi nhanh, điều này thật không thích hợp.

Chỗ này còn có vẻ nhiều người, Tuế Hòa dừng lại trước giao lộ, cô đang tự hỏi, quay ngược lại đi ra đường lớn hay tiếp tục đi vào đường nhỏ?

Nếu lại đi ra ngoài, không thể nghi ngờ là nói cho tên theo dõi biết hắn ta đã bị cô phát hiện; còn nếu tiếp tục đi đường nhỏ, vậy thì khác gì chui đầu vào lưới đâu?

Nhưng chọn lựa cách nào rất nhanh có đáp án bởi vì người nọ dừng lại theo cô.

Đúng là đang theo dõi cô.

Cô cũng mặc kệ cái gì đường lớn đường nhỏ, quyết định gọi điện thoại trước rồi tính sau.

Lấy di động ra, Tuế Hòa ấn chọn vào cái tên kia, Cừ Chiêu.

Có lẽ là do gần đây bọn họ trò chuyện tương đối thường xuyên đi. Tuế Hòa không hề có gánh nặng tâm lý nghĩ.

Tiếng kết nối vang lên năm lần, điện thoại vẫn chưa bắt máy, hơn nữa rất nhiều người đều đã về nhà ăn cơm, người đi trên đường càng ngày càng ít, sắc trời dần tối đen như mực, Tuế Hòa rốt cuộc không thể bỏ qua lòng bàn tay mình đang lạnh cóng run người cùng với tiếng tim đập nhanh dồn dập.

Trong lòng Tuế Hòa không hề bình tĩnh như ngoài mặt. Thậm chí ngay cả dừng khí nhắm mắt cô cũng không có, rất sợ nhắm mắt lại sẽ liên tưởng đến hình ảnh cực đoan, loại hình ảnh này làm cho toàn thân cô phát lạnh, thấy ghê tởm cực độ.

Ngay khi cô nản lòng thoái chí, quyết định cúp máy gọi cho Tuế Sơ thì giọng Cừ Chiêu đã truyền từ đầu bên kia tới.

"Có chuyện gì thế?"

Chưa cần cô mở miệng, Cừ Chiêu đã biết cô chủ động gọi là có nguyên nhân.

Người đi lại xung quanh quá ít, Tuế Hòa không dám quay đầu lại nhìn xem tên theo dõi cô cách cô nhiều không, cô cắn ngón tay, giọng rất nhỏ, khẽ nói: "Cừ Chiêu, hình như tớ bị theo dõi."

Cô chắc chắn không biết giọng mình đang run.

Cừ Chiêu nghiêm túc hỏi: "Hiện tại cậu đang ở đâu?"

"Đang đứng ngay cạnh đầu ngõ khu chung cư, tớ còn chưa đi vào."

"Bây giờ cậu đi đến đầu ngõ đi."

Tuế Hòa sùng sốt, "Vì sao?"

"Nghe tôi," Hắn bên kia vang lên tiếng đóng cửa xe, "Bây giờ tôi đang đi về hướng ngõ nhỏ, cậu vừa vào liền có thể nhìn đến tôi, đừng sợ."

Tuế Hòa hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân vẫn giữ vững tốc độ đi đường như vừa rồi, vẫn duy trì cuộc trò chuyện, cô đi vào hẻm nhỏ.

Nhưng đèn đường trong hẻm nhỏ bị hỏng rồi.

Cảm giác vô cùng không ổn. Tuế Hòa run rẩy tìm đèn pin di động, nhưng cô quá hoảng loạn thành ra không tìm thấy.

Lúc này, còn chưa nhìn thấy Cừ Chiêu cô đã nghe thấy tiếng bước chân cách mình càng ngày càng gần.

Đến từ sau lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Con mỗi

Edit: Mina

Tuế Hòa tăng nhanh tốc độ, lỗ chân lông đỏ mề hôi lạnh, dường như cô không thấy bất cứ thứ gì cả, trước mắt toàn màu trắng xoá, cô nghĩ, ngõ nhỏ này thật dài.

Ánh sáng màn hình di động phụt tắt, Tuế Hòa bỗng dừng bước chân, xoay người vùng điện thoại về phía sau!

"A!"

Đập trúng! Tuế Hòa siết chặt nắm tay, nâng chân bỏ chạy, trước mắt tối đen như mực, gió thổi qua vành tai cô nhưng cô lại cảm thấy rất nóng.

Sau lưng rất nhanh lại có động tĩnh, mang theo tiếng chửi bới và bước chân nặng nề, Tuế Hòa nghe thấy trong lòng hốt hoảng, cô không biết rốt cuộc Cừ Chiêu đi đâu, sao còn chưa xuất hiện.

Trước nay cô chưa từng mong ngóng Cừ Chiêu đến vậy.

Chạy nhanh, tiếp tục chạy thật nhanh, đúng lúc này, không biết mắt cá chân bị vướng vào thứ gì, cô bỗng lao đảo, lúc sắp ngã xuống ngay lập tức đỡ lấy tường.

Không té ngã nhưng thờ đốc kịch liệt.

Tuế Hòa biết mình không thể dừng lại, chỉ cần chạy thêm nửa đoạn đường nữa là tốt rồi, nhưng cô vừa muốn cất bước, cổ tay đã bị hấn ta dùng sức giữ chặt!

"Chạy? Mày còn muốn chạy?"

Dính nhóp, thô ráp, buồn nôn.

Đầu óc Tuế Hòa trống rỗng, cổ tay bị bắt lấy như bị tạt axit sunfuric, nóng rất ghê tởm.

Nháy mắt kia, Tuế Hòa còn tưởng rằng tay mình thối rửa rồi.

Cô buồn nôn đến nỗi cả người hồng mắt, cô trở tay lấy túi xách đập về phía người nọ, hung hăng đập, dùng toàn bộ sức lực đập!

Người nọ cố trốn đồng thời còn muốn tiến sát đến gần Tuế Hòa, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, văng một đồng lời nói tục tĩu, nghe ra vốn chẳng để loại phản kháng này của Tuế Hòa vào mắt.

Đột nhiên, tiếng mắng chửi khó nghe hèn hạ dừng lại, "bang" một tiếng, Tuế Hòa dùng sức văng túi xách, túi xách đánh vào không khí, rơi xuống trên người tên theo dõi đang nằm trên mặt đất.

Cừ Chiêu lại gơ cây gậy đánh xuống với lực tàn nhẫn, mãi đến khi tên kia nằm trên mặt đất không còn nhúc nhích mới ném cây gậy đi.

Hắn xoay người lại, lại nhìn thấy Tuế Hòa vẫn đang tay không đánh không khí, cô không nói lời nào, hành động ngốc nghếch như vậy, không hề phát hiện nguy hiểm đã được loại bỏ.

Cừ Chiêu cũng không dám nhớ tới cảm xúc của hắn lúc chạy tới nhìn thấy hai bóng người đang dây dưa đánh lộn trong bóng tối.

Người nọ nói quá bản thủ, còn có ý đồ muốn chạm vào Tuế Hòa, lửa giận trong đầu sinh sôi điên cuồng, gần như không cần nghĩ ngợi, hắn đã vung lên cây gậy bóng chày vừa rồi nhện ở đầu ngõ, một lần lại một lần đập vào đầu hắn ta...

Đập chết càng tốt.

Đập chết thứ cặn bã của xã hội này thật tốt, làm tội phạm giết người thì đã sao?

Cái suy nghĩ này xuất hiện là lần đầu tiên ra tay.

Lần thứ hai ra tay, Cừ Chiêu lại nghĩ là, hắn không thể bỏ lại Tuế Hòa.

Cũng không sợ bị Tuế Hòa đánh, Cừ Chiêu mạnh mẽ ôm lấy cô, ngực bị đánh liên tiếp hắn cũng không để ý tới, chỉ an ủi, "Không phải sợ, Tuế Hòa. Kẻ xấu đã bị đánh ngã rồi, chúng ta không phải sợ, không phải sợ..."

Không biết lặp lại bao nhiêu lần "Không phải sợ", Tuế Hòa mới bình tĩnh lại.

Được mùi hương quen thuộc vây quanh, hốc mắt Tuế Hòa ươn ướt, sống lưng thả lỏng khom người, da thịt mướt mải mồ hôi dán lên áo somi mềm mại, lúc này cô giống như vừa mới tắm qua cơn mưa lớn, mỗi một khó chịu, ẩm ướt đến có thể vắt ra nước.

"Cừ Chiêu."

Chỉ gọi tên Cừ Chiêu thôi, nước mắt cô đã trào ra.

Trời mới biết vừa rồi cô đã nhiều lần muốn đi tìm cái chết.

Nhiều con ác mộng ghê tởm.

"Đều tại tôi tới quá chậm, xin lỗi."

Tuế Hòa lắc đầu, tay nắm góc áo hần chậm rãi buông ra, ngay sau đó vòng tay ôm eo hần, hàm răng cô run cầm cập, "Cảm ơn cậu."

Nghe Tuế Hòa nói lời cảm ơn, Cừ Chiêu lại không đáp.

Hần nhú mày đối mặt với bức tường, rơi vào trầm tư, nếu người bị hần đánh này chính là người theo dõi Tuế Hòa, vậy vừa rồi người hần gặp thoáng qua là ai?

Người nọ mặc bộ đồ màu đen, đội mũ lưỡi trai, cúi mặt suốt dọc đường, hành động lén la lút.

Nếu không phải nổi lên lòng nghi ngờ người kia thì hần cũng sẽ không đến mức chậm như vậy mới tìm được tới nơi này.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?

Cừ Chiêu vẫn ôm chặt Tuế Hòa đang phát run.

Cũng may Tuế Hòa không xảy ra việc gì, nếu không hần không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

Con mồi của hần, chỉ có thể để mình hần độc hưởng.

.....

Cùng Cừ Chiêu đi ra khỏi ngõ nhỏ, Tuế Hòa nhìn thấy ánh sáng, cơ thể mới thật sự mềm nhũn.

Cô liếc mắt một cái đã thấy chiếc xe của Cừ Chiêu đỗ trước cửa khu chung cư.

Giọng hơi khàn, từng chữ đều xé rách dây thanh quản phát đau, cô hỏi: "Hôm nay cậu tới đây tìm tớ?"

"Ừ." Cừ Chiêu sờ đầu cô, "May mà tớ đây tìm cậu."

Cả thể xác lẫn tinh thần Tuế Hòa đều mệt mỏi, không né tránh hần đụng chạm, thậm chí còn đáp lại sự đụng chạm của hần, cô nói tiếp: "Hôm nay cảm ơn cậu."

"Cậu không cảm thấy tôi xuất hiện quá trùng hợp sao?"

Tuế Hòa cười khê: "Cậu cho rằng tớ sẽ hiểu lầm người theo dõi tớ là do cậu tìm? Để cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân?"

Cừ Chiêu từ chối cho ý kiến.

"Cừ Chiêu," Tuế Hòa nhìn thẳng vào hần, "Nếu loại chuyện này tớ còn không phân biệt được, vậy thì hiện tại cậu sẽ không thể đứng ở chỗ này nói chuyện với tớ."

Cừ Chiêu im lặng vài giây, cười thành tiếng, "Tuế Hòa, làm người không thể sống quá thông minh."

"Ai nói tớ thông minh?" Tuế Hòa hất cằm, hốc mắt vẫn ửng hồng, nụ cười lại quay về điểm tĩnh dịu dàng trong ngày thường, "Tớ rất ngốc."

Cô huých tay Cừ Chiêu, đi về phía trước vài bước, "Cho nên tớ muốn nói."

Cừ Chiêu đuổi kịp cô, hỏi: "Muốn nói cái gì?"

Tuế Hòa quay đầu lại, ánh sáng đèn đường trải đầy mặt đất phía sau lưng cô, cô ngược chiều ánh sáng, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng rõ ràng rơi vào trong mắt Cừ Chiêu.

Cô cười xinh đẹp lóa mắt.

"Cừ Chiêu, chúng ta thử một lần đi."

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngủ một giấc

Edit: Mina

Cừ Chiêu không biểu lộ cảm xúc gì, hỏi cô: "Thử một lần?"

Tuế Hòa gật đầu, "Đúng vậy, thử một lần."

"Bởi vì chuyện ngày hôm nay?"

"Cũng không phải hoàn toàn." Tuế Hòa tiến lên nắm tay hắn, "Bởi vì rất nhiều chuyện, tớ cũng nói không rõ được. Tớ không thể nói trước tớ sẽ thích cậu, cậu cũng đừng nói cậu yêu tớ yêu đến chết đi sống lại."

Cô cúi đầu cười, vén sợi tóc rũ trước ngực ra sau tai, lúc lại ngược mắt lên, Cừ Chiêu thấy được ánh sao.

Cô nói: "Chúng ta thử ở bên nhau một thời gian được không?"

"Thử ở bên nhau?" Cừ Chiêu cười đến không biết xấu hổ, "Đợi đến khi bắt đầu thử, có phải vẫn cần tuân thủ những nguyên tắc đó của cậu không?"

"Không cần."

Cừ Chiêu hơi giật mình, lặp lại câu nói của cô: "Không cần?"

Tuế Hòa khẳng định nói: "Không cần. Tất cả những tiếp xúc thân mật mà một cặp đôi yêu nhau làm, chúng ta đều có thể làm."

Cô lắc bàn tay đan xen nhau của hai người, "Chẳng hạn như dắt tay."

Sau đó cô lại ôm thắt lưng Cừ Chiêu rồi buông ra, "Chẳng hạn như ôm."

Cừ Chiêu kéo eo cô về, cơ thể hai người dán sát nhau, "Còn chẳng hạn như gì nữa?"

Tuế Hòa bị hắn ôm eo, tay chân vẫn cử động dễ dàng, không hề khó chịu, cô cười: "Chẳng hạn như hôn môi, lại chẳng hạn như... Làm tình."

Cừ Chiêu nhú mày: "Tuế Hòa!"

Loại tiết mục "Bảo ân" này, hắn một chút cũng không thích.

Một chút cũng không giống Tuế Hòa.

Tuế Hòa buồn rầu cắn môi, không biết giải thích sao, cô thật sự không nói đùa.

Cừ Chiêu có ý nghĩa đặc biệt với cô như nào cô rất rõ. Ở đây, nếu bên người cô không phải là Cừ Chiêu, vậy thì cũng không có khả năng là người khác.

"Tớ thật sự nghiêm túc, chúng ta thử một lần đi."

"Thế chia tay thì làm sao bây giờ?" Cừ Chiêu hỏi.

"Trong thời gian thử mà chia tay thì gọi là kết thúc."

"Nếu không chia tay thì sao? Gọi là gì?"

Tuế Hòa dò hỏi: "Gọi là chính thức thông qua?"

Ánh mắt Cừ Chiêu âm trầm, nhìn cô không chớp mắt, cuối cùng vẫn thất bại, hắn xoa đầu Tuế Hòa, để mặt cô dán vào lồng ngực hắn, "Vậy thử một lần đi."

Ôm nhau là khoảng cách gần nhất, bởi vì trái tim hai người gần nhau nhất.

Ôm nhau là khoảng cách xa nhất, bởi vì hai người đều không nhìn thấy vẻ mặt của đối phương.

Tại Tuế Hòa dựa vào ngực trái Cừ Chiêu, tiếng tim hắn đập rất bình ổn, cũng giống tâm trạng cô, yên tĩnh bình thản.

Một tiếng trước gặp phải chuyện bị theo dõi, cô hung hăng chém một nhát dao vào trong lòng, miệng vết thương thối rữa, ghê tởm đến không còn cảm giác.

Cô thật may mắn vì bên người có Cừ Chiêu.

Bất luận hấn xuất phát từ mục đích gì mà lại quay trở về bên cô, cô vẫn cảm thấy may mắn.

Mà Cừ Chiêu sẽ làm gì tên cuồng theo dõi kia, cô cũng không có ý kiến gì.

Bởi vì người nọ đáng bị trừng phạt.

Có thể là do có ký ức kiếp trước, Tuế Hòa luôn cảm thấy Cừ Chiêu sẽ không để yên cho tên cuồng theo dõi kia.

Cô không có chút gánh nặng nào, hơn nữa còn cao hứng ôm chặt Cừ Chiêu hơn.

Az, vẫn là người thấy mùi an tâm từ trên người Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng nhưng không hề vui vẻ hưng phấn như trong dự đoán.

Hắn rũ mắt nhìn xuống, lòng đầy thất bại.

Trái tim Tuế Hòa quá khó để người ta đi vào.

Nhưng khi vòng tay ôm eo ngày càng chặt hơn, hấn lại thay đổi suy nghĩ, lại phản kích.

Có lẽ đây là một khởi đầu hoàn hảo, hết thấy trầm luân đều bắt đầu từ thử.

Tuế Hòa là muốn khiến cho người ta khó đoán như vậy, khiêu khích tính khiêu chiến.

Cừ Chiêu cười đến nhất định phải có bằng được (*), hấn vẫn không tin không bắt được Tuế Hòa.

(*) Nguyên văn: Thế tại tất đắc (勢在必得): Dùng để miêu tả khí thế của một người kiên định phải có được thứ gì đó. (Nguồn: Baidu)

Tối nay thời tiết khá đẹp.

Đây là lần đầu tiên Cừ Chiêu tiến vào chung cư Tuế Hòa ở.

"Sao con thỏ này vẫn còn?"

Trên bàn trà có một con thỏ tai cụp màu hồng phấn, là năm lớp 10 hấn dùng tiền làm công mua tặng Tuế Hòa.

"Cậu làm công cả nửa tháng mới mua được mà, sao có thể tùy tiện vứt lung tung chứ?"

Khi đó Cừ Chiêu làm công nửa tháng, sau khi bị ông chủ ra sức bóc lột sức lao động lại chỉ nhận được một nửa số tiền lương ban đầu hứa hẹn. Công việc này là lên đi làm thêm, còn gạt Tuế Hòa, hấn lại không thể giải thích đành vội vàng mua quà tặng Tuế Hòa.

Vì thế chưa nói gì liền cầm tiền rời đi.

Sau đó, lại vẫn là Tuế Hòa không cẩn thận biết được, thuê mấy tên côn đồ đi đòi tiền.

Tuế Hòa nhéo tai con thỏ, nhìn hấn chớp mắt cười, "Con thỏ này tớ rất thích."

Khi đó Cừ Chiêu trong lòng nghĩ, chắc chắn Tuế Hòa đang châm chọc hấn.

Nhưng lúc này nghe thấy Tuế Hòa thuận miệng nói như vậy, hấn lại không có cái suy nghĩ lúc đó nữa.

Hấn không biết nên nghĩ cái gì.

Đầu óc hỗn độn, miệng cũng không nghe theo sai bảo.

"Tuế Hòa, chúng ta ngủ một giấc đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hãng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Quá nhanh

Edit: Mina

Nói xong, Cừ Chiêu liền có chút hối hận.

Thử dò hỏi điểm mấu chốt của Tuế Hòa như vậy, có phải quá mạo muội rồi không.

Nhưng lúc hần nhìn về phía Tuế Hòa, Tuế Hòa đã đi về hướng phòng tắm, cô đưa lưng về phía hần nói: "Buồn ngủ cũng phải đi tắm trước đã."

Cừ Chiêu nghe xong, hơi híp mắt, rốt cuộc Tuế Hòa đang suy nghĩ cái gì?

Trong tay còn cầm con thỏ màu hồng phấn hơi cũ, hai giây sau hần mới khẽ đáp, "Ừ."

Hai người lòng mang ý xấu chơi trò thử yêu đương... Mọi chuyện trở nên phức tạp lại thú vị.

Nếu Tuế Hòa quyết định muốn tham gia trò chơi, vậy thì hần tất nhiên sẽ phải phụng bồi rồi.

Cừ Chiêu ngồi trong phòng khách nửa tiếng, Tuế Hòa mặc áo choàng tắm đi ra, tóc cô ướt, giọt nước rơi xuống xương quai xanh, toàn thân tản ra mùi sữa tắm, âm áp âm ướt lại dễ chịu.

"Cậu tắm xong rồi?" Mãi đến khi mở miệng, Cừ Chiêu mới phát hiện hóa ra giọng mình khàn như vậy.

Tuế Hòa vuốt tóc gạt đầu, "Tớ phải đi sấy tóc, bây giờ cậu đi tắm rửa đi."

Cô dừng một chút, "Trong nhà không có quần áo cho cậu mặc, nhưng trong ngăn tủ còn có một bộ áo choàng tắm size to, cậu mặc tạm nhé."

Trong nhà. Tuế Hòa không hề biết khi cô nói hai từ này tự nhiên đến mức nào.

Cừ Chiêu hừ nhẹ một tiếng gần như không thể nghe thấy, "Ừ."

Cô xoay người trở về phòng ngủ, móng vĩnh cao dưới lớp vải dệt lông nhung lộ về mê người, lắc qua lắc lại, thực sự rất giống hồ ly tinh.

Thu hồi tầm mắt, Cừ Chiêu đi vào phòng tắm, hơi nóng trong phòng còn chưa tản đi, cả phòng tràn ngập hương thơm còn nồng đậm hơn cả trên người Tuế Hòa, hần vừa cởi cúc áo sơ mi, vừa gây nẩy chai lọ trên kệ.

Sở thích của Tuế Hòa rõ là không chút thay đổi.

Sữa tắm và dầu gội, bất luận đã thay đổi bao nhiêu loại nhãn hiệu thì vẫn luôn là mùi kim quất thảo mộc.

Thật sự đã lâu rồi, chưa từng để lại dấu vết nơi cô sống.

Nếu năm ấy cô không rời đi, nói không chừng hết thấy đều sẽ khác rồi. Nghĩ đến, sắc mặt Cừ Chiêu hoàn toàn lạnh lẽo.

Tuế Hòa sấy khô tóc, lại bôi kem dưỡng lên mặt, đang làm tới bước cuối cùng thì Cừ Chiêu đi vào.

Áo choàng tắm cô mặc quá rộng nhưng khi mặc lên người Cừ Chiêu, hơi lộ ra cơ bắp, dường như nhỏ đi rất nhiều, hình dạng giữa hai chân rõ ràng có hơi chật.

Cô nhìn Cừ Chiêu qua gương, "Tóc cậu còn ướt kìa."

"Cậu sấy giúp tôi."

Tuế Hòa cười một tiếng: "Được, cậu đến đây ngồi đi."

Trước kia cô cũng giúp hần sấy tóc.

Cừ Chiêu chưa từng có thói quen sấy tóc, thường thường chỉ dùng khăn lông tùy tiện lau lau rồi chờ nó tự khô.

Tuế Hòa bôi vì việc này đã nói hần không chỉ một lần, nhưng trong chuyện này hần cực kỳ bướng bỉnh, vẫn luôn không sửa. Cô không còn cách nào khác, chỉ có thể tự mình ra trận.

Khoảng thời gian kia, Tuế Hòa cảm thấy mình trọng sinh không phải trở về để cứu rối tam quan của Cừ Chiêu mà là trở về chăm sóc cuộc sống hằng ngày của hần.

Rõ ràng bản thân còn nhỏ hơn hần. Lại luôn không chịu nổi ánh mắt hần làm bộ đáng thương.

Tuế Hòa đứng dậy, nhường vị trí cho Cừ Chiêu, bởi vì chiều cao chênh lệch, Tuế Hòa đứng dậy vừa tầm Cừ Chiêu ngồi ngả đầu về phía ngực cô.

Hai người nhìn nhau qua gương vài giây, tầm mắt giao nhau chầm dứt sau khi tiếng máy sấy vang lên.

Tuế Hòa chuyên tâm sấy tóc giúp Cừ Chiêu theo nếp tóc, lại không biết sau khi cô giơ tay lên, tất cả cảnh xuân đều rơi vào trong mắt Cừ Chiêu.

Độ cong no đủ, còn lớn hơn cả năm đó, còn lớn hơn cả trong mộng.

Dù đai lưng lỏng lẻo như vậy cũng vẫn có thể lộ ra vòng eo thon gọn.

Cơ thể cô đã thật sự trưởng thành. Cừ Chiêu nghĩ.

Tóc sấy khô, Tuế Hòa ngược mắt nhìn vào gương, thấy Cừ Chiêu đang cười, "Cậu cười cái gì?"

Cừ Chiêu hơi dựa về phía sau, tóc vừa mới sấy rồi tung cạ trước ngực Tuế Hòa, hần nói: "Tuế Hòa, tôi muốn ăn cơm chiên trứng."

"Không được," Tuế Hòa không chút suy nghĩ từ chối, "Tớ vừa mới tắm xong."

Cừ Chiêu đạt được ý xấu, "Vậy chúng ta ngủ đi."

Tuế Hòa ra hiệu hần nhìn đồng hồ, "Còn chưa đến 9 giờ đâu."

Chưa chải lại đầu tóc, Cừ Chiêu thoát nhìn hiền lành vô hại, hần xoay người ôm lấy Tuế Hòa, chôn mặt vào ngực cô, hít sâu một hơi mùi hương ngọt ngào, thanh âm rầu rĩ, "Nhưng tôi muốn ngủ. Cậu từng đồng ý với tôi, trong thời gian thử không cần để ý nguyên tắc vấn đề, mọi hành động thân mật các cặp đôi yêu nhau làm chúng ta đều có thể làm"

"Nhưng Cừ Chiêu," Tuế Hòa sờ đầu hần, Cừ Chiêu rất hưởng thụ động tác thân mật của cô, "Chúng ta như vậy có phải quá nhanh rồi không?"

"Không nhanh." Cừ Chiêu nói chắc như đinh đóng cột, "Chúng ta quen nhau mười ba năm rồi."

Cừ Chiêu nhắc tới cái này, Tuế Hòa liền mềm lòng. Cô lui về phía sau một bước, tay sờ lên đai thắt lưng áo choàng tắm.

Cừ Chiêu chỉ nhìn cô, không nói chuyện.

Cô nói: "Vậy thì lại làm lần nữa."

Làm tình sau bốn năm xa cách.

Đai lưng cởi ra, áo choàng tắm theo sau rơi xuống, Cừ Chiêu đứng dậy, ôm lấy toàn thân Tuế Hòa trần trụi.

Nói một câu đầy ẩn ý: "Tuế Hòa à."

Dễ mềm lòng như vậy, thế thì sau này cậu phải làm sao đây?

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thuần thật. [H]

Edit: Mina

Tuế Hòa bị ném lên giường, đùi mở ra, hoa huyết kiều điểm ẩn giấu trong rừng cây thưa thớt mềm mại, cô theo bản năng kéo chăn che người.

"Che cái gì?" Cừ Chiêu cời áo choàng tắm không vừa người ra, "Bạn gái."

Hần không mặc quần lót.

Áo choàng tắm vừa cời, Tuế Hòa liền thấy ngay côn thịt cương cứng giữa hai chân Cừ Chiêu.

Thô to, dài mà mập, trông quái dị, mấy gân xanh nhô lên rất dữ tợn, toàn thân khô ráo, quy đầu màu hồng nhạt cùng với lỗ sáo rất sâu, tràn ra ánh sáng trong suốt.

Sạch sẽ. Tuế Hòa chỉ có thể nghĩ ra được từ này.

Vì thế cô không kìm được mà nuốt nước bọt.

Sao năm đó gây thịt sạch sẽ này thọc mờ phía dưới cô được chứ?

Động tác cô nuốt nước bọt quá rõ, Cừ Chiêu cười nhạo, lên giường đè lên người cô rồi vuốt mái tóc mượt mà, hân hân chớp mũi xinh xắn tinh xảo của cô, "Sợ không?"

Rốt cuộc từ lần đầu tiên bọn họ xa cách đến bây giờ đã là bốn năm.

"Không sợ." Chớp mũi bị hơi thở của hắn phả ra hơi ngứa, Tuế Hòa rụt cổ, "Lại hôn cái nữa."

Cô không sợ.

Cừ Chiêu giận tái mặt, không cho Tuế Hòa nhìn thấy đáy mắt hân cuộn trào gió lốc. Lúc này đây, hân không hôn mũi cô nữa, mà là hung hăng ngậm lấy cánh môi cô, cắn nát, lôi kéo...

Hân sẽ không tin tưởng mỗi một vẻ mặt đơn thuần khi cô đòi hôn nữa.

Trong không khí quanh quần tiếng nước bọt hòa lẫn vào nhau, giống như âm thanh dùng tay bóp nát thịt quả vậy, có chất lỏng chảy ra từ kẽ hở ngón tay, dính dính ẩm ướt, liếm một hớp, rất ngọt.

Cừ Chiêu điều chỉnh động tác, dùng chân chế trụ Tuế Hòa, không cho cô có cơ hội nhúc nhích. Tay hân nắm núm vú màu hồng nhạt, bầu ngực trắng nõn bị hân xoa tới xoa lui, loang lổ vết đỏ nhìn ghê người.

Vốn dĩ đầu vú chỉ lớn hơn hạt quả quýt lại bị xoa thành lớn như hạt đậu nành, nhưng Tuế Hòa lại không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy sáng khoái, sáng khoái đến đầu ngón chân cuộn tròn lại.

Tuế Hòa dùng chân trái kẹp lấy đùi phải, hoa huyết chen chúc bên trong, cô vừa hóp bụng nhỏ, trong cơ thể như có lục bình chứa nước giống lúc làm tình vậy, tiết ra lượng chất lỏng lớn. Lại mở chân ra, trên môi âm hộ đã dính ẩm ướt trong suốt.

Tay Cừ Chiêu còn chưa sờ lên khe thịt đã cảm giác nóng hổi hơi ẩm. "Uớt nhanh như vậy?"

Tuế Hòa vừa mới há mồm, lời nói lại bởi vì Cừ Chiêu đột nhiên cầm ngón tay vào mà hóa thành rên rỉ.

"A."

Một ngón tay đã cảm thấy hơi bị đè ép, Cừ Chiêu thọc vào bên trong một lát mới cho thêm ngón thứ hai vào, quả thực một bước cũng khó đi.

"Thật chặt."

Cừ Chiêu cong ngón tay moi vách thịt mềm mại, tay hân không niết vú nữa mà kéo một cái gối đầu chống cao mông Tuế Hòa lên, rồi sau đó lại dùng lực mở rộng không gian hoa huyết, chờ dòng nước chảy ra ngày càng nhiều, hân mới ma sát quy đầu sưng to bên ngoài mị thịt.

Môi âm hộ mềm mại non nớt ướt nóng dán lên nắm đầu nóng hân hấp, Cừ Chiêu thoải mái đến nỗi giật mình một cái, suýt nữa không kiềm chế được tiết ra.

Hân có bao nhiêu phần khởi cũng chỉ mình hân rõ.

Mộng xuân đã từng đối với hân mà nói không khác gì ác mộng. Mà khi mộng xuân biến thành sự thật, hân cùng Tuế Hòa trần trụi giao triền, chỉ còn một bước là lại có thể đưa bọn họ trở về điểm ban đầu — biến ác mộng thành mộng đẹp.

Nhưng Tuế Hòa lại sinh ra nhút nhát.

"Chờ... Chờ một chút, chờ thêm một chút..."

Tên đã trên đây, không thể không bán.

Cừ Chiêu ôm chặt Tuế Hòa, "Đừng sợ." Duỗi thẳng eo thọc về phía trước, phụt một tiếng, cắm vào.

"Ừm a..." Năm ngón tay Tuế Hòa đột nhiên cấu da thịt Cừ Chiêu, đùi cô siết cực chặt, nước ào ào chảy ra ngoài, hoa tâm vừa hút liền trực tiếp đạt đến cao trào.

Thật là chặt đến đáng sợ, còn chặt hơn cả lần đầu.

Hoa huyết Tuế Hòa vốn dĩ đã chặt hẹp, lại có thêm cao trào mang đến run rẩy co rút, Cừ Chiêu cắn răng đẩy đưa, mỗi lần cắm đều bị kẹp khiến hân hít

thở dồn dập.

Hắn vỗ mông cô, "Thả lỏng chút."

Tuế Hòa kẹp càng chặt.

Cừ Chiêu: "..."

Hắn định trả thù chà đạp nhũ thịt Tuế Hòa để phân tán lực chú ý của bản thân.

Phát hiện vẫn không thể, dứt khoát gấp một chân Tuế Hòa đè lên vú cô lắc lư, hoa huyết lộ toàn bộ ra ngoài, côn thịt thọc vào rất nhanh, gần như chưa từng dừng lại, không có bất cứ quy luật nào, thao ra đâm thủng bay tứ tung văng khắp nơi.

Cừ Chiêu bạnh cằm, ánh mắt ngập tràn sắc dục, có thể là do ánh đèn quá ái muội, Tuế Hòa nhìn không thấu tâm tư của hắn, cô không nhìn nữa, nghiêng đầu nhắm mắt lại bị hắn bóp cằm.

Nhìn tôi.

Hắn hung hăng cắn, nhiều lần đánh trúng mị thịt mẫn cảm nhất của Tuế Hòa, nếu không phải không thể kiềm chế tiếng thở dốc nặng nề, Tuế Hòa còn tưởng rằng không phải cô đang làm tình, mà là đang bị cưỡng bức.

Cô không muốn nhìn hắn, hắn quá hung dữ.

"Nhìn tôi!" Cừ Chiêu lại nói.

Tuế Hòa tức giận, nhấc chân quặp lấy eo thon của hắn, ngay sau đó nhắm thẳng đập vào miệng hắn!

Mùi máu tươi lan tỏa trong bầu không khí hai người giao triền, Tuế Hòa hôn môi hoàn toàn xuất phát từ bản năng, không có bất kì kỹ xảo nào, cô biết đó không phải máu của cô.

Là của Cừ Chiêu.

Vừa rồi hàm răng cô đập trúng lợi hắn.

Đáng đời!

Thể xác và tinh thần bị khoái cảm làm cho mỗi tác thịt dần dần thích ứng dị vật xâm lấn khó chịu, Tuế Hòa tìm được tư vị tình dục, cô bắt đầu vận vẹo eo nhỏ, Cừ Chiêu lại không cho cô động, siết chặt eo cô dùng một lát rồi đột nhiên điên cuồng cắm vào rút ra!

"A! Chậm một chút!"

Một tay Cừ Chiêu chống giường, một tay cố định eo cô, mồ hôi trút như mưa, "Không."

Côn thịt quá thô dài, động tác của Cừ Chiêu lại quá nhanh, Tuế Hòa rất sợ mình cứ như vậy bị thao chết ở trên giường, cô ra sức xoắn chặt nam căn thao cô đến dục tiên dục tử, nghênh đón lại là một đợt va chạm khác.

Biu đang run rẩy, Cừ Chiêu biết hắn sắp bắn, hắn thả chậm tốc độ, "Nói, cậu phục chưa?"

Tuế Hòa bị hắn ma sát nửa vòi, hiện tại hắn nói cái gì cô cũng sẽ gật đầu, "Phục, phục, nhanh cho tớ a!"

Nghe được đáp án bản thân mong muốn, Cừ Chiêu cười một tiếng, khuôn mặt tràn đầy tình dục tăng thêm một phần hưng phấn.

"Tôi muốn cậu sau này chỉ để cho một mình tôi thao."

Những lời này Tuế Hòa nghe cũng chưa nghe rõ đã gật đầu, "Được, được... Cho tớ đi..."

Giống như người bệnh đang lên cơn nghiện.

"Cậu đồng ý rồi đó."

Cừ Chiêu bẻ chân cô ra, nâng lên rồi thao, điều hòa phả ra khí lạnh cũng không đẩy lui được cơn nóng trên người bọn họ.

Năm phút trôi qua, Tuế Hòa hét lên một tiếng chói tai, ra sức thở hổn hển.

Thật là làm tình gây chết người mà.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Cậu ngủ của cậu, tôi ăn của tôi

Edit: Mina

Giữa trưa, bình thường nên là giờ ăn cơm trưa, Tuế Hòa vẫn còn nằm trên giường.

Cô nâng má nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, không muốn cử động một chút nào, từ phần cổ trở xuống vừa xót lại đau, dường như chỉ cần cô nhúc nhích thì xương cốt trong cơ thể sẽ chui ra đập vào đầu cô.

Nửa đêm hôm qua, vốn dĩ Tuế Hòa đang ngủ ngon, chẳng người nào có thể nghĩ đến Cừ Chiêu sẽ bò lên ngực cô ăn đầu vú cô cả.

Cô tức giận tỉnh dậy, vỗ bốp một cái lên đầu Cừ Chiêu, "Tớ muốn ngủ, không làm nữa."

Từ 9 giờ tối lẫn lộn đến 0 giờ, mãi mới được ngủ thì lại bị đánh thức, bất cứ ai cũng không thể chịu nổi.

"Cậu ngủ của cậu, tôi ăn của tôi."

"...Vô lại." Cô nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tuy nói như thế, nhưng sau đó, Tuế Hòa vẫn chủ động mở chân ra cho hắn tiến vào.

Làm tình chính là kho báu. Tuế Hòa đều moi hết ra, nào còn có đạo lý không đi tiêu xài?

Nhưng hậu quả của việc tống dục là hiện tại cô ngay cả giường cũng không xuống được.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng. Hai phút sau, Cừ Chiêu đi ra, lại khôi phục phong thái áo mũ chỉnh tề ngày thường.

Có thể là do vừa mới tắm rửa xong, quá nóng, Cừ Chiêu cài khuy áo lỏng lẻo, gần như có thể nhìn thấy hình dáng cơ ngực, hắn xấn tay áo somi lên tới giữa cánh tay, ngồi bên mép giường, mắt nhìn bả vai Tuế Hòa trần trụi bên ngoài, nơi đó toàn là vết đỏ tối qua hắn mút tạo thành.

"Buổi chiều có ca phẫu thuật, đến tối sẽ về." Hắn cúi đầu vuốt phẳng nếp gấp áo somi.

Tuế Hòa chỉ nghe qua loa, lực chú ý của cô đều tập trung trên cổ tay hắn.

Nơi đó có một dấu răng, hai hàng mờ nhạt, miệng vết thương không giống mới có.

Cô sờ sờ, "Chỗ này là ai cắn?"

Cừ Chiêu nhướn mày: "Cậu há mồm nhìn xem có khớp hay không."

"Tớ cắn? Tớ đây sao không..." Tuế Hòa đang muốn phủ nhận, nói một nửa lại dừng lại.

"Nhớ ra rồi?"

Tuế Hòa ngượng ngừng lắc đầu, "Không nhớ ra, nhưng chắc là do tớ cắn."

Cừ Chiêu không muốn nói tiếp, nhiều lời sẽ chỉ khiến cho tâm trạng hắn trở nên tồi tệ. Hắn đứng dậy, xoa xoa đầu cô, mềm như nhung, "Ngoan ngoãn ở nhà đợi, ăn tạm cháo trước đi, chờ tối mang về thức ăn ngon cho cậu."

"Chiều nay cậu có ca phẫu thuật?"

Cừ Chiêu dừng lại, sau một hồi lâu vẫn không nói lời nào, chờ Tuế Hòa há miệng, hắn mới cúi người lấp kín miệng cô, dùng sức gặm cắn.

Cuộc chiến kéo dài dai dẳng, mồ hôi sau gáy ướt đầm, ăn no rồi Cừ Chiêu mới rời đi, giữa hai người có sợi chất lỏng trong suốt kéo dài, sau đó tách ra trong không khí.

Hắn vươn ngón cái lau khô miệng Tuế Hòa ẩm ướt, nói: "Tuế Hòa, cậu làm bạn gái thật không xứng chức."

Không chú ý nghe lời hắn nói, loại trừng phạt này vẫn tính là nhẹ.

Môi rấp rấp, Tuế Hòa liếm một chút, không cam lòng ở thế yếu, "Rốt cuộc hiện tại vẫn đang trong thời gian thử việc."

Cừ Chiêu hừ lạnh: "Cậu cũng thật giỏi đấy."

Tuế Hòa cứ cảm giác lời này nghe quen tai, cô ngửa đầu hỏi hần: "Có phải trước kia cậu cũng nói câu này với tớ không?"

Cừ Chiêu nói nhưng quên rồi.

Cô sặc cười, "Tớ đây sẽ coi những câu này là lời động viên."

Lần này Cừ Chiêu trực tiếp không nói nữa, hần xoay người đi ra ngoài, thanh âm nhàn nhạt: "Ngoan ngoan đợi ở nhà, tôi sẽ rất nhanh quay lại."

Ừm

Tuế Hòa nghĩ, với tình huống hiện tại, cô muốn đi ra ngoài cũng khó a.

Làm cá mặt, ngủ vẫn là sướng nhất.

*

Chờ Cừ Chiêu từ bệnh viện trở về chung cư Tuế Hòa, cái gọi là cơm chiều biến thành bữa ăn khuya.

Trong phòng im ắng.

Vẫn có thể ngủ được.

Cừ Chiêu giẫm trên thảm trải sàn, không phát ra tiếng động, hần mở toàn bộ bóng đèn, chính ánh sáng về mức thấp nhất, vừa vặn có thể thấy rõ dáng vẻ Tuế Hòa ngủ say.

Mặc kệ là ngủ hay tỉnh, Tuế Hòa đều mềm mại giống con thỏ vậy.

Trái tim cô sạch sẽ trong vắt, đôi nhân xử thế luôn hòa nhã, bình đẳng, đối mặt với các vấn đề trong cuộc sống, lạc quan như ánh mặt trời, mà cô chính là nguồn năng lượng.

Còn hần thì sao?

Cừ Chiêu biết rõ bản tính của chính mình nhất — âm u vặn vẹo, tính cách gần như phân liệt, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quỷ, mặt nạ còn dày hơn cả bức tường, hần sắp quên mất bộ dạng của bản thân trước kia rồi.

Cậu bé nhút nhát lại miễn cảm kia.

Hần ao ước có được Tuế Hòa, nhưng lại muốn hủy diệt cô.

Tay Cừ Chiêu lòn vồn trên cần cổ mảnh khảnh của Tuế Hòa, dường như hần chỉ cần thuận tay bóp là có thể chặt đứt.

Nhưng cô ngủ thật say.

Một chút lòng phòng bị cũng không có.

Ánh mắt Cừ Chiêu rét lạnh rút tay về, giúp Tuế Hòa kéo dịch chăn lên.

Hần rời khỏi phòng, đứng trước cửa, sững sờ nhìn bàn tay mình, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Vì sao vừa rồi hần lại có cảm giác sợ hãi cùng với không nữa?

Cừ Chiêu nhú mày, nhất định là do hần quá mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ren quần lót

Edit: Mina

Trên bàn, màn hình di động vẫn đang sáng, bốn từ "Muốn ăn vịt quay" nằm trong khung chat màu trắng.

Cừ Chiêu đứng trước cửa bệnh viện, tự hỏi chỗ nào gần đây bán vịt quay.

"Bác sĩ Cừ, còn chưa đi à?"

Cừ Chiêu quay đầu lại, nhìn thấy Lương Nhân – bác sĩ cùng phòng, hấn gập đầu: "Bây giờ đi đây."

Lương Nhân đã thay bộ đồ thường ngày, nhìn xinh đẹp hơn khi đi làm mặc áo blouse trắng, có lẽ là tan tầm đi hẹn hò, cô ta còn trang điểm.

Hất tóc, Lương Nhân cười hỏi: "Bác sĩ Cừ đi về hướng kia sao?"

Cừ Chiêu mắt nhìn đi động, hỏi lại cô ta: "Cô biết chỗ nào bán vịt quay không?"

Lương Nhân sững sốt, "Cái gì?"

"Vịt quay." Cừ Chiêu cười cười, "Bạn gái tôi muốn ăn."

Lương Nhân cầm nín hoàn toàn, dạo gần đây bệnh viện đang lan truyền lời đồn là sự thật?

Vậy thì cô ta có tình giả bộ trùng hợp tan làm đến bắt chuyện Cừ Chiêu làm cái gì? Đây không phải là tự rước lấy nhục nhã sao?

Cô ta cứng ngắc mà mở miệng chỉ đường cho Cừ Chiêu: "Đi hết con đường này, đến chỗ ngoặt là có."

Nói rồi còn bỏ sung, "Thật không khéo, tôi phải đi hướng khác, không thể đưa anh đi được."

Cừ Chiêu lộ ra nụ cười giễu đoán ý người khác, "Không sao, tôi có thể tìm được. Cảm ơn cô, cuối tuần vui vẻ."

"...Cuối tuần vui vẻ."

Lương Nhân ngây người đứng tại chỗ, nhìn Cừ Chiêu rời khỏi cổng bệnh viện nhận một cuộc điện thoại, sau đó nở nụ cười còn ấm áp hơn cả ánh hoàng hôn.

Chói mắt lại ấm áp.

Lương Nhân lấy ra danh thiếp trong túi xách mà trước đó không lâu Thẩm Oái đưa cho cô ta, rồi rầm hồi lâu, vẫn bấm phím ấn gọi cho số điện thoại đó.

"Ai thế?"

Giọng nữ bên kia điện thoại lười nhác lại mơ màng, như là vừa tỉnh dậy sau con say rượu, Lương Nhân siết chặt đi động, "Là tôi, Lương Nhân."

Bên kia im lặng hai giây, "Có chuyện gì?"

"Không phải cô bảo tôi quan sát động tĩnh bên bác sĩ Cừ sao? Vừa rồi tôi xác nhận được một tin tức, anh ấy có bạn gái."

"Cái này à? Tôi biết."

"Cô biết?"

Thẩm Oái cười lạnh: "Lương Nhân à, cô thật là người phụ nữ tâm cơ. Đừng cho là tôi không biết cô có ý với Cừ Chiêu, bây giờ cô nói tôi chuyện này, có lẽ cũng là vì bị từ chối nên muốn mượn tay tôi phá hoại tình cảm của người khác."

Cũng không để Lương Nhân nói chen vào, Thẩm Oái duỗi cái eo lười biếng, xuống giường đi đến bên cửa sổ nhìn bầu trời rực rỡ như lửa đỏ, "Lương Nhân, tôi xem cô khá hợp mắt tôi nên tôi khuyên cô một câu, đừng chọc vào Cừ Chiêu, càng đừng chọc vào người phụ nữ bên cạnh anh ta, nếu không kết cục của cô còn thảm hơn cả con kiến rời gao chuyển tổ bên kia Quảng trường Thời đại đó."

Còn chưa bị người ta phát hiện mạng sống đã không còn.

Thẩm Oái là loại người chỉ lo thân mình, phát giác nguy hiểm sẽ ngay lập tức chạy trốn, chỉ cần dựa vào thái độ Cừ Chiêu đối với cô ta ngày đó, cô ta liền biết cô ta không chơi nổi Cừ Chiêu.

Dù sao cô ta cũng là kẻ thức thời biết điểm dừng, chỉ không biết Lương Nhân có tự mình hiểu lấy hay không.

Cừ Chiêu mang vịt quay tới chung cư của Tuổi Hòa, nhập mật khẩu, vào cửa đóng cửa, động tác liền mạch lưu loát.

"Tuổi Hòa, ra đây."

"Chờ tớ một lát!"

Cừ Chiêu đặt vệt quay lên bàn ăn, lần theo giọng nói tìm đến phòng, hấn dựa vào cánh cửa, "Mùi gì thế?"

"Mùi sơn móng tay." Cuối cùng cũng sơn xong ngón chân cái, Tuế Hòa thả lỏng toàn thân, "Không đúng, có mùi sao? Sao tớ không ngửi thấy."

"Không tính là khó ngửi," Cừ Chiêu nhìn cô sơn móng chân cái lấp la lấp lánh, "Cũng chẳng đẹp, sơn có gì hay chứ?"

"Cái này nói cho cậu cậu cũng không hiểu đâu."

Cừ Chiêu nhún vai, không phủ nhận, "Mua vệt quay về rồi, ra ăn đi."

"Phải đợi nó khô đã."

Lúc cô nói chuyện đôi tay chống ra phía sau, đôi chân mở rộng, đầu ngón chân xinh xắn duỗi thẳng, lớp sơn móng chân sáng bóng căng mọng.

Mà khiến cho Cừ Chiêu không dời mắt được là, cô lộ cảnh xuân.

Ren quần lót màu trắng à, chắc là chiếc mà tối hôm trước hấn giặt.

Nhất định là có ý muốn câu dẫn hấn, mỗi ngày chỉ biết câu dẫn hấn thôi.

Cừ Chiêu tháo dây đồng hồ, đi về phía cô, "Trước khi ăn cơm nên ăn món khai vị trước."

Tuế Hòa bất giác túm chặt ống quần rộng thùng thình, "Bây giờ không được!"

"Tại sao không được?" Cừ Chiêu ngồi trên giường, sờ sờ cẳng chân cô.

"Ngứa!" Tuế Hòa dịch chân, "Ít nhất phải để sơn khô đã."

Cừ Chiêu mất diếc tai ngơ, hôn cổ cô, "Không sao."

"Tớ thôi lắm, cậu không ngại à?"

"Tôi chưa tắm, cũng thôi." Dường như không kiên nhẫn Tuế Hòa dài dòng, Cừ Chiêu trực tiếp ngậm lấy môi cô, "Thối thối thật thom."

"..."

Lúc một bàn tay chui vào trong quần áo, Tuế Hòa cọ cọ ngón chân với nhau, chỗ đó khô rồi.

Cô mừng thầm, may mà mua loại sơn nhanh khô.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Có đau không? [H]

Edit: Mina

Cừ Chiêu là người đàn ông có tính nhẫn nại cực giỏi.

Sau khi dùng hai ngón tay đưa Tuế Hòa lên đỉnh, hấn cũng không vội cảm ngay nam căn thô to vào mật huyết dầm dề mà là mút đầu vú cô một cái lại một cái, cảm khoái, "Sung lên rồi."

Tuế Hòa còn đang run rẩy, trong miệng cắn một góc chăn mỏng, tiếng rên rỉ thưa thớt bật ra từ kẽ răng, bả vai cô co rúm lại, dục vọng trong cơ thể đang kịch liệt siết chặt rồi lại căng trướng, thủy triều trào dâng mãnh liệt nhắm ngay hạ thể ào ra.

Cô sắp bị từng đợt khoái cảm bức điên lên rồi.

Mà Cừ Chiêu lại rất thích nhìn dáng vẻ cô bị mất kiểm soát dưới thân hấn.

Có thể nói là đẹp ngây ngất.

Hấn ngậm lấy một bên đầu vú, không nhả ra, mông bị nâng cao đồng thời vú bị kéo dài, Tuế Hòa thét lên một tiếng chói tai, hấn liền cắn côn thịt vào hoa huyết nước chảy sắp thành lũ lụt.

Khoảng trống được lấp đầy trong nháy mắt, Tuế Hòa đột nhiên cắn cổ Cừ Chiêu.

"A." Cừ Chiêu không chịu được cái tiếng than, hần không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy kích thích.

Lúc hần làm tình không hề dịu dàng, thậm chí còn mạnh bạo, không có quá nhiều tiết tấu, hoàn toàn dựa theo tâm trạng, đâm đến nơi nào liền dùng sức nơi đó, nhưng Tuế Hòa không hề khó chịu, mà dường như kỹ xảo ẩn chứa trong lỗ mẫn, khiến cho người ta khó có thể nhìn nổi, cũng khiến cho người ta chảy nước không ngừng.

Côn thịt đâm vào rút ra trong mật huyết kéo theo nước sốt bám dính, lồi ra, đùn vào, huyết thịt xung quanh ửng đỏ, thịt trai mấp máy bên ngoài cuốn vào trong, điên cuồng ma sát mỗi một tác đường đi non mềm, chặt chẽ lại co giãn.

Giọt mồ hôi chảy dọc đường cong xương quai xanh, rơi trên mặt Tuế Hòa, cô nghiêng đầu, mồ hôi nóng hổi của Cừ Chiêu chảy vào tóc, lẫn vào mồ hôi trên cơ thể cô, một khắc kia, cô thật sự có ảo giác hòa làm một với Cừ Chiêu.

"Cừ Chiêu." Tuế Hòa ôm chặt Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu nhủ thầm, vuốt ve mộng cô, dùng lực lớn hơn nữa thao cô, cơ bắp cánh tay nổi cuộn cuộn, thắt lưng lúc lên lúc xuống, hần bạnh quai hàm, ánh mắt bỗng trở nên nặng nề.

Hần không biết tại sao Tuế Hòa gọi tên hần, nhưng hần biết bản thân không thể mở miệng đáp lại.

Bởi vì như vậy quá nguy hiểm.

Nắm đầu gối Tuế Hòa, dường như muốn xé cô ra làm đôi, hần chọc vào hoa tâm chặt hẹp ảm áp, đè ép ma sát khối mị thịt mềm mại nhất kia, quy đầu chiếm cứ rãnh sâu đầy dâm thủy, hần sáng khoái đến nỗi dương vật không tự chủ được mà run lên vài cái trong nhúc nhích.

"Như vậy có thoải mái hay không?" Hần véo ngực cô hỏi.

"Không... A, không biết..." Cả người Tuế Hòa ửng hồng, dường như chỉ cần chạm nhẹ là có thể hiện lên màu hồng phấn, "Căng quá... Chậm một chút... Chậm... A..."

"Không biết?"

Cừ Chiêu không rút côn thịt ra mà là lật người cô lại, dương vật vặn xoắn cọ xát một vòng trong hang động, khoái cảm mất hết, mộng cô phát run, phần lớn chất lỏng đều chảy ra từ khe hở giao hợp chặt như nêm.

Đường cong sống lưng mượt mà, Cừ Chiêu giữa chặt eo nhỏ của cô điên cuồng ra vào, túi đập lên cánh hoa, bạch bạch vang dội, hần hỏi: "Bây giờ đã biết chưa?"

Tuế Hòa đâu thể nghe thấy gì nữa, chỉ thiếu ngất đi thôi.

Hoa huyết càng ngày càng hẹp, Cừ Chiêu bị kẹp đau, liên tục đánh mộng cô vài cái, vết đánh ngang dọc đan xen chồng chất hần trên mộng cô, "Có đau không?"

Đánh cô còn hỏi cô có đau không?

Tuế Hòa rên nhiều khàn giọng, cô quay đầu lại nhìn Cừ Chiêu, con ngươi hờn dỗi, vô cùng gọi cảm, "Đau!"

Cừ Chiêu cười rộ lên, côn thịt cắm thật sâu trong cơ thể Tuế Hòa theo đó chuyển động, "Biết đau là tốt rồi."

Lại thao lần nữa.

Mị hoặc tràn lan.

Một hồi làm tình Tuế Hòa tiết ra rất nhiều lần, Cừ Chiêu không kiên trì được nữa, hần bẻ rộng hai đùi Tuế Hòa, động tác cầm rút càng lúc càng nhanh, bọt trắng văng khắp nơi, ngay khi côn thịt run mạnh hần bỗng nhiên rút ra, tinh dịch đặc sệt bắn lên lưng Tuế Hòa.

Cừ Chiêu ngã trên người Tuế Hòa ổn định dục vọng, rồi sau đó hít xương bươm của cô một hơi thật sâu.

Sớm muộn gì cũng có ngày hần bắt hết vào trong cơ thể cô.

...

Vịt quay nguội.

Nhưng Tuế Hòa lại ăn rất ngon.

Cô mút nước sốt trên đầu ngón tay, "Quán này làm vịt quay thật ngon."

Vốn dĩ Cừ Chiêu không định ăn, nhưng nhìn cô ăn ngon miệng như vậy, không hề nhếch nhác, gọi lên con thềm ăn của hắn.

"Đút cho tôi."

Tuế Hòa biết hắn chỉ ăn thịt nạc, dính chút mỡ cũng không thích, cô chọn riêng một miếng thịt vịt quay không có mỡ, vừa giơ ra lại thu tay về, "Cậu để ý ngón tay bạn gái dính đầy dầu mỡ không?"

"Không ngại."

Tuế Hòa cười, ngoan ngoãn đưa thịt đến bên miệng hắn, "A..."

Cừ Chiêu há mồm, khề cấn, ăn một nửa miếng thịt, mùi vị quả thực không tồi, nhưng nước sốt dính trên đầu ngón tay Tuế Hòa càng ăn ngon hơn.

Hắn mút mút.

Trái tim Tuế Hòa run lên, nửa cánh tay tê rần, cô theo bản năng nâng chân bắt chéo, rút tay về, cúi đầu ăn vịt quay, không nói chuyện.

"Cậu chê tôi?" Cừ Chiêu không vui.

Tuế Hòa nghe vậy, trực tiếp đút miếng thịt vịt quay vào trong miệng, còn chăm chút liếm ngón tay một lần, "Có người nào giống tớ chê như thế sao?"

Nói xong, cô lập tức cười ngất tới ngất lui, "Cặp tình nhân khác cũng sẽ đầy dầu mỡ giống chúng ta sao?"

Tại sao có thể cười to lại không chút đột ngột mà còn gãi đúng chỗ ngứa? Là điệu cười rất tự nhiên, không gây ồn ào, không câu nệ, nhìn rất thoải mái.

Không thể phủ nhận, nhà Tuế Hòa giáo dục cực tốt.

Về mặt Cừ Chiêu bắt giác nhu hòa, "Nếu cậu thích ăn, ngày mai tôi lại mua cho cậu."

Tuế Hòa lắc đầu nói: "Không cần."

Cô nhếch môi cười, hàm răng trắng tinh đều đặn, "Tớ mua cho cậu ăn."

Cừ Chiêu chỉ nhìn cô, nét mặt dịu dàng, ngực ẽ ảm chưa xót.

Hắn nghĩ, chắc chắn có thứ gì đó không giống.

Đó là thứ mà hắn không chịu thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hồ Ly tinh

Ngày hôm sau, Tuế Hòa thật sự mang vịt quay đến bệnh viện tìm Cừ Chiêu.

Dựa vào chỉ dẫn của nhân viên công tác đi lên tầng sáu, Tuế Hòa xách theo vịt quay, người đi ngang qua cô đều sẽ dừng ánh mắt trên người cô trong một cái chớp mắt.

Thời gian nghỉ trưa sắp đến, mặc cho bất cứ ai cũng đều cảm thấy đói bụng.

Nhưng không biết bọn họ là nhìn người hay là nhìn vịt quay.

Cửa phòng làm việc mở ra, Tuế Hòa gõ gõ cánh cửa, "Chào mọi người?"

Ba người trong phòng đồng thời ngẩng đầu lên.

Trực giác của Lương Nhân mách bảo cô ta nhìn về phía Cừ Chiêu ngồi bàn đối diện.

Quả nhiên, nhìn thấy cô gái đứng cạnh cửa, Cừ Chiêu tháo mắt kính xuống, "Mua vịt quay cho tôi thật à?"

Vịt quay?

Trong lòng Lương Nhân lộp bộp một cái, nhớ tới lời nói của Thẩm Oái trong điện thoại ngày hôm qua — "Đừng chọc vào Cừ Chiêu, càng đừng chọc vào người phụ nữ bên cạnh anh ta."

Tuế Hòa lắc lắc túi giấy trong tay, mím môi cười: "Nói được làm được."

"Đây... Đây là vị mỹ nữ nào thế? Bác sĩ Cừ, cậu không giới thiệu chút sao?" Nhưng Tiền Khôn, người thứ ba cùng phòng lại lên tiếng trước.

"Bạn gái của tôi, Tuế Hòa."

Tuế Hòa cười cười, không phản bác.

Tiền Khôn nghĩ thầm, rốt cuộc được nhìn thấy nữ chính trong lời đồn, thật sự không phải khen nhăng, xinh đẹp dịu dàng có khí chất, dáng người trước nhô sau vênh, eo thon chân dài, quá tuyệt vời.

Lương Nhân không nghĩ gì cả, nhưng trái tim đã lạnh cóng. Chỉ là cô ta không rõ, vì sao Thẩm Oái phải nói Cừ Chiêu và Tuế Hòa đáng sợ đến vậy?

Tuế Hòa đi đến trước bàn làm việc của Cừ Chiêu, bắt chuyện với hai người kia, "Hai người đến đây ăn vịt quay này, tôi mua nhiều lắm."

"Muốn ăn thì đi nhà ăn, ở đây ám mùi." Cừ Chiêu nhìn đồng hồ, "Chờ thêm mười phút nữa."

Tiền Khôn rất tỉnh mắt, anh ta xua xua tay nói: "Hôm nay chị gái nhà ăn để phần tôi sườn heo chua ngọt, tôi không tranh vịt quay với bác sĩ Cừ đâu."

Lương Nhân không nói chuyện.

Tuế Hòa nhìn về phía cô ta, "Bác sĩ Lương cùng ăn nhé?"

"Hà?" Lương Nhân cười như không cười, "Không được rồi, tôi cũng không dám làm hồng nhĩ húng của hai người."

Lời nói có ý trêu chọc, nhưng không ngăn nổi ngữ điệu âm dương quái khí của cô ta, Tuế Hòa nhăn mi, phá lệ đáp lại cô ta một câu, "Vậy thì cảm ơn bác sĩ Lương."

Lương Nhân bị ghen, suýt nữa bật thốt chữ thề, cô ta gượng cười nói: "Khách sáo rồi."

Cừ Chiêu chống khuỷu tay lên mặt bàn sờ sờ lông mày, cười một tiếng.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tuế Hòa lộ ra móng vuốt sắc bén trước mặt người lạ.

Trong lòng rốt cuộc cân bằng.

Tuế Hòa và Cừ Chiêu cùng đi đến nhà ăn của bệnh viện, dọc đường hai người nhận được chú ý nhiều hơn lúc Tuế Hòa xách vịt quay đi một mình rất nhiều lần.

Cô nghiêng bả vai dựa vào Cừ Chiêu, xuất phát ra từ nội tâm khen ngợi: "Xem ra bác sĩ Cừ ở bệnh viện rất được mọi người chào đón."

Tuế Hòa không thể không thừa nhận, cô rất vui vì Cừ Chiêu có được những thứ nên có.

Khi còn nhỏ không nhận được đối xử bình đẳng nên sau khi trưởng thành được bù đắp, đây mới là cuộc sống mà Cừ Chiêu nên có được.

Cừ Chiêu nhướn mày, "Nhờ cậu đó."

"Cái gì?"

"Người trong bệnh viện vẫn luôn hiểu kì bạn gái trong truyền thuyết của tôi rốt cuộc là thần thánh phương nào, bây giờ cậu chủ động xuất hiện, bọn họ không nhìn cậu mới là lạ."

Tuế Hòa bĩu môi: "Nói như thế tớ là yêu quái phương nào vậy."

Cừ Chiêu cười nhạt, nghiêng đầu xán lại gần cô, khí nóng phả vào vành tai cô, ngứa ngứa nóng nóng, "Hô ly tính."

Tuế Hòa che tai, giận hờn liếc mắt: "Bây giờ cậu vẫn đang trong thời gian thử việc, tớ khuyên cậu không nên kiêu ngạo."

Cừ Chiêu bình chân như vại: "Tôi không sợ."

Nói xong liền nắm tay cô đi vào nhà ăn.

Tuế Hòa buồn bực không thèm hé răng xoa nắn lòng bàn tay hắn, thấy hắn thờ ơ, càng tức giận, đang định làm gì đó, đuôi mắt lại nhìn thấy một bóng

dáng quen thuộc lướt qua.

Cô ngạc nhiên, quay đầu lại tìm kiếm, bóng dáng kia đã biến mất.

Dường như vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Nhận thấy người bên cạnh thất thần, Cừ Chiêu bóp tay cô, hỏi cô, "Cậu sao thế?"

"Không, không có gì."

Mặt mày Cừ Chiêu bỗng chốc hạ nhiệt độ.

Tuế Hòa có chuyện gạt hân, hơn nữa còn là sau khi nhìn thấy ai đó.

Hắn tra xét một tuần vẫn chưa phát hiện ra người nào khả nghi.

Rốt cuộc là ai?

...

Bữa cơm này Tuế Hòa ăn uống qua loa, Cừ Chiêu cũng không có khẩu vị.

Tuế Hòa buông đũa, "Vịt quay hôm nay làm không ngon lắm."

"Mùi vị vẫn giống ngày hôm qua." Cừ Chiêu tuyệt tình vạch trần cô.

Nhưng cô không muốn nói nhiều, về mặt đều là mệt mỏi: "Tớ hơi mệt, muốn về trước."

Cừ Chiêu hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn đã thú điên cuồng trong lòng, "Tôi đưa cậu về."

Không được cự tuyệt. Trong lòng hắn bổ sung.

Tuế Hòa gạt đầu: "Được, cậu đưa tôi về đi."

Cừ Chiêu khẽ thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chị gái cậu còn có chuyện cười khác muốn kể cho cậu

Edit: Mina

Đầu thu, nhiệt độ ẩm áp gió mát mẻ, lá cây trên cành chuyển từ màu xanh sang màu vàng, cuống hơi giòn, chạm nhẹ liền vỡ vụn.

Tối hôm qua Cừ Chiêu vẫn luôn ở bệnh viện, Tuế Hòa ngủ một mình trên giường lớn, vốn nghĩ rằng sẽ thoải mái rộng rãi, không nghĩ tới một đêm trôi qua, cô ngủ rất không thoải mái, ngủ không sâu giấc.

Vậy nên khi nhận được cuộc gọi của Tuế Tử Đình, đầu óc cô cực kỳ choáng váng.

"Hòa Hòa, chiều nay con đi ăn cơm cùng con trai út nhà họ Nam nhé."

"Ai cơ?"

"Nam Nhĩ Hạo, hồi nhỏ con còn chơi bùn đất với thằng bé đó."

Tuế Hòa bỗng chốc tỉnh táo, "Nam Nhĩ Hạo? Sao năm nay cậu ta đã về nước rồi?"

"Tại sao thằng bé không thể về nước năm nay?" Tuế Tử Đình nghi hoặc, "Tóm lại hôm nay con ăn cơm cùng thằng bé, ôn chút chuyện, vui vẻ trò chuyện, nghe rõ chưa?"

Tuế Hòa không nghe vào, cô lung tung đồng ý, chờ cúp máy, vội vàng lấy giấy bút ra tính toán thời gian.

Tính tới tính lui, cô rơi vào trầm tư.

Dựa theo đời trước, lẽ ra sang năm Nam Nhĩ Hạo mới về nước.

Đời trước, lúc này cô vẫn đang chống đối các loại hoạt động xem mặt Tuế Tử Đình sắp xếp cho cô, mãi đến năm thứ hai, Nam Nhĩ Hạo về nước, cục diện này mới chấm dứt.

Người quen biết đều nói Nam Nhĩ Hạo là gay, đây là bí mật công khai, nếu không phải vậy Tuế Hòa cũng sẽ không đồng ý đi xem mặt.

Nhưng đời này, sao cậu ta trở về trước thời hạn?

Vậy có phải... Cừ Chiêu cũng sẽ trở thành kẻ giết người bị truy nã sớm hơn không?

"Sẽ không, sẽ không." Tuế Hòa rất nhanh phù nhận suy đoán này.

Đời này bên cạnh Cừ Chiêu có cô, không thể nói tạo ra ảnh hưởng gì lớn, nhưng ít nhất sẽ không làm Cừ Chiêu có tâm lý trả thù xã hội này quá lớn.

Huống chi hiện tại cô và Cừ Chiêu có mối quan hệ thân mật không thể tách rời. Di động cạnh người rung lên.

Tuế Hòa bình ổn tâm trạng, xem tin nhắn, là Tuế Tử Đình gửi tới, nội dung là thời gian, địa điểm cô và Nam Nhĩ Hạo dùng bữa.

"Chắc."

Nói là ăn một bữa cơm, còn không phải là biến tướng của xem mặt sao?

Nam Nhĩ Hạo là con trai út nhà họ Nam, nhưng cậu ta còn có một thân phận khác mà mọi người đều biết - con riêng. Mẹ Nam Nhĩ Hạo là tiểu tam thượng vị, dựa vào cậu ta chen chân lên làm vợ cả của Nam Phong.

Bởi vì Nam Nhĩ Đăng, con trai cả nhà họ Nam là tên ngốc.

Nhưng ở trong ấn tượng của Tuế Hòa, hình như Nam Nhĩ Đăng khôi phục bình thường đã là chuyện của mấy năm nay.

Năm 4 tuổi, lúc Nam Nhĩ Hạo được đưa về Nam gia, Tuế Hòa còn chơi cùng cậu ta hai ngày, nhưng không bao lâu sau cậu ta lại được đưa ra nước ngoài, vẫn luôn không trở về.

Có mỗi chuyện tám trăm năm trước chơi bùn đất, còn dùng để ôn chuyện?

Tuế Hòa ảo não, vừa rồi chỉ lo khiếp sợ, cô đã quên phải từ chối.

Đời trước không có Cừ Chiêu, cô nghĩ tùy tiện tìm một người chấp và cuộc sống là được rồi; đời này có Cừ Chiêu, cô đâu còn có tâm trạng đi xem mặt tên đàn ông nào khác chứ?

Mới nghĩ đến việc gửi tin nhắn từ chối, Tuế Tử Đình lại gửi một tin nhắn khác tới, "Không được phép từ chối."

Tuế Hòa nhăn chặt mi, hồi âm ba từ: "Biết rồi ạ."

Rồi lại gửi một tin nhắn khác cho Cừ Chiêu.

Lúc Tuế Hòa tới nhà hàng được định sẵn, Nam Nhĩ Hạo còn chưa tới.

Thật tốt. Tuế Hòa uống một hớp nước, cô đã có cơ phản bác Tuế Tử Đình rồi.

Đợi mười phút, Nam Nhĩ Hạo thông thả đến muộn.

"Ai ui, tới sớm nha."

Lông mày Tuế Hòa nhếch lên, ngược mắt nhìn về phía đối tượng xem mặt không thành của đời trước.

Khác với khuôn mặt Cừ Chiêu vô hại tuần láng, dưới đôi lông mày kiếm của Nam Nhĩ Hạo là đôi mắt phượng nhỏ dài, nhưng không xấu, tổng hợp lại rất xuất sắc, liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy cậu ta rất "Đắt".

Đại thiếu gia sống trong nhung lụa.

Nhưng không bằng Cừ Chiêu.

Là tên gay.

Tuế Hòa tức khắc nhìn cậu ta thuận mắt hơn không ít, bỏ qua việc cậu ta ngả ngón "Chào hỏi", cô nở nụ cười đúng mực, đứng dậy nói: "Chào cậu."

Lúc nhìn thấy Tuế Hòa Nam Nhĩ Hạo sừng sốt một giây, nhưng cũng chỉ là một giây.

Cậu ta cười lạnh, trực tiếp ngồi xuống phía đối diện Tuế Hòa, làm bộ không nghe thấy Tuế Hòa nói, "Ngồi xuống đi chứ, đứng đó làm gì?"

Tuế Hòa cũng không giận, mỉm cười ngồi xuống, đẩy thực đơn chưa gạch đến trước mặt Nam Nhĩ Hạo, "Không biết cậu thích gì, vẫn chưa chọn, cậu nhìn xem muốn ăn món gì, tôi mời khách."

Dáng vẻ của một người chị.

Nhưng cũng là sự thật, Tuế Hòa lớn hơn Nam Nhĩ Hạo một tuổi.

"Tôi nói này, chị gái." Nam Nhĩ Hạo tựa mép bàn, đôi tay đan vào nhau, gần như muốn duỗi sang bên Tuế Hòa, "Có phải chị không biết bây giờ chúng ta đang làm gì không?"

Tuế Hòa mặt không biến sắc rút bàn tay đang đặt trên mặt bàn về, nói: "Tôi biết chứ, chúng ta đang ăn cơm."

Nam Nhĩ Hạo khịt mũi coi thường vẻ mặt đơn thuần của Tuế Hòa, "Xi, chị gái thật biết đùa (*)."

Tuế Hòa ôm cánh tay dựa về phía sau, cả người rơi vào ghế sofa mềm mại, cô cười hiền hòa hơn, "Chị gái cậu còn có chuyện cười (*) khác muốn kể cho cậu."

(*) Cùng là một chữ 逗.

Nam Nhĩ Hạo hí mắt, hiển nhiên rất hứng thú, "Là chuyện gì?"

Tuế Hòa chỉ chỉ bàn kế bên, chỗ đó có một người đàn ông đưa lưng về phía bọn họ uống cà phê.

Chỉ là một bóng lưng, nhưng vẫn có thể khiến cho người ta suy nghĩ miên man bất định.

Lại nhìn đến sườn mặt thấp thoáng...

Nhất định là cực phẩm.

Giọng Tuế Hòa nhẹ nhàng, giọng hoạt hỏi: "Người đàn ông kia, có phải rất tuần tú không?"

Nam Nhĩ Hạo liếc nhìn cô một cái, "Sao thế? Chị đang thử tôi?"

"Thử cái gì?"

Tuế Hòa liếm liếm môi, gương mặt không trang điểm nhưng rực rỡ hơn ánh mặt trời, "Tôi chỉ muốn nói."

"Đó là bạn trai tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tôi phải kiểm tra một chút

Edit: Mina

Nam Nhĩ Hạo giật mình, Cừ Chiêu đứng dậy, đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tuế Hòa, vô cùng tự nhiên cầm lấy chén nước đặt trước mặt cô, uống một hớp, không hề có thái độ dằng hoàng.

Hắn từng nghe nói về Nam Nhĩ Hạo.

Tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được thành tựu lớn, bởi vì anh trai Nam Nhĩ Đăng từ tên gốc khôi phục thành người bình thường nên bị mẹ cậu ta gọi về nước.

Vốn dĩ Cừ Chiêu cho rằng Nam Nhĩ Hạo sẽ dùng thủ đoạn gì đó đối phó Nam Nhĩ Đăng, ai ngờ Nam Nhĩ Đăng ra tay trước, trực tiếp công khai tin tức Nam Nhĩ Hạo là gay. Anh ta nói lấp lửng, đòi trước mọi người cũng không rõ, đều chỉ nghe từ tin đồn.

Nhưng ngay tại ánh mắt đầu tiên Cừ Chiêu nhìn thấy Nam Nhĩ Hạo đã biết chuyện không hề đơn giản như vậy.

Nam Nhĩ Hạo là gay? Không hẳn vậy.

Mọi chuyện không thể khẳng định quá sớm.

"Chào cậu, tôi là Cừ Chiêu."

Cừ Chiêu không phải tiểu tốt. Ý nghĩ này xuất hiện, Nam Nhĩ Hạo liền bầy ra ánh mắt, vươn tay về phía hắn: "Chào anh. Nam Nhĩ Hạo."

Lúc cậu ta duỗi tay thì Cừ Chiêu trùng hợp cúi đầu cầm tay Tuế Hòa.

Như thế không nhìn thấy... Dù hoài nghi Nam Nhĩ Hạo không phải gay, nhưng không có nghĩa hắn bằng lòng diễn kịch cùng Nam Nhĩ Hạo.

Bị bơ.

Nam Nhĩ Hạo cử động ngón tay, thu về ôm ngực, cậu ta nở nụ cười khinh thường, còn có châm chọc, chuyển hướng câu chuyện sang Tuế Hòa: "Đưa cả bạn trai tới xem mắt, chị gái quả là không có thành ý."

"Không có thành ý thì không có thành ý, đôi bên cũng đã biết họ tên của nhau, chuyện đến đây là được rồi." Tuế Hòa thản nhiên nói.

"Ai bảo chuyện đến đây là được rồi?" Nam Nhĩ Hạo nâng má, "Tôi thật sự thích chị, chị không thích tôi sao?"

Tuế Hòa bị bộ dáng nghiêm túc đùa giỡn của cậu ta bật cười thành tiếng, dứt khoát kéo Cừ Chiêu đứng dậy, nói: "Không thích."

Rời đi cũng dứt khoát.

Một mình Nam Nhĩ Hạo ngồi đó trầm mặc thật lâu, cậu ta nhìn bên ngoài cửa sổ Tuế Hòa và Cừ Chiêu dắt tay nhau qua đường cái, bọn họ không nói gì, nhưng khí chất lại rất hài hòa.

Loại khí chất hài hòa này dù cho bọn họ không dắt tay, người khác cũng sẽ tự động coi bọn họ là một cặp tình nhân xứng đôi.

Nam Nhĩ Hạo tầm tắc lấy làm lạ: "Không tồi, không tồi."

Nói xong, nụ cười trên mặt cậu ta liền biến mất.

Gọi phục vụ tới, sau khi chọn một phần bánh ngọt và cà phê, cậu ta nói thầm: "Sao chị gái này nói không giữ lời vậy chứ."

Nói mời khách mà?

"Cậu cảm thấy người đàn ông kia thế nào?" Vừa về đến chung cư của Tuế Hòa, Cừ Chiêu bày ra vẻ đen mặt.

"Đàn ông nào?" Tuế Hòa giả ngu, "Sao tớ không nhớ?"

Nhìn cô thản nhiên, Cừ Chiêu không tiếp tục so đo nữa, vào lúc này Tuế Hòa còn biết liên lạc với hắn, cũng đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Chỉ cần nhớ tới ban nãy Tuế Hòa lạnh nhạt Nam Nhĩ Hạo, cả thể xác lẫn tinh thần hắn đều thoải mái, "Hôm nay thật vinh hạnh, được mở rộng tầm mắt về một Tuế Hòa khác."

"Khác thế nào?"

"Không nể mặt, một chút cũng không giống Tuế Hòa trước kia hòa nhã điềm đạm."

Tuế Hòa liếc xéo hắn một cái, "Ai bảo hòa nhã chẳng khác nào do dự dầy dưa thiếu quyết đoán chứ?"

Cô ngồi xếp bằng trên ghế sofa, Cừ Chiêu cũng thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, bắt lấy cổ chân cô xoa bóp mát – xa giúp cô.

"Nhân lúc còn sớm cho thấy rõ lập trường để sau này không dính dáng đến mấy chuyện lằng nhằng." Cô nói tiếp.

"Thế à." Cừ Chiêu thuận miệng hỏi, "Nhưng cậu không sợ Nam Nhĩ Hạo tố cáo người nhà cậu biết sao?"

"Không sợ," Cừ Chiêu dùng lực mát – xa vừa phải, Tuế Hòa thoải mái, eo sắp mềm ra, cô nửa nằm lên tấm đệm bên cạnh, "Tớ không nói cho họ quan hệ của chúng ta chỉ là bởi vì chúng ta còn đang trong thời gian thử việc mà thôi."

Cừ Chiêu dừng động tác, "Thế nên hiện tại ý cậu là... Thời gian thử việc kết thúc?"

Tuế Hòa rất tiếc sờ sờ mặt hắn nói: "Không phải, còn chưa tới lúc."

Cừ Chiêu nhin không được tăng lực đạo, "Tuế Hòa, rốt cuộc cậu đang đợi điều gì?"

Tuế Hòa không đáp hần: "Ai nha! Sao mạnh tay vậy!" Nhìn Tuế Hòa lảng tránh, Cừ Chiêu rất bức mình.

Hắn bức mình không phải bởi vì Tuế Hòa đối với hắn như gần như xa, mà là bởi vì hắn sắp không thấy rõ mục đích của bản thân.

Ban đầu muốn ở bên Tuế Hòa, là vì hắn muốn chinh phục cô, chiếm hữu cô, tra tấn cô, nhưng hiện tại thì sao?

Nôn nóng muốn xác lập mối quan hệ là sao đây?

Cừ Chiêu đột nhiên không rõ.

Hắn rút cuộc đã xem nhẹ tầm ảnh hưởng của Tuế Hòa đối với hắn.

Nhưng bất luận mục đích là gì, trong lòng Cừ Chiêu biết không thể nóng vội. Hắn thở phào một hơi, lại khôi phục lực tay vừa phải, chỉ ần ần, nhưng dù ần vẫn mang hương vị ái muội.

Hắn khoanh chân Tuế Hòa lại, "Có phải gầy đi không?"

Tuế Hòa hồn nhiên không biết nguy hiểm đang cận kề, cô sắp ngủ thiếp đi, giọng nói mơ màng không rõ: "Hả? Đâu có..."

"Tôi phải kiểm tra một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thuần thật. [H]

Edit: Mina

Tuế Hòa không chịu nằm trên ghế sofa, cô nói ngại dọn dẹp, quá phiền phức.

"Coi hết rồi còn giỡn giỡn cái gì."

Tuế Hòa trần trụi cuộn tròn lại, "Không được, phải về phòng."

Ngu ngốc. Mông đã vênh cao như vậy, không phải chuẩn bị thao sao. Cừ Chiêu vỗ mông cô: "Làm ở đây."

"Cừ Chiêu!"

Tuế Hòa vừa quay đầu lại, Cừ Chiêu liền xoa nhẹ bầu ngực trắng nõn lác lác của cô, cô hoảng hốt kẹp chân, khe huyết không ngoài dự đoán chảy ra nước.

"Nơi này ướt còn dám mạnh miệng."

Tuế Hòa cắn răng, nhin không bật ra tiếng, cô ôm ngực muốn chạy, Cừ Chiêu nhanh chóng chặn ngang ôm trở về đè lên ghế sofa.

Cô tội nghiệp năn nỉ: "Chúng ta vào phòng, được không?"

Lúc trước Cừ Chiêu bắt cô nằm trên ghế sofa, giầy vò cô phun nước không nói, còn bế cô đến bên cửa sổ, lưng dán lên tấm kính trong suốt rồi bị đâm tàn nhẫn.

Loại cảm giác thẹn thùng nồng đậm này làm cô đến bây giờ vẫn không quên.

Cừ Chiêu ôm cô như ôm trẻ nhỏ, một tay giữ eo cô, một tay vuốt ve đầu vú cô, hắn để lộ bả vai tròn trịa của cô, "Cậu ngoan chút, chúng ta sẽ không đến bên cửa sổ."

Hóa ra hắn biết cô đang sợ điều gì!

Con tức giận xông tới, Tuế Hòa nghiêng đầu muốn cắn hắn, lại bị hắn tay lạnh mát lẹ ngậm lấy đôi môi, "Um um..."

Môi lưỡi dây dưa có nước bọt theo khóe miệng chảy ra, rơi xuống cằm, lại đến cổ, cuối cùng dừng trên xương quai xanh. Cừ Chiêu xoa bầu ngực mềm mại, vô cùng có xúc cảm, giống như cục bột nếp, co dãn mướt phần.

Hắn nghĩ, nơi này không gầy.

Côn thịt cương cứng hơi đau, chọc vào khe mông Tuế Hòa, hắn đẩy đưa ma sát, quy đầu cọ xát lên cánh hoa, dù không đi vào vẫn cọ ra một bãi nước.

Cừ Chiêu liếm vành tai Tuế Hòa, hắn hà hơi bên tai cô, "Cậu có biết cậu chảy nước ra cả đùi tôi rồi không?"

Bên tai Tuế Hòa ẩm ẩm vang to, mờ mịt cong eo, hư không trong cơ thể bị cực đại nắm đầu kia đè ép gắt gao. Cô cảm ngón tay Cừ Chiêu hôn, như đang ăn thanh chocolate, liếm rồi cắn, cắn cắn ăn không được lại chơi xấu, giả bộ khóc lóc, "Cậu nhanh tiến vào a..."

Giống mèo con chưa cai sữa thèm uống sữa.

Cừ Chiêu nghe vậy eo căng cứng, lật người cô lại, bẻ chân cô ra, hoa huyết lấy lợi không chịu nổi nhiễm một tầng ánh sáng, hắn đưa côn thịt vào, ngoài cảm giác chặt chẽ xé rách, còn lại là một đường thông thuận.

Cắm vào.

Tuế Hòa sáng khoái đến đầu ngón chân co lại, cô ưỡn ngực, sóng nhũ đập dòn, suột qua đầu vú Cừ Chiêu như đập vào tảng đá, rất cứng, còn điên cuồng ma sát.

"Thật chặt."

Làm bao nhiêu lần vẫn chặt, bên trong hoa huyết như có hàng trăm hàng ngàn cái miệng, sẽ hút sẽ nuốt, còn sẽ phun nước, ẩm áp làm người ta muốn ngừng mà không được.

Đề chân Tuế Hòa khoác lên vai mình, Cừ Chiêu vừa cầm rút dương vật vừa nhìn gương mặt cô trầm mê trong bể dục vọng, nhìn thế nào cũng đẹp, nhìn thế nào cũng không đủ.

"Miệng nhỏ phía dưới lớn lên như nào vậy? Hử?" Thế mà câu mất trái tim của hắn.

Tuế Hòa đâu biết hắn đang nói cái gì, chỉ biết vận mông, đưa côn thịt đến chỗ sâu hơn, cô cào lưng Cừ Chiêu đầy vết đỏ, vừa muốn hắn nhanh hơn lại muốn hắn chậm lại, "Đó... Chính là chỗ đó... A..." Lúc này quy đầu đã chạm đến điểm mẫn cảm của cô.

Điểm mẫn cảm của Tuế Hòa ở rất sâu, đường đi lệch vào bên trong, côn thịt thọc vào, xuyên qua quanh co lòng vòng, chọc tới, mềm mại núc ních, dùng sức một chút sẽ là một đợt cao trào mới.

Cừ Chiêu có ý thả chậm tốc độ, hắn nắm bấp đùi Tuế Hòa, "Nơi này gầy."

"Ba" Chân nhắm thẳng phía trước đá.

Tuế Hòa bẹp mặt, "Muốn nhanh hơn... A..."

"Nhanh hơn?" Cừ Chiêu thật đúng là tăng nhanh tốc độ.

Nhưng quá nhanh, Tuế Hòa không chịu nổi, tiết thân mình ào ào, cô run rẩy kịch liệt, Cừ Chiêu nhẫn nại đến cả người căng chặt, hắn không cử động nữa, côn thịt càng ngày càng bị vách hang co hẹp đè ép, cổ họng đau đớn, khoái cảm lan lên đỉnh đầu.

Chờ Tuế Hòa dần dần trở lại bình thường, hắn lại đột nhiên không kịp chuẩn bị dùng sức cắm vào rút ra, thao mãi đến khi cô cất tiếng khóc xin tha.

"Cừ Chiêu... Cừ Chiêu... Sắp nứt ra rồi... A..."

Sẽ không. Trong lòng Cừ Chiêu nói.

Hắn cắm vào mạnh mẽ, rõ ràng sắp bắn cũng phải kéo theo Tuế Hòa cùng đạt cao trào.

Bỗng nhiên nhục huyết xoắn chặt, sóng lớn cuộn cuộn mãnh liệt đánh úp tới, Cừ Chiêu nhiều lần đâm sâu, kêu rên một tiếng, côn thịt rút khỏi huyết động, tinh dịch bắn ra xa, vậy lên tường chất lỏng trắng đục...

Hắn ôm eo Tuế Hòa, thăm thĩ, "Nơi này cũng gầy."

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kết thúc

Edit: Mina

Đã một tuần trôi qua kể từ ngày đi xem mắt đó.

Hôm nay, Tuế Tử Đình bỗng nhiên nói cho Tuế Hòa biết, Nam Nhĩ Hạo có ấn tượng rất tốt về cô.

“Bố.” Tuế Hòa nhìn rất lâu mới không nói trắng ra cho Tuế Tử Đình biết tin Nam Nhĩ Hạo là gay, cô chuyển sang chuyện khác, “Con có bạn trai rồi.”

Tuế Tử Đình vô cùng kinh ngạc.

Con gái ông ông rõ, có thể nói Tuế Hòa có bạn trai, đó là chuyện còn khó hơn cả lên trời.

“Cậu ta là ai?”

Tuế Hòa trầm ngâm một lát, vẫn chưa nói ra tên Cừ Chiêu. Rốt cuộc thì Cừ Chiêu có đôi chút đặc thù đối với nhà bọn họ, nhất là Tuế Sơ bên kia, quả thực là điều kiêng kị.

“Bây giờ vẫn chưa quyết định, chờ khi nào quyết định con sẽ nói sau.”

“Yêu đương gì mà còn cần quyết định hay không?”

Thậm chí Tuế Hòa còn nghĩ tới hình ảnh Tuế Tử Đình chống nạnh tức giận, cô buồn cười, “Thì là vẫn chưa quyết định. Tóm lại sau này bố đừng giới thiệu đối tượng cho con, con không cần.”

“...Được thôi.”

“Còn có, bố à,” Tuế Hòa bổ sung, “Đừng nghĩ điều tra sinh hoạt gần đây của con, bố biết mà, con rất không thích.”

Bản tính trong lòng Tuế Tử Đình bị lật đổ, ông cười khan: “Biết rồi, bố rõ nhất mà.”

Đừng nhìn Tuế Hòa dịu hiền, nếu cô cứng rắn, thì dù ông là bố cũng không có biện pháp với cô.

So với đứa con trai cuồng công việc của mình, Tuế Tử Đình càng thương yêu càng chiều chuộng Tuế Hòa hơn, mọi chuyện đều theo ý cô, không muốn cô không hài lòng về bất cứ điều gì.

Ai bảo năm đó xảy ra sự kiện kia chứ?

Vừa cúp điện thoại của Tuế Tử Đình thì Tuế Sơ gọi đến.

Trực giác của Tuế Hòa nói cho cô, nhận cuộc gọi này cũng sẽ không phải chuyện tốt lành gì.

Nhưng nghe máy thì vẫn phải nghe.

“Alo, anh.”

Điện thoại vừa kết nối, Tuế Sơ liền đi ngay vào vấn đề: “Hòa Hòa à, hai ngày nữa em đi cùng anh đến thành phố G một chuyến.”

Tuế Hòa nhú mày, “Tại sao em phải đi cùng?”

“Em là trợ lý của anh.”

“Đây xem như là đi công tác?” Tuế Hòa cảm giác không đúng lắm, “Trước kia anh chưa từng bảo em đi công tác cùng anh.”

“Không phải đi công tác.” Tuế Sơ ho khê một tiếng, dường như có chút ngượng ngùng, “Anh đưa em đi thành phố G gặp chị dâu tương lai của em.”

Tuế Hòa nhất thời mở to hai mắt, bị dọa nói lắp: “Anh... anh, anh... Anh khi nào thì... Không đúng, sao anh... Cũng không đúng... Anh đi đâu tìm chị dâu cho em?”

“Đi rồi em sẽ biết.” Tuế Sơ đắc ý, “Thế nên em muốn đi cùng anh không?” Tuế Hòa sáng khoái đồng ý: “Đi!”

*

“Cậu nói cậu phải đi thành phố G một tuần?”

Tuế Hòa đang chăm chú đọc tạp chí, cô cắn ngón tay, nghe thấy Cừ Chiêu hỏi chuyện cũng chỉ gật đầu có lệ, “Đúng.”

“Nhưng cuối tuần này tôi rảnh.”

Tuế Hòa về góc trang giấy, liếc hần cười nói: “Lúc cậu nghỉ ngơi cũng chỉ kéo tôi cùng cậu ngâm mình ở trong nhà, như vậy quá nhàm chán.”

Cô nói rất uyển chuyển... Cừ Chiêu nào có ngâm mình ở trong nhà, rõ ràng là ngâm mình ở trên giường.

Cừ Chiêu không vui, đôi con ngươi đen tuyền nhìn không thấy ánh sáng, “Cậu nói tôi nhàm chán?”

“...Cũng không thể nói như vậy,” Tuế Hòa vội vàng bào chữa, “Rõ ràng cậu hiểu ý tứ mà. Cừ Chiêu, cậu không thể cố hiểu sai như vậy.”

“Tôi không đồng ý cho cậu đi.”

Giọng điệu cứng rắn của Cừ Chiêu làm Tuế Hòa không coi nổi tạp chí nữa.

Cô khép lại trang sách, “Cừ Chiêu, đây không phải là vấn đề đồng ý hay không. Cậu phải biết rằng, hai người ở bên nhau, nhất định phải cho đối phương đủ thời gian lẫn không gian để đối phương làm việc họ muốn, như vậy mối quan hệ mới là tốt nhất. Tớ nói vậy, cậu hiểu không?”

Cừ Chiêu nghe xong chỉ cười lạnh, hần siết chặt cằm, gằn từng chữ một: “Nếu tôi nói không thì sao?”

Đối với dục vọng chiếm hữu trong lòng, trước giờ hần chưa từng nghĩ tới phải giấu giếm.

Tuế Hòa là của hần, trong cuộc sống cũng chỉ có thể có hần.

Bất cứ người đàn ông nào khác đều không được.

Bao gồm người nhà cô.

Tuế Hòa mím môi, biết lúc này bản thân không thể so đo mấy thứ này với Cừ Chiêu, nhưng trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái.

Chút không thoải mái này khiến cô nói không lựa lời. “Thời gian thử việc của chúng ta đến đây là kết thúc.”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quor, Cừ Chiêu nghe xong hoàn toàn thay đổi sắc mặt. Hần đột nhiên đứng dậy, tới gần Tuế Hòa, “Cậu lặp lại lần nữa?”

Lần đầu tiên Tuế Hòa nhìn thấy Cừ Chiêu nổi giận gay gắt với cô như vậy.

Rõ ràng đuôi lông mày, đuôi mắt nhìn vô hại, lại tản ra hơi thở làm người ta sợ hãi. Tuế Hòa bỗng dưng nhớ tới ánh mắt Cừ Chiêu kiếp trước nhìn cô.

Hần không thể nuốt cô vào trong bụng ăn cho hết con đói khát hung ác.

“Cừ Chiêu...”

Không thể coi nhẹ, giọng cô đang phát run.

“Cậu đừng nói nữa.” Như là sợ cô thật sự lặp lại câu nói kia lần nữa, Cừ Chiêu siết chặt nắm tay trực tiếp ngăn cản cô nói chuyện, “Cậu muốn đi thành phố G thì cậu cứ đi đi, vừa hay trong khoảng thời gian này chúng ta bình tĩnh lại một chút.”

Hần sợ tranh cãi tiếp hần sẽ không kiểm soát được chính mình sẽ làm ra chuyện gì.

Tuế Hòa giữ vững trầm mặc, chỉ mình cô biết bản thân đang căng thẳng.

Trước khi rời đi, Cừ Chiêu dừng ở cửa thật lâu, hần đưa lưng về phía Tuế Hòa, hạ thấp giọng: “Tuế Hòa, câu nói kia tôi không muốn nghe đến lần thứ hai.”

“Phanh...”

Chung cư chỉ còn lại một mình Tuế Hòa.

Cô ôm đầu gối, cảm thấy rất lạnh.

Mùa thu tới thật vội vàng a.

Mọi tình tiết đều là để lót đường cho sau này, cuộc tranh cãi ở chỗ này của tôi đến sau này chỉ biết càng ngọt hơn【Đã nói đến mức này rồi, mong mọi người tiếp tục yêu tôi nha.】

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: EMM... Nhớ anh nghĩ anh nhớ em

Edit: Mina

“Hòa Hòa, lát nữa anh đưa em đi ăn cơm.”

“Không đi.”

Tuế Sơ khó hiểu, “Hai ngày nay em sao vậy? Mất hồn mất vía.”

“Không có gì, chỉ là làm biếng thôi.” Tuế Hòa đổi điện thoại sang bên tai khác, “Anh, đến khi nào em mới có thể nhìn thấy chị dâu vậy?”

Đã tới thành phố G hai ngày rồi, Tuế Hòa vẫn chưa được gặp cô gái khiến cho Tuế Sơ thần hồn điên đảo trong truyền thuyết kia.

“Tối nay là có thể thấy. Mấy hôm trước bên cô ấy xảy ra chút chuyện, bây giờ anh đưa em ra ngoài ăn một chút gì đó, miễn cho cơm chiều chưa tới em đã kêu đói.”

Tuế Hòa nhìn đồng hồ, vừa qua 12 giờ trưa, cô lắc đầu, nhớ tới Tuế Sơ không nhìn thấy, “Không đâu, tự em có thể chăm sóc bản thân. Anh cứ làm việc đi, không cần để ý đến em, tối nay gặp.”

“Thế cũng được, em nhớ phải ăn đầy, đừng để bị bệnh đau dạ dày.”

“Biết rồi.”

Tuế Hòa vút đi động sang một bên, nằm thẳng trên giường, chē đèn treo trên trần nhà xầu xí, lại nằm nghiêng, ôm chần, ngầy người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong cảnh vàng tươi, lá phong thật đẹp, như là lớp vỏ được lột ra từ quả quýt, chắc hẳn đây là kiệt tác thần tiên trên trời ăn xong quả quýt ném xuống.

“Aiz...”

Cô thờ dài, cuộc sống như này còn không bằng ôm Cừ Chiêu ngủ ở nhà.

Tính toán ngày tháng, cũng đã một tuần cô và Cừ Chiêu không liên lạc.

Hắn tức giận.

Nhưng Tuế Hòa cảm thấy cô cũng không sai.

Cứ mãi dung túng thì tình hình chỉ có trở nên nghiêm trọng hơn, nhất là rơi trên người Cừ Chiêu, dục vọng chiếm hữu của hắn thể hiện trong mỗi một góc sinh hoạt, Cừ Chiêu không thích cô dùng điện thoại lâu, hắn sẽ chủ động tới gần hấp dẫn lực chú ý của cô; Cừ Chiêu không thích cô nghe điện thoại quá chậm, luôn nói cô không để tâm vào hắn; Cừ Chiêu không thích cô làm lơ hắn quá ba mươi giây, ngay cả đám chưa một quyển sách cũng sẽ ăn...

Tất cả, Tuế Hòa đều biết hết, chỉ là cô không nói mà thôi.

Bởi vì cô cảm thấy những điều đó chỉ là việc nhỏ.

Nhưng khi loại dục vọng chiếm hữu này ảnh hưởng đến mối quan hệ giao tế của mình, Tuế Hòa liền biết cô không thể tiếp tục làm như không thấy.

Nếu Cừ Chiêu vẫn luôn như vậy, bọn họ sẽ không đi xa được.

Dù trong lòng nghĩ thông suốt, cũng khó tránh khỏi sẽ không thoải mái.

Gần đây Tuế Hòa sa sút ngay cả Tuế Sơ cũng có thể nhìn ra được, cô muốn Cừ Chiêu biết kiềm chế lại, nhưng không có nghĩa cô muốn hai người tiếp tục rơi vào tình trạng giằng co.

Cừ Chiêu dính người như thế, vậy mà bảy ngày trôi qua vẫn không hề nói chuyện với cô.

Ở trong mắt Tuế Hòa, Cừ Chiêu chỉ có mỗi tật xấu dục vọng chiếm hữu quá lớn mà thôi.

Không thể bởi vì một vấn đề mà phủ nhận toàn bộ những việc tốt ngày thường hắn làm.

Khi cô mệt mỏi Cừ Chiêu sẽ mát – xa cho cô; nửa đêm cô khát Cừ Chiêu sẽ xuống giường rót ly nước cho cô; khi cô đau bụng kinh nguyệt mệt nhất Cừ Chiêu sẽ chăm sóc cô; cô chỉ biết làm cơm chiên trứng mà ngoại trừ cơm chiên trứng thì món gì Cừ Chiêu cũng biết làm. . .

Tuế Hòa che chắn qua đầu, ngoài cửa sổ ý thu quá nồng, cô thấy quá chói mắt.

Cô nhớ Cừ Chiêu.

Tuế Hòa gặp Lương Dục – chị dâu tương lai của cô.

Có chút sai lệch trong tưởng tượng của cô về nữ cường nhân theo đuổi sự nghiệp, Lương Dục nhìn rất mềm mại, nói chuyện nhỏ nhẹ, toàn thân mềm mại.

Nhỏ nhỏ một người, thấy thế nào cũng khiến cho người ta dăng lên ý muốn bảo vệ.

Nhìn Lương Dục quá thẹn thùng, Tuế Hòa chủ động vươn tay về phía cô ấy, “Chào chị.”

“...Chào em” Chỉ là cái nắm tay, tai Lương Dục đã đỏ hết lên.

Tuế Hòa chưa từng nghĩ đến Tuế Sơ sẽ thích mẫu hình này.

Nhưng khi ăn cơm nhìn Tuế Sơ săn sóc Lương Dục, ngoại trừ nổi một tảng da gà cánh tay, Tuế Hòa chỉ cảm thấy bọn họ thoát nhìn vô cùng xứng đôi.

Một bữa cơm, Tuế Hòa ăn không ra vị gì.

Cô như thể biến thành bóng đèn.

“Anh,” Tuế Hòa lau miệng, “Em đi ra ngoài đi một lát.”

Tuế Sơ nâng cằm, “Đi đi.”

Địa điểm ăn cơm là tiệm cơm Tây rất nổi tiếng ở thành phố G. Nằm giữa sườn núi, phía trước là nơi dùng cơm, phía sau là một hoa viên rộng lớn, buổi tối đèn đuốc sáng trưng, thiết kế sân thượng hình cung, đứng ở độ cao này nhìn xuống cảnh đêm, quả là đẹp có tiếng.

Tuy cảnh rất đẹp, nhưng có thể là do tâm trạng ảnh hưởng, Tuế Hòa chỉ cảm thấy cảnh đêm nơi này nhìn phồn hoa mà tịch mịch.

Cô quần chặt áo choàng, gió đêm thổi tung mái tóc lộn xộn, cô không chải lại, chỉ lo nhìn màn hình điện thoại đang sáng. . . vẫn không nhận được bất cứ tin nhắn nào.

Ngay khi đến chỗ này, Tuế Hòa đã online phát trạng thái định vị, chỉ Cừ Chiêu có thể thấy được trạng thái này.

Rất kỳ lạ, rõ ràng biết ngày kia Cừ Chiêu mới rảnh rỗi, nhưng cô lại có ảo giác tối nay hẳn sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Chẳng qua hiện thực luôn không thể đúng như trong tưởng tượng.

Từ thành phố B đến thành phố G, nhanh nhất cũng phải mất hai tiếng.

Dù tính ăn cơm rất chậm cũng không lừa được chính mình.

Tuế Hòa vuốt lại mái tóc, đẩy lồng mắt mát, trong khoảng thời gian này cô sống không vui vẻ.

Chuyện ấu trĩ nào cô cũng làm hết, hoàn toàn không giống phong cách của cô.

Gió quá lớn, thổi khô đôi mắt, Tuế Hòa nghĩ giờ này hẳn nên để lại thế giới hai người cho Tuế Sơ, vừa chuẩn bị trở về, xoay người lại ngay ngắn cả người.

Lối ra có một người đang đứng ở đó.

“Cậu cứ như vậy xác định tôi sẽ nhìn thấy trạng thái kia?”

Mọi người đừng bảo tôi tế nhị!!! 【Tiêu đề là tôi viết nháng】

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lực đẩy đồng tính

Edit: Mina

Sau khi Cừ Chiêu đến thành phố G mới nhớ ra hắn không biết hiện giờ Tuế Hòa đang ở đâu.

Tuy nhiên không khó đoán, Tuế Sơ đưa Tuế Hòa đến ở khách sạn cũng chỉ có mấy nhà.

Nhưng khi gần đến nơi, Cừ Chiêu lại chần chừ.

Nên làm thế nào mới đúng? Suốt dọc đường tự hỏi, Cừ Chiêu vẫn chưa nghĩ ra nguyên do. Hắn tới thành phố G, đơn giản là đến đây tìm Tuế Hòa, không vì hòa giải, không vì yếu thế, hắn chỉ muốn gặp Tuế Hòa mà thôi.

Tuế Hòa muốn hắn sửa bỏ tật xấu, hắn tuyệt đối sẽ không sửa.

Thứ dục vọng chiếm hữu này, đặt trên người Tuế Hòa đã mười mấy năm, đừng nói hắn phải sửa bỏ hết thứ dục vọng này bằng bảy ngày ngắn ngủi, dù cho mấy chục năm nữa, sửa bỏ cũng vẫn là chuyện bất khả thi.

Chỉ có tăng lên, sẽ không giảm bớt.

Nhưng nếu Tuế Hòa muốn hắn kiềm chế, hắn bằng lòng vì cô che giấu.

Chỉ là muốn liên lạc với Tuế Hòa như nào thì phải tìm một cơ hội.

Như có thần giao cách cảm, 6 giờ rưỡi chiều, Tuế Hòa đã phát một trạng thái, là một bức ảnh phong cảnh, kèm theo định vị.

Thật khéo mà. Cừ Chiêu cười.

*

Một người đứng ở nơi đó khoác lác, đủ ngu ngốc.

Cừ Chiêu nhìn bóng lưng cô, áo choàng quần kín vẫn lộ ra đường cong eo mỏng, hắn nhú mào, lại gầy đi.

Hắn bước lên bậc thang, chuẩn bị đi đến chỗ Tuế Hòa, mà Tuế Hòa vừa lúc xoay người, hai người cứ như vậy đối mặt.

Cừ Chiêu dừng lại, bình tĩnh nhìn cô, hỏi: “Cậu cứ như vậy xác định tôi sẽ nhìn thấy trạng thái kia?”

Tuế Hòa cũng đứng yên, cúi đầu nuốt xuống chua xót, bàn tay giấu trong áo choàng hưng phấn đến nổi đỏ mề hôi nóng, “Dù sao tớ cũng đã đạt được mục đích.”

Cô không phủ nhận bản thân cố ý phát trạng thái.

Cừ Chiêu nhe răng, khoe miệng nhin không được cong lên, hắn bước từng bước lên cầu thang tầng hai, kéo khoảng cách giữa Tuế Hòa gần một chút, “Cậu qua đây hay là tôi đi đến?”

Tuế Hòa sứt sứt mũi, giọng nói mang theo ý tứ làm nũng: “Cậu đến đây.”

Cừ Chiêu nghe lời sai bước về phía cô, dừng tại vị trí cách cô chỉ một bước chân, hai người thân mật ngay cả hơi thở cũng hôn nhau trong làn gió.

Hắn rũ mắt, “Lạnh không?”

“Lạnh.” Tuế Hòa gật đầu.

“Chắc,” Cừ Chiêu nhếch môi cười, “Thế thì ôm một lát sẽ không lạnh nữa.”

Vừa nói vừa ôm, dán sát đến mức ngay cả gió cũng không lùa vào được.

Lâu rồi không ôm. Tuế Hòa nhẹ nhàng tán thưởng một tiếng, giờ tay ôm eo Cừ Chiêu rồi lại ngửi sâu một hơi, thật sự không lạnh.

Cừ Chiêu hỏi: “Có nhớ tôi không?”

Tuế Hòa thành thật: “Có.”

“Vậy là tốt rồi, coi như công bằng.”

Bên này hai người ôm nhau giữ ấm, bên kia Tuế Sơ mặt đen đứng trước cửa sổ.

Quả nhiên Tuế Hòa ở bên Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu không phải người lương thiện, vốn không thích hợp với Tuế Hòa. Trước kia Tuế Sơ đã không thích Cừ Chiêu, hiện tại Cừ Chiêu trở về Triệu gia, anh ta càng chán ghét Cừ Chiêu thêm một bậc.

Người này lòng dạ quá sâu, Tuế Hòa sẽ bị thương.

Lương Dục thấp thỏm gãi ngón tay, “Tuế Sơ, anh sao thế?”

Tuế Sơ đề không được lừa gạt trong lòng, làm cho khi nói chuyện với Lương Dục lời nói cũng mang theo kích động.

“Không liên quan đến em, quan tâm chính mình là được rồi.”

Lương Dục ừm khuất cúi đầu, hốc mắt ướt nhẹp, “Biết rồi.”

Phản ứng lại thấy thái độ của mình không tốt, Tuế Sơ chuyển giọng nhẹ nhàng, anh ta sờ sờ ót Lương Dục, nói: “Hôm nay em biểu hiện rất khá, tôi rất hài lòng.”

Nhận được lời khen nhưng Lương Dục không cảm thấy vui vẻ.

Vừa rồi tất cả những ân ái thân mật trước mặt người khác cũng chỉ là diễn xuất, nào có cái gì đáng giá để cô vui vẻ chứ?

Lương Dục thật sự hâm mộ Tuế Hòa có Tuế Sơ, người anh trai vì cô ấy mà lo nghĩ hết thảy, tuy rằng tình cảm của anh trai này đối với cô ấy có chút vụn vặt.

Mà cùng lúc đó cô lại ngăn không được cảm thấy may mắn, may mắn Tuế Sơ và Tuế Hòa là anh em ruột, cô vẫn còn cơ hội.

Không đưa Cừ Chiêu đi chào hỏi Tuế Sơ, Tuế Hòa chỉ nói một tiếng trong điện thoại với Tuế Sơ trước rồi đi, theo Cừ Chiêu xuống núi.

“Cậu nói tại sao anh tớ không thích cậu nhỉ?”

Hai người đi vào khách sạn Cừ Chiêu ở, Tuế Hòa kéo rèm cửa sổ ra, ngọn đèn mọi nhà đều thu hết vào đáy mắt.

“Có lẽ là lực đẩy đồng tính đi.”

Tuế Hòa buồn cười hỏi: “Đây là cái gì lý do vậy?”

Cừ Chiêu vẫy tay về phía cô, “Qua đây.”

Tuế Hòa nghe lời đi qua ngồi xuống, lại nghe thấy hần nói: “Cậu còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu là tốt nhất.”

“Nói bậy.” Tuế Hòa đứng dậy, “Tớ đi tắm rửa đây.”

Cừ Chiêu vỗ vỗ mông cô: “Đi đi.”

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, Cừ Chiêu xoa xoa ấn đường.

Dồn hết lượng công việc lại thêm cả gấp rút đi trên đường hai tiếng, giấc ngủ hai ngày này của hần chưa đến 6 tiếng, rất mệt.

Vừa rồi Tuế Hòa hỏi hần vì sao Tuế Sơ không thích hần, hần nói câu “Đồng tính tương mắng” kia không phải không có nguyên nhân.

Tuế Sơ thích Tuế Hòa.

Hần nhìn ra được.

Đừng hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bảo bối

Edit: Mina

Nhưng tình cảm Tuế Sơ dành cho Tuế Hòa có chút không giống Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu đối với Tuế Hòa, là ham muốn chinh phục cùng với thứ tình cảm nào đó hẳn vẫn luôn lựa chọn bỏ qua.

Mà Tuế Sơ đôi với Tuế Hòa, là anh trai có ý bảo vệ em gái, luôn đặt Tuế Hòa lên hàng đầu, không ai xứng với Tuế Hòa.

Muốn nói điểm chung duy nhất giữa Cừ Chiêu và Tuế Sơ thì cũng chính là bọn họ có dự vọng chiếm hữu Tuế Hòa.

Rất giống.

Chỉ là tình cảm không quá giống nhau mà thôi.

Nhưng chỉ một điểm khác nhau này thôi đã khiến cho Cừ Chiêu rất đau đầu rồi. Muội không càng điên cuồng hơn tình yêu.

Có lẽ ở trong mắt Tuế Hòa, tình cảm Tuế Sơ đối với cô không vượt rào đã xem như bình thường. Nhưng ở trong mắt Cừ Chiêu, điều này quá mức khiêu chiến giới hạn của hắn.

Ngoài cuộc tình tảo, loại cảm giác luôn có người sẽ đoạt mất Tuế Hòa lại không có biện pháp ngăn cản, thật quá... Khiến người ta tâm phiền ý loạn.

“Nước ấm bên trong rất nóng.”

Tuế Hòa ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, bả vai lộ ra ngoài, bộ ngực sữa no đủ, đôi chân thẳng tắp, bọt nước bám lên làn da, dưới ánh đèn tỏa sáng lấp lánh, dọc đường đi tỏa ra hơi nước ẩm áp ẩm ướt.

Cừ Chiêu nhìn mặt cô, lại nhìn cánh tay cô, quả thật ửng đỏ.

“Sao không chỉnh nhiệt độ?”

Tuế Hòa gỡ khăn bọc tóc, thuận theo khom lưng, nhũ nương lộ ra từ chỗ mép khăn tắm, cô không biết, còn đang tự lảm bảm: “Đã giảm nhiệt độ nhưng vẫn nóng, có lẽ hôm nay bị cảm lạnh.”

“Vậy tôi sưởi ấm cho cậu nhé?”

Tuế Hòa cười hắc hắc, “Bây giờ trời rất nóng, cậu lại tiếp tục sưởi ấm cho tớ?”

“Cậu rất nóng sao?” Cừ Chiêu chống cằm, “Vậy tôi có thể hạ nhiệt giúp cậu.”

Trên người gần như đã khô, Tuế Hòa lại một lần nữa buộc tóc lại, cô chống nạnh, tay chân tinh tế, giống như giả treo quần áo, trước cong sau vênh, “Chẳng lẽ cậu là điều hòa à?” “Không khác lắm, tùy cậu điều chỉnh.” Cừ Chiêu dùng tay nhốt lấy cô, ôm cô thật chặt, “Thật sự gãy đi rất nhiều.”

“Trách ai?”

Cừ Chiêu gật đầu, “Trách tôi.”

Tuệ Hòa nhìn hắn có lòng nhân sai, cười hì hì bung mắt hắn, bóp vào, không xấu, vẫn đẹp, cô bĩu môi nói: “Đúng là trách cậu.”

Sau đó cắn mũi hần một chút.

Đêm nay Tuế Hòa vô cùng làm nũng.

Làm nũng khiến hấn cứng lên.

Cừ Chiếu ngẩng đầu ngậm lấy đôi môi Huế Hòa sắp rời đi, cô đã đánh răng, có vị bạc hà nồng đậm, hôn môi có chút giống đang ăn ly kem vị ngọt matcha.

Càng hôn càng nóng.

Tuế Hòa nghiêng đầu, nụ hôn dừng lại trên sườn mặt cô, cô thở khẽ, “Nóng quá.”

Cừ Chiêu liếm tai cô, lời ít ý nhiều: “Cởi.”

“Ừm a,” Đầu lưỡi chui vào lỗ tai, rất ngứa, “Mang bao không?” “Không mang theo, sẽ không bắn vào trong.” Nụ hôn càng ngày càng di chuyển xuống dưới.

Tuế Hòa muốn đẩy cái đầu trước ngực ra, không đẩy được, “... Tắt đèn.”

Khăn tắm chỗ đỉnh đầu vú nhiễm ướt nước bọt, ướt dầm dề, hiện rõ hình dạng lớn bằng hạt đậu đỏ.

Cử Chiêu chê vị không ngon, bốn ngón tay hấn lòng vòng, móc lấy dây buộc sau lưng cô, tuột ra, khăn tắm màu trắng lập tức rũ xuống giường, mỹ thực mời gọi, sắp không còn sức lực để tắm trả lời câu hỏi của cô.

“Nhiều chuyện.”

Lại duỗi cánh tay dài đến đầu giường tắt đèn.

Trong bóng đêm các giác quan càng thêm nhạy bén. Tất cả tê dại ngứa ngáy bị phóng đại vô hạn, xương cốt như bị rắc phấn ngứa, nứt ra một kẽ hở, máu len qua, toàn thân đều ngứa ngáy, nhưng lại cào không đến đúng chỗ.

Hai đùi Tuế Hòa không biết đặt đâu, ma sát tới ma sát lui trên khăn tắm, trong phòng ngoại trừ tiếng sột sột soạt soạt này vang lên, cũng chỉ còn lại tiếng nước bọt ồm ộp phát ra lúc Cử Chiêu ăn nếm vú của cô.

“Uớt.”

Nghe vậy, Tuế Hòa rất ăn ý mở chân ra.

Hoa dịch ướt dính làm nhục huyết sùng nước, môi âm hộ mở ra, dòng nước theo khe hở nhỏ thấm vào khăn tắm, Cử Chiêu giữ đùi cô, lớp mỡ hôi mỏng kết hợp với lòng bàn tay, tiến dần lên trên thắt lưng, côn thịt chà xát thịt mềm mấp máy, phụt một cái côn thịt bị hút lấy.

Còn chưa tiến vào sâu, muôn vàn cái miệng nhỏ trong nhục huyết quay lưng, điên cuồng chống đối nó, quả nhiên quy đầu bị rãnh sâu mút vào, bị xô đẩy, khoái cảm chật hẹp lan từ xương lên tới tận đỉnh đầu, Cử Chiêu sáng khoái đến độ muốn nộp mạng.

Hấn dùng sức va chạm, không có bất luận ý tứ giảm xóc nào, Tuế Hòa khó có thể kiềm chế kêu ra tiếng, hấn lại va chạm, tựa như đánh chuông, chỉ là bị tiếng chuông đâm vỡ nát, Tuế Hòa sắp khóc thét.

“Chậm một chút...”

“Thật chặt.” Cử Chiêu xoa mông cô, “Bảo bối, thả lỏng chút.”

Nói dừng hoảng hốt mà.【 Tôi không muốn viết anh trai làm nam phụ đâu, sợ bản thân sẽ thay lòng đổi dạ 】

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Quá nhanh

Edit: Mina

Khóe mắt Tuế Hòa đỏ bừng, trên đôi lông mi ướt đẫm, cô theo động tác vuốt ve bộ ngực mình của Cử Chiêu, hạ thể nỗ lực thả lỏng các cơ, nhưng vẫn rất chặt.

Cử Chiêu không còn cách nào khác, va chạm lung tung với lực rất lớn, tốc độ lại nhanh, nhanh đến nỗi không bắt được cặp vú trắng nõn kia.

“A nha... Quá...” Tuế Hòa thảng hơng, eo rất nhỏ, phảng phất bóp một cái liền gãy, “Quá nhanh...”

“Vừa đủ.” Cử Chiêu vuron đầu lưỡi liếm bộ ngực mềm mại, cổ tình không chạm vào nhũ tiêm cương cứng, cơ quan sinh dục cắm vào nhục huyết, rút ra nhục huyết, dịch trắng vắng khắp nơi, mị thịt cuốn vào nhà ra, hạt châu nhỏ như ẩn như hiện, đỏ tươi lây lội, hồng thủy trực tiếp đổ ngập trong hang động.

Tuế Hòa chịu không nổi, tự tung tự tác, trêu đùa xoa bóp đầu vú, trùng trùng điệp điệp khoái cảm đánh úp tới, bụng nhỏ kịch liệt phập phồng, chân dài duỗi thẳng, cô bắt lấy hai gối đầu, lần này cao trào tới quá mãnh liệt, cô cảm giác cơ thể mình sắp nổ tung.

“...Ra ngoài a!”

Cử Chiêu cắn răng không nói lời nào, lại hạ lực tàn nhẫn, đâm vào thật sâu, ngẫu nhiên vài lần rút ra một đoạn côn thịt dài, kéo theo chất lỏng như đập nước bị hồng trào ra vô số nguồn nước.

Túi thịt nặng trĩu đập vào bên ngoài cùng với trai thịt chưa khép lại, tiếng “Bạch bạch bạch” qua đi, bắp đùi đỏ bồng một mảng, Tuế Hòa sáng khoái đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, cô khóc lóc rên rĩ, vừa ưm ưm a a vừa lên án hằn đòi hỏi vô độ.

Xấu xa. Quá xấu xa. Thật sự xấu xa.

Cừ Chiêu càng nghe càng hưng phấn, hấn móc ngón tay mình vào trong miệng Tuế Hòa, trên dưới chuyển động theo quy luật gần như cùng lúc, một đầu một cuối, Tuế Hòa mẫn cảm xoắn mông, siết chặt âm đạo, cực kỳ biết kẹp lấy.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm láp mút vào lòng bàn tay, hàm răng gặm lấy khớp xương tay, nước bọt từ khõe miệng chảy ra, Tuế Hòa suýt nữa bị sặc, cái lưỡi chọc vào đầu ngón tay, nháy mắt một dòng điện xẹt qua, Cừ Chiêu đột nhiên rút tay ra, buồn bực không hề răng bắt đầu chạy nước rút cuối cùng.

“A... A a... Đừng...”

Giờ này khắc này, xin tha còn có ích lợi gì?

Gân xanh trên côn thịt cọ xát vách động co dãn, phụt phụt vang lên, thọc vào rút ra mấy chục lần, âm đạo lại co lại kẹp thêm, Cừ Chiêu vội rút côn thịt ra.

“Ba” một tiếng, toàn bộ tinh dịch bắn lên trên bụng nhỏ run rẩy của Tuế Hòa...

*

Rạng sáng lúc 3 giờ.

Tuế Hòa đá chăn, Cừ Chiêu ngủ nồng, đôi mắt còn chưa mở tay đã theo thói quen vội vàng đắp chăn lên cho cô.

Trước kia Tuế Hòa sẽ luôn không tỉnh lại.

Nhưng hôm nay cô lại tỉnh.

Mí mắt hơi sưng, cô xoa xoa, lẩm bẩm gọi: “Cừ Chiêu.”

“Hửm?” Cừ Chiêu ôm cô vào lòng, nửa tỉnh nửa mê.

Tuế Hòa cảm thấy tiếng tim mình đập thật to.

Cô nghe thấy, dường như có người đang giậm chân trong lồng ngực cô, không ngại mệt mỏi, giậm bước chân nặng nề dồn dập.

“Không sao, ngủ đi.”

Cừ Chiêu đột nhiên tỉnh lại, hấn cúi đầu, chóp mũi chống lên đỉnh đầu Tuế Hòa, “Gặp ác mộng?”

Tuế Hòa không tiếng động lắc đầu.

Cừ Chiêu muốn bật đèn, bị cô ngăn lại, “Không cần bật đèn.”

“Sao thế?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Vô cùng chân thật, không hề mang theo chút dụ dỗ giả dối.

Tuế Hòa nuốt nước bọt, “Hai ngày nay tớ vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” “Tớ nghĩ, vì sao cậu không để ý tớ tớ sẽ không vui vẻ.”

Cừ Chiêu bắt giác ôm chặt Tuế Hòa, “Rồi sao? Nghĩ ra điều gì?”

“Tớ không biết loại cảm giác này có đúng không.” Tuế Hòa cười, “Nói thật, trước đó đồng ý ở bên cậu, là bởi vì cậu vô cùng đặc biệt với tớ. Nhưng trải qua khoảng thời gian này, hình như phần tình cảm này đã thay đổi.”

Cừ Chiêu không nói gì, lòng bàn tay lại đỏ mồ hôi lạnh, giống hệt phản ứng ngày đó đặt tay lên cổ Tuế Hòa nhưng sau lại không hiểu tại sao.

“Hình như tớ rất thích cậu.”

Cừ Chiêu suýt nữa hồng giọng, “... Ừ.”

Hấn theo bản năng lùi lồng ngực mình về phía sau, sợ Tuế Hòa nhận ra hấn căng thẳng.

Đúng là Tuế Hòa không phát hiện, cô còn đang đắm chìm trong sự thăng thần của bản thân, dường như rất không thể tưởng tượng nổi.

“Loại tình cảm này quá khó hiểu, tớ cho rằng sẽ không có khả năng xảy ra trên người tớ.”

Cô lại nói, “Vốn dĩ tớ nghĩ dự vọng chiếm hữu của cậu quá lớn, nhất định phải để cậu sửa bỏ mới được. Nhưng đêm nay tớ vừa thấy cậu, loại yêu cầu ép buộc này rất thần kỳ mà bỗng biến mất trong lòng tớ. Vậy nên mới nói, cậu chính là cậu, không cần thay đổi.”

“Tuế Hòa...”

“Cậu đừng vội nói chuyện, nghe tớ nói hết đã.”

Tuế Hòa nín lấy cổ áo hần, ghé sát vào hần, đôi môi gần như dán lên cằm hần, “Cừ Chiêu.”

“Tớ biết trong lòng cậu có một con mãnh thú. Tớ biết hết, cậu không thể gạt được tớ đâu.”

“Nhưng tớ không sợ.”

Dịch xuống dưới một chút, Tuế Hòa nhẹ nhàng hôn xuống yết hầu của hần, gương mặt dán lên cổ hần.

Cô cười khanh khách: “Cừ Chiêu, thời gian thử việc kết thúc, chúng ta ở bên nhau đi.”

Lau khô hết mắt cho lão tử!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Từ mai xưng anh em, lại một lần thất hứa. Qua lần này, đừng tin lời tui nói nữa ~ Cuộc sống xung quanh có quá nhiều thứ dụ hoặc tui, dụ hoặc lớn nhất của tui đó là bệnh lười ~

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Anh đừng sợ

Edit: Mina

Sao Tuế Hòa lại không hiểu chứ?

Trải qua hai đời, cô đương nhiên biết tính cách vận vẹo chân chính của một người không phải chỉ dựa vào có đủ vật chất mà có thể thay đổi.

Nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Không phải Tuế Hòa ngây thơ, chỉ là cô nghĩ, trong phạm vi năng lực của mình, cho Cừ Chiêu một cuộc sống tốt đẹp.

Bất luận nội tâm hần âm u hay là rạng sáng, cô vẫn luôn hy vọng hần sống quá không tệ.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, ý thức của Cừ Chiêu quá sâu quá mạnh, không phải cô muốn thay đổi là có thể thay đổi.

Tuế Hòa nhìn ra được, cho tới nay, Cừ Chiêu luôn sống mang theo mặt nạ. Từ ban đầu giả bộ đáng thương, đến giả bộ dịu dàng, rồi hiện tại Cừ Chiêu lộ ra một góc bản tính lạnh lùng, chân thật nhất cũng khiến người khác khó chống cự nhất.

Cô biết, nhưng lựa chọn làm như không thấy.

Bởi vì cô không thích Cừ Chiêu, vậy nên kết quả ra sao cũng không vấn đề gì.

Cô cũng không cảm thấy bản thân sống lại một lần nữa phải vì người khác mà sống.

Lúc bản tính lạnh lùng cư xử với người khác, cô còn nghiêm trọng hơn cả Cừ Chiêu.

Mới đầu Tuế Hòa giúp đỡ Cừ Chiêu, chỉ là lấy thân phận của một người ngoài cuộc dưới góc nhìn của thượng đế giúp đỡ hần, đồng thời cũng giúp chính

mình.

Thế nên cô mới rời đi khi bản thân mệt mỏi, tìm có mình đã hoàn thành nhiệm vụ để cứu vãn dù trong lòng cô biết rõ tất cả những lạc quan, tích cực của Cừ Chiêu chỉ là biểu hiện giả dối.

Cô thân là một người ngoài cuộc, nếu không có cách nào thay đổi tam quan vận vẹo của Cừ Chiêu, vậy thì chỉ có thể ra tay từ chính mình. Cô ép bản thân không cần miệt mài nghiên cứu nội tâm biến thái, lướt qua mặt ngoài là tốt rồi, hà có gì phải đào khoét trái tim viên kẹo?

Cừ Chiêu thích để cô nhìn thấy túi gói kẹo hoàn hảo, vậy cô không nên xé đi lớp nguy trang đó. Cảnh mọi người yên bình giả tạo, thật tốt.

Thời gian thử yêu đương, là Tuế Hòa đang dùng phương án thăm dò tiến gần đến điều cô kỵ.

Ai bảo Cừ Chiêu quá nguy hiểm chứ? Cô phải tạo cho bản thân một lớp giáp sắt thật dày mới yên tâm được.

Thử ở bên nhau, Tuế Hòa sẽ biết vì sao Cừ Chiêu đặc biệt với cô, sau đó cô có thể lợi dụng phần đặc biệt này giải quyết rất nhiều vấn đề ăn sâu bén rễ khác.

Cừ Chiêu luôn hỏi cô thời hạn bao lâu, thật ra cô cũng không rõ lắm, cô chỉ muốn nắm lấy quyền chủ động mà thôi.

Cô muốn rời đi thì rời đi, tự do tự tại không quan tâm bất cứ thứ gì, khiến người ta giận sôi, nhưng cô lại vui vẻ, thế nên không sợ hãi.

Bệnh cô chấp đã tới hồi nguy kịch.

Có lẽ cô luôn cư xử bình đẳng với mỗi người, nhưng cũng chỉ dừng tại bước này. Muốn cô vì người khác phiền não? Không có khả năng.

Khuyết thiếu về mặt tình cảm, Tuế Hòa cho rằng về sau cô sẽ cô đơn đến cuối đời.

Nhưng thượng đế vô cùng tốt bụng.

Việc lấy bản thân làm trung tâm lại thích phổ độ chúng sinh Tuế Hòa bắt đầu vì người khác lo được lo mất, sẽ bởi vì Cừ Chiêu hờ hững mà phiền lòng, sẽ bởi vì Cừ Chiêu dối trá cường thế mà nôn nóng, sẽ bởi vì Cừ Chiêu khẩu thị tâm phi mà mừng thầm, sẽ bởi vì Cừ Chiêu đánh người tự đắc mà thích thú.

Trước đó Tuế Hòa chỉ nhìn mặt tốt, bỏ qua mặt xấu, là bởi vì cô không có tình cảm với Cừ Chiêu.

Nếu hấn lại đi trên con đường kia, vậy thì chỉ có thể đánh một tiếng thờ dài.

Mà hiện tại, Tuế Hòa thích Cừ Chiêu, dù biết rõ anh nguy hiểm, em vẫn lựa chọn tới gần.

Nhưng không có nghĩa cô sẽ cố tình phóng đại mặt tốt của Cừ Chiêu, hay buộc Cừ Chiêu sửa bỏ tật xấu.

Cô thích hấn, không chỉ bởi vì hấn xấu xa mà ghét bỏ, tốt đẹp mà yêu thích.

Cô thích hấn, hấn tốt đẹp, cô thích; hấn xấu xa, cô cũng thích.

Cô thích hấn, liền thích toàn bộ con người hấn.

Cừ Chiêu chính là Cừ Chiêu, bất luận tốt hay xấu, Tuế Hòa sẽ tiếp nhận toàn bộ. Cô thích Cừ Chiêu.

Cùng nhau xuống địa ngục cũng được thôi.

Thời gian thử việc kết thúc.

Cừ Chiêu không nếm được khoái cảm thắng lợi.

Hấn cảm thấy hấn thất bại thảm hại.

Này đây, hấn thật sự không nhìn thấy mục đích ban đầu của bản thân nữa rồi. Tiếp cận Tuế Hòa là bởi vì điều gì? Hấn quên sạch tất cả.

Tuế Hòa nói hình như cô rất thích hấn, Tuế Hòa nói cô biết dục vọng của hấn nhưng cô không sợ, Tuế Hòa nói ở bên nhau đi.

Cừ Chiêu nhắm mắt lại, giọng Tuế Hòa nói thật dễ nghe a.

Vậy hấn thích Tuế Hòa không? Hấn không biết. Hoặc là nói, hấn không dám biết.

“Tuế Hòa, em còn rời khỏi anh không?”

Cừ Chiêu không thấy rõ suy nghĩ chân thật trong lòng hấn, nhưng luôn canh cánh trong lòng chuyện lần trước Tuế Hòa chạy trốn.

“Sẽ không.” Tuế Hòa siết chặt nắm tay, “Anh đừng sợ.”

Cừ Chiêu lắc đầu, ôm cô: “Ừm, biết rồi, ngủ đi.”

Tuế Hòa mím môi, rúc vào dưới khuỷu tay hắn, cơ thể rần rần chắc làm cô an tâm chìm vào giấc ngủ.

Cừ Chiêu không ngủ được.

Đồng tử bởi vì thích ứng bóng tối mà phóng đại, hắn nhìn trong phòng bày biện ngăn tủ, cái bàn, ghế dựa, dường như đều có sinh mạng.

Hắn rất khó hiểu, vì sao trong lòng sẽ cảm thấy trống vắng.

Tựa như tất cả mọi thứ trước mắt không thuộc về hắn.

Chẳng lẽ hắn không nên xuất hiện ở đây sao? Vậy hắn nên xuất hiện ở đâu?

Nơi không thấy ánh mặt trời sao? Có lẽ còn đang lên kế hoạch chăng?

Sao có thể chứ? Rõ ràng Tuế Hòa ở ngay trong lòng ngực hắn.

Cô chính là ánh sáng.

Cừ Chiêu hôn lên trán Tuế Hòa.

Hắn cười không tiếng động, còn may dưới đôi môi tồn tại ẩm áp chân thật.

Có Tuế Hòa bên người, Cừ Chiêu không sợ bất cứ thứ gì.

Bây giờ còn cảm thấy Tuế Hòa ngọt ngào không? (Một tên biến thái thì có gì để chơi, một tên biến thái cùng một kẻ bệnh kiều chơi mới vui.

Luôn viết nội tâm Cừ Chiêu hoạt động, rút cuộc đến phiên Tuế Hòa.

Về sau chính là không ngừng rải đường cùng tháo gỡ phục bút (1) nha, ha ha ha ha.

(1) Phục bút là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp các manh mối để độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra sau đó trong câu chuyện...
(Nguồn: answers.yahoo)

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Đang cậu tớ chuyển sang anh em thật ngàn chấm, hahhaahahha~

• 03/09/2018 •

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

Bảo vệ: [Hằng năm có ngày này] Chương 36 [H]

PUBLISHED ON 1 Tháng Chín, 2018 10 phản hồi

Chương 36: Quá nhanh.

Edit: Mina

Khóe mắt Tuế Hòa đỏ bừng, trên đôi lông mi ướt đẫm, cô theo động tác vuốt ve bộ ngực mình của Cừ Chiêu, hạ thể nỗ lực thả lỏng các cơ, nhưng vẫn rất chặt.

Cừ Chiêu không còn cách nào khác, va chạm lung tung với lực rất lớn, tốc độ lại nhanh, nhanh đến nỗi không bắt được cặp vú trắng nõn kia.

“A nha... Quá...” Tuế Hòa thẳng hông, eo rất nhỏ, phảng phất bóp một cái liền gãy, “Quá nhanh...”

“Vừa đủ.” Cừ Chiêu vron đầu lưỡi liếm bộ ngực mềm mại, cổ tinh không chạm vào nhũ tiêm cương cứng, cơ quan sinh dục cắm vào nhục huyết, rút ra nhục huyết, dịch trắng vắng khắp nơi, mị thịt cuốn vào nhà ra, hạt châu nhỏ như ẩn như hiện, đỏ tươi lây lị, hồng thủy trực tiếp đổ ngập trong hang động.

Tuế Hòa chịu không nổi, tự tung tự tác, trêu đùa xoa bóp đầu vú, trùng trùng điệp điệp khoái cảm đánh úp tới, bụng nhỏ kịch liệt phập phồng, chân dài duỗi thẳng, cô bất lấy hai gối đầu, lần này cao trào tới quá mãnh liệt, cô cảm giác cơ thể mình sắp nổ tung.

“...Ra ngoài a!”

Cừ Chiêu cắn răng không nói lời nào, lại hạ lực tàn nhẫn, đâm vào thật sâu, ngẫu nhiên vài lần rút ra một đoạn côn thịt dài, kéo theo chất lỏng như đập nước bị hồng trào ra vô số nguồn nước.

Túi thịt nặng trĩu đập vào bên ngoài cùng với trai thịt chưa khép lại, tiếng “Bạch bạch bạch” qua đi, bắp đùi đỏ bầm một mảng, Tuế Hòa sáng khoái đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, cô khóc lóc rên rỉ, vừa um um a a vừa lên án hân hoan đòi hỏi vô độ.

Xấu xa. Quá xấu xa. Thật sự xấu xa.

Cừ Chiêu càng nghe càng hưng phấn, hấn móc ngón tay mình vào trong miệng Tuế Hòa, trên dưới chuyển động theo quy luật gần như cùng lúc, một đầu một cuối, Tuế Hòa mẫn cảm xoắn mông, siết chặt âm đạo, cực kỳ biết kẹp lấy.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm láp mút vào lòng bàn tay, hàm răng gặm lấy khớp xương tay, nước bọt từ khoe miệng chảy ra, Tuế Hòa suýt nữa bị sặc, cái lưỡi chọc vào đầu ngón tay, nháy mắt một dòng điện xẹt qua, Cừ Chiêu đột nhiên rút tay ra, buồn bực không hề rằng bắt đầu chạy nước rút cuối cùng.

“A... A a... Dừng...”

Giờ này khắc này, xin tha còn có ích lợi gì?

Gân xanh trên côn thịt cọ xát vách động co dãn, phụt phụt vang lên, thọc vào rút ra mấy chục lần, âm đạo lại co lại kẹp thêm, Cừ Chiêu vội rút côn thịt ra.

“Ba” một tiếng, toàn bộ tinh dịch bắn lên trên bụng nhỏ run rẩy của Tuế Hòa...

*

Rạng sáng lúc 3 giờ.

Tuế Hòa đá chân, Cừ Chiêu ngủ nồng, đôi mắt còn chưa mở tay đã theo thói quen vội vàng đắp chăn lên cho cô.

Trước kia Tuế Hòa sẽ luôn không tỉnh lại.

Nhưng hôm nay cô lại tỉnh.

Mí mắt hơi sưng, cô xoa xoa, lẩm bẩm gọi: “Cừ Chiêu.”

“Hửm?” Cừ Chiêu ôm cô vào lòng, nửa tỉnh nửa mê.

Tuế Hòa cảm thấy tiếng tim mình đập thật to.

Cô nghe thấy, dường như có người đang giậm chân trong lòng ngực cô, không ngại mệt mỏi, giậm bước chân nặng nề dồn dập.

“Không sao, ngủ đi.”

Cừ Chiêu đột nhiên tỉnh lại, hấn cúi đầu, chớp mũi chống lên đỉnh đầu Tuế Hòa, “Gặp ác mộng?”

Tuế Hòa không tiếng động lắc đầu.

Cừ Chiêu muốn bật đèn, bị cô ngăn lại, “Không cần bật đèn.”

“Sao thế?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Vô cùng chân thật, không hề mang theo chút dụ dỗ giả dối.

Tuế Hòa nuốt nước bọt, “Hai ngày nay tớ vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” “Tớ nghĩ, vì sao cậu không để ý tới tớ tớ sẽ không vui vẻ.”

Cừ Chiêu bắt giác ôm chặt Tuế Hòa, “Rồi sao? Nghĩ ra điều gì?”

“Tớ không biết loại cảm giác này có đúng không.” Tuế Hòa cười, “Nói thật, trước đó đồng ý ở bên cậu, là bởi vì cậu vô cùng đặc biệt với tớ. Nhưng trải qua khoảng thời gian này, hình như phần tình cảm này đã thay đổi.”

Cừ Chiêu không nói gì, lòng bàn tay lại đồ mồ hôi lạnh, giống hệt phản ứng ngày đó đặt tay lên cổ Tuế Hòa nhưng sau lại không hiểu tại sao.

“Hình như tớ rất thích cậu.”

Cừ Chiêu suýt nữa hồng giọng, “... Ừ.”

Hắn theo bản năng lùi lồng ngực mình về phía sau, sợ Tuế Hòa nhận ra hắn căng thẳng.

Đúng là Tuế Hòa không phát hiện, cô còn đang đắm chìm trong sự thăng thần của bản thân, dường như rất không thể tưởng tượng nổi.

“Loại tình cảm này quá khó hiểu, tớ cho rằng sẽ không có khả năng xảy ra trên người tớ.”

Cô lại nói, “Vốn dĩ tớ nghĩ dự vọng chiếm hữu của cậu quá lớn, nhất định phải để cậu sửa bỏ mới được. Nhưng đêm nay tớ vừa thấy cậu, loại yêu cầu ép buộc này rất thần kỳ mà bỗng biến mất trong lòng tớ. Vậy nên mới nói, cậu chính là cậu, không cần thay đổi.”

“Tuế Hòa...”

“Cậu đừng vội nói chuyện, nghe tớ nói hết đã.”

Tuế Hòa nín lấy cổ áo hắn, ghé sát vào hắn, đôi môi gần như dán lên cằm hắn, “Cừ Chiêu.”

“Tớ biết trong lòng cậu có một con mãnh thú. Tớ biết hết, cậu không thể gạt được tớ đâu.”

“Nhưng tớ không sợ.”

Dịch xuống dưới một chút, Tuế Hòa nhẹ nhàng hôn xuống yết hầu của hắn, gương mặt dán lên cổ hắn.

Cô cười khanh khách: “Cừ Chiêu, thời gian thử việc kết thúc, chúng ta ở bên nhau đi.”

Lau khô hết mắt cho lão tử!

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Từ mai xưng anh em, lại một lần thất hứa. Qua lần này, đừng tin lời tui nói nữa ~ Cuộc sống xung quanh có quá nhiều thứ dỏm hoặc tui, dỏm hoặc lớn nhất của tui đó là bệnh lười ~

• 01/09/2018 •

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

Bảo vệ: [Hằng năm có ngày này | Chương 35 [H]

PUBLISHED ON 1 Tháng Chín, 2018

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

MẬT KHẨU:

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

[Hằng năm có ngày này | Chương 34

PUBLISHED ON 25 Tháng Tám, 201811 phản hồi

Chương 34: Lực đẩy đồng tính.

Edit: Mina

Sau khi Cừ Chiêu đến thành phố G mới nhớ ra hắn không biết hiện giờ Tuế Hòa đang ở đâu.

Tuy nhiên không khó đoán, Tuế Sơ đưa Tuế Hòa đến ở khách sạn cũng chỉ có mấy nhà.

Nhưng khi gần đến nơi, Cừ Chiêu lại chần chừ.

Nên làm thế nào mới đúng? Suốt dọc đường tự hỏi, Cừ Chiêu vẫn chưa nghĩ ra nguyên do. Hắn tới thành phố G, đơn giản là đến đây tìm Tuế Hòa,

không vì hòa giải, không vì yếu thế, hấn chỉ muốn gặp Tuế Hòa mà thôi.

Tuế Hòa muốn hấn sửa bỏ tật xấu, hấn tuyệt đối sẽ không sửa.

Thứ dục vọng chiếm hữu này, đặt trên người Tuế Hòa đã mười mấy năm, đừng nói hấn phải sửa bỏ hết thứ dục vọng này bằng bảy ngày ngắn ngủi, dù cho mấy chục năm nữa, sửa bỏ cũng vẫn là chuyện bất khả thi.

Chỉ có tăng lên, sẽ không giảm bớt.

Nhưng nếu Tuế Hòa muốn hấn kiềm chế, hấn bằng lòng vì cô che giấu.

Chỉ là muốn liên lạc với Tuế Hòa như nào thì phải tìm một cơ hội.

Như có thần giao cách cảm, 6 giờ rưỡi chiều, Tuế Hòa đã phát một trạng thái, là một bức ảnh phong cảnh, kèm theo định vị.

Thật khéo mà. Cừ Chiêu cười.

*

Một người đứng ở nơi đó khoác lác, đủ ngu ngốc.

Cừ Chiêu nhìn bóng lưng cô, áo choàng quần kín vẫn lộ ra đường cong eo mỏng, hấn nhú mày, lại gầy đi.

Hấn bước lên bậc thang, chuẩn bị đi đến chỗ Tuế Hòa, mà Tuế Hòa vừa lúc xoay người, hai người cứ như vậy đối mặt.

Cừ Chiêu dừng lại, bình tĩnh nhìn cô, hỏi: “Cậu cứ như vậy xác định tôi sẽ nhìn thấy trạng thái kia?”

Tuế Hòa cũng đứng yên, cúi đầu nuốt xuống chua xót, bàn tay giấu trong áo choàng hưng phấn đến nổi đỏ mồ hôi nóng, “Dù sao tớ cũng đã đạt được mục đích.”

Cô không phủ nhận bản thân cố ý phát trạng thái.

Cừ Chiêu nhướn mày, khoe miệng nhin không được cong lên, hấn bước từng bước lên cầu thang tầng hai, kéo khoảng cách giữa Tuế Hòa gần một chút, “Cậu qua đây hay là tôi đi đến?”

Tuế Hòa sịt sịt mũi, giọng nói mang theo ý tứ làm nũng: “Cậu đến đây.”

Cừ Chiêu nghe lời sai bước về phía cô, dừng tại vị trí cách cô chỉ một bước chân, hai người thân mật ngay cả hơi thở cũng hôn nhau trong làn gió.

Hấn rũ mắt, “Lạnh không?”

“Lạnh.” Tuế Hòa gật đầu.

“Chặc,” Cừ Chiêu nhếch môi cười, “Thế thì ôm một lát sẽ không lạnh nữa.”

Vừa nói vừa ôm, dán sát đến mức ngay cả gió cũng không lùa vào được.

Lâu rồi không ôm. Tuế Hòa nhẹ nhàng tán thưởng một tiếng, giờ tay ôm eo Cừ Chiêu rồi lại ngửi sâu một hơi, thật sự không lạnh.

Cừ Chiêu hỏi: “Có nhớ tôi không?”

Tuế Hòa thành thật: “Có.”

“Vậy là tốt rồi, coi như công bằng.”

Bên này hai người ôm nhau giữ ấm, bên kia Tuế Sơ mặt đen đứng trước cửa sổ.

Quả nhiên Tuế Hòa ở bên Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu không phải người lương thiện, vốn không thích hợp với Tuế Hòa. Trước kia Tuế Sơ đã không thích Cừ Chiêu, hiện tại Cừ Chiêu trở về Triệu gia, anh ta càng chán ghét Cừ Chiêu thêm một bậc.

Người này lòng dạ quá sâu, Tuế Hòa sẽ bị thương.

Lương Dục thấp thòm gầy ngón tay, “Tuế Sơ, anh sao thế?”

Tuế Sơ đề không được lửa giận trong lòng, làm cho khi nói chuyện với Lương Dục lời nói cũng mang theo kích động.

“Không liên quan đến em, quan tâm chính mình là được rồi.”

Lương Dục ừm khuất cúi đầu, hốc mắt ướt nhẹ, “Biết rồi.”

Phản ứng lại thấy thái độ của mình không tốt, Tuế Sơ chuyển giọng nhẹ nhàng, anh ta sờ sờ ót Lương Dục, nói: “Hôm nay em biểu hiện rất khá, tôi rất hài lòng.”

Nhận được lời khen nhưng Lương Dục không cảm thấy vui vẻ.

Vừa rồi tất cả những ân ái thân mật trước mặt người khác cũng chỉ là diễn xuất, nào có cái gì đáng giá để cô vui vẻ chứ?

Lương Dục thật sự hâm mộ Tuế Hòa có Tuế Sơ, người anh trai vì cô ấy mà lo nghĩ hết thảy, tuy rằng tình cảm của anh trai này đối với cô ấy có chút vụn vặt.

Mà cùng lúc đó cô lại gần không được cảm thấy may mắn, may mắn Tuế Sơ và Tuế Hòa là anh em ruột, cô vẫn còn cơ hội.

Không đưa Cừ Chiêu đi chào hỏi Tuế Sơ, Tuế Hòa chỉ nói một tiếng trong điện thoại với Tuế Sơ trước rồi đi, theo Cừ Chiêu xuống núi.

“Cậu nói tại sao anh tớ không thích cậu nhỉ?”

Hai người đi vào khách sạn Cừ Chiêu ở, Tuế Hòa kéo rèm cửa sổ ra, ngọn đèn mọi nhà đều thu hết vào đáy mắt.

“Có lẽ là lực đẩy đồng tính đi.”

Tuế Hòa buồn cười hỏi: “Đây là cái lý do gì vậy?”

Cừ Chiêu vẫy tay về phía cô, “Qua đây.”

Tuế Hòa nghe lời đi qua ngồi xuống, lại nghe thấy hắn nói: “Cậu còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu là tốt nhất.”

“Nói bậy.” Tuế Hòa đứng dậy, “Tớ đi tắm rửa đây.”

Cừ Chiêu vỗ vỗ mông cô: “Đi đi.”

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, Cừ Chiêu xoa xoa ấn đường.

Dồn hết lượng công việc lại thêm cả gấp rút đi trên đường hai tiếng, giấc ngủ hai ngày này của hắn chưa đến 6 tiếng, rất mệt.

Vừa rồi Tuế Hòa hỏi hắn vì sao Tuế Sơ không thích hắn, hắn nói câu “Đồng tính tương mắng” kia không phải không có nguyên nhân.

Tuế Sơ thích Tuế Hòa.

Hắn nhìn ra được.

Đừng hoảng hốt.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

• 25/08/2018 •

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

[Hằng năm có ngày này] Chương 33

PUBLISHED ON 25 Tháng Tám, 2018%(count) bình luận

Chương 33: EMM... Nhớ anh nghĩ anh nhớ em.

Edit: Mina

“Hòa Hòa, lát nữa anh đưa em đi ăn cơm.”

“Không đi.”

Tuế Sơ khó hiểu, “Hai ngày nay em sao vậy? Mắt hờn mắt vía.”

“Không có gì, chỉ là làm biếng thôi.” Tuế Hòa đổi điện thoại sang bên tai khác, “Anh, đến khi nào em mới có thể nhìn thấy chị dâu vậy?”

Đã tới thành phố G hai ngày rồi, Tuế Hòa vẫn chưa được gặp cô gái khiến cho Tuế Sơ thần hồn điên đảo trong truyền thuyết kia.

“Tối nay là có thể thấy. Mấy hôm trước bên cô ấy xảy ra chút chuyện, bây giờ anh đưa em ra ngoài ăn một chút gì đó, miễn cho cơm chiều chưa tới em đã kêu đói.”

Tuế Hòa nhìn đồng hồ, vừa qua 12 giờ trưa, cô lắc đầu, nhớ tới Tuế Sơ không nhìn thấy, “Không đâu, tự em có thể chăm sóc bản thân. Anh cứ làm việc đi, không cần để ý đến em, tối nay gặp.”

“Thế cũng được, em nhớ phải ăn đấy, đừng để bị bệnh đau dạ dày.”

“Biết rồi.”

Tuế Hòa vút đi động sang một bên, nằm thẳng trên giường, chèn đèn treo trên trần nhà xấp xỉ, lại nằm nghiêng, ôm chăn, ngáy người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong cảnh vàng tươi, lá phong thật đẹp, như là lớp vỏ được lột ra từ quả quýt, chắc hẳn đây là kiệt tác thần tiên trên trời ăn xong quả quýt ném xuống.

“Aiz...”

Cô thờ dài, cuộc sống như này còn không bằng ôm Cừ Chiêu ngủ ở nhà.

Tính toán ngày tháng, cũng đã một tuần cô và Cừ Chiêu không liên lạc.

Hắn tức giận.

Nhưng Tuế Hòa cảm thấy cô cũng không sai.

Cứ mãi dung túng thì tình hình chỉ có trở nên nghiêm trọng hơn, nhất là rơi trên người Cừ Chiêu, dục vọng chiếm hữu của hắn thể hiện trong mỗi một góc sinh hoạt, Cừ Chiêu không thích cô dùng điện thoại lâu, hắn sẽ chủ động tới gần hấp dẫn lực chú ý của cô; Cừ Chiêu không thích cô nghe điện thoại quá chậm, luôn nói cô không để tâm vào hắn; Cừ Chiêu không thích cô làm lơ hắn quá ba mươi giây, ngay cả đám chua một quyển sách cũng sẽ ăn...

Tất cả, Tuế Hòa đều biết hết, chỉ là cô không nói mà thôi.

Bởi vì cô cảm thấy những điều đó chỉ là việc nhỏ.

Nhưng khi loại dục vọng chiếm hữu này ảnh hưởng đến mối quan hệ giao tế của mình, Tuế Hòa liền biết cô không thể tiếp tục làm như không thấy.

Nếu Cừ Chiêu vẫn luôn như vậy, bọn họ sẽ không đi xa được.

Dù trong lòng nghĩ thông suốt, cũng khó tránh khỏi sẽ không thoải mái.

Gần đây Tuế Hòa sa sút ngay cả Tuế Sơ cũng có thể nhìn ra được, cô muốn Cừ Chiêu biết kiềm chế lại, nhưng không có nghĩa cô muốn hai người tiếp tục rơi vào tình trạng giằng co.

Cừ Chiêu dính người như thế, vậy mà bảy ngày trôi qua vẫn không hề nói chuyện với cô.

Ở trong mắt Tuế Hòa, Cừ Chiêu chỉ có mỗi tật xấu dục vọng chiếm hữu quá lớn mà thôi.

Không thể bởi vì một vấn đề mà phủ nhận toàn bộ những việc tốt ngày thường hắn làm.

Khi cô mệt mỏi Cừ Chiêu sẽ mát – xa cho cô; nửa đêm cô khát Cừ Chiêu sẽ xuống giường rót ly nước cho cô; khi cô đau bụng kinh nguyệt mệt nhất Cừ Chiêu sẽ chăm sóc cô; cô chỉ biết làm cơm chiên trứng mà ngoại trừ cơm chiên trứng thì món gì Cừ Chiêu cũng biết làm...

Tuế Hòa che chắn qua đầu, ngoài cửa sổ ý thu quá nồng, cô thấy quá chói mắt.

Cô nhớ Cừ Chiêu.

Tuế Hòa gặp Lương Dục – chị dâu tương lai của cô.

Có chút sai lệch trong tưởng tượng của cô về nữ cường nhân theo đuổi sự nghiệp, Lương Dục nhìn rất mềm mại, nói chuyện nhỏ nhẹ, toàn thân mềm mại.

Nhỏ nhỏ một người, thấy thế nào cũng khiến cho người ta dâng lên ý muốn bảo vệ.

Nhìn Lương Dục quá thẹn thùng, Tuế Hòa chủ động vươn tay về phía cô ấy, “Chào chị.”

“...Chào em” Chỉ là cái nắm tay, tai Lương Dục đã đỏ hết lên.

Tuế Hòa chưa từng nghĩ đến Tuế Sơ sẽ thích mẫu hình này.

Nhưng khi ăn com nhìn Tuế Sơ sẵn sọc Lương Dục, ngoại trừ nổi một tảng da gà cánh tay, Tuế Hòa chỉ cảm thấy bọn họ thoát nhìn vô cùng xứng đôi.

Một bữa com, Tuế Hòa ăn không ra vị gì.

Cô như thể biến thành bóng đèn.

“Anh,” Tuế Hòa lau miệng, “Em đi ra ngoài đi một lát.”

Tuế Sơ nâng cằm, “Đi đi.”

Địa điểm ăn com là tiệm com Tây rất nổi tiếng ở thành phố G. Nằm giữa sườn núi, phía trước là nơi dùng com, phía sau là một hoa viên rộng lớn, buổi tối đèn đuốc sáng trưng, thiết kế sân thượng hình cung, đứng ở độ cao này nhìn xuống cảnh đêm, quả là đẹp có tiếng.

Tuy cảnh rất đẹp, nhưng có thể là do tâm trạng ảnh hưởng, Tuế Hòa chỉ cảm thấy cảnh đêm nơi này nhìn phồn hoa mà tịch mịch.

Cô quần chặt áo choàng, gió đêm thổi tung mái tóc lộn xộn, cô không chải lại, chỉ lo nhìn màn hình điện thoại đang sáng... vẫn không nhận được bất cứ tin nhắn nào.

Ngay khi đến chỗ này, Tuế Hòa đã online phát trạng thái định vị, chỉ Cừ Chiêu có thể thấy được trạng thái này.

Rất kỳ lạ, rõ ràng biết ngày kia Cừ Chiêu mới rảnh rỗi, nhưng cô lại có ảo giác tối nay hắn sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Chẳng qua hiện thực luôn không thể đúng như trong tưởng tượng.

Từ thành phố B đến thành phố G, nhanh nhất cũng phải mất hai tiếng.

Dù tính ăn com rất chậm cũng không lừa được chính mình.

Tuế Hòa vuốt lại mái tóc, đáy lòng mất mát, trong khoảng thời gian này cô sống không vui vẻ.

Chuyện ấu trĩ nào cô cũng làm hết, hoàn toàn không giống phong cách của cô.

Gió quá lớn, thời khô đôi mắt, Tuế Hòa nghĩ giờ này hắn nên để lại thế giới hai người cho Tuế Sơ, vừa chuẩn bị trở về, xoay người lại ngăn cả người.

Lối ra có một người đang đứng ở đó.

“Cậu cứ như vậy xác định tôi sẽ nhìn thấy trạng thái kia?”

Mọi người đừng bảo tôi tẻ nhạt!!! 【 Tiêu đề là tôi viết nhăng 】

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

• 25/08/2018 •

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

[Hằng năm có ngày này] Chương 32

PUBLISHED ON 24 Tháng Tám, 2018%(count) bình luận

Chương 32: Kết thúc.

Edit: Mina

Đã một tuần trôi qua kể từ ngày đi xem mắt đó.

Hôm nay, Tuế Từ Đình bỗng nhiên nói cho Tuế Hòa biết, Nam Nhĩ Hạo có ấn tượng rất tốt về cô.

“Bố.” Tuế Hòa nhin rất lâu mới không nói trắng ra cho Tuế Từ Đình biết tin Nam Nhĩ Hạo là gay, cô chuyển sang chuyện khác, “Con có bạn trai rồi.”

Tuế Từ Đình vô cùng kinh ngạc.

Con gái ông ông rõ, có thể nói Tuế Hòa có bạn trai, đó là chuyện còn khó hơn cả lên trời.

“Cậu ta là ai?”

Tuế Hòa trầm ngâm một lát, vẫn chưa nói ra tên Cừ Chiêu. Rốt cuộc thì Cừ Chiêu có đôi chút đặc thù đối với nhà bọn họ, nhất là Tuế Sơ bên kia, quả thực là điều kiêng kỵ.

“Bây giờ vẫn chưa quyết định, chờ khi nào quyết định con sẽ nói sau.”

“Yêu đương gì mà còn cần quyết định hay không?”

Thậm chí Tuế Hòa còn nghĩ tới hình ảnh Tuế Từ Đình chống nạnh tức giận, cô buồn cười, “Thì là vẫn chưa quyết định. Tóm lại sau này bố đừng giới thiệu đối tượng cho con, con không cần.”

“...Được thôi.”

“Còn có, bố à,” Tuế Hòa bổ sung, “Đừng nghĩ điều tra sinh hoạt gần đây của con, bố biết mà, con rất không thích.”

Bản tính trong lòng Tuế Từ Đình bị lật đổ, ông cười khan: “Biết rồi, bố rõ nhất mà.”

Đừng nhìn Tuế Hòa dịu hiền, nếu cô cứng rắn, thì dù ông là bố cũng không có biện pháp với cô.

So với đứa con trai cuồng công việc của mình, Tuế Từ Đình càng thương yêu càng chiều chuộng Tuế Hòa hơn, mọi chuyện đều theo ý cô, không muốn cô không hài lòng về bất cứ điều gì.

Ai bảo năm đó xảy ra sự kiện kia chứ?

Vừa cúp điện thoại của Tuế Từ Đình thì Tuế Sơ gọi đến.

Trực giác của Tuế Hòa nói cho cô, nhận cuộc gọi này cũng sẽ không phải chuyện tốt lành gì.

Nhưng nghe máy thì vẫn phải nghe.

“Alo, anh.”

Điện thoại vừa kết nối, Tuế Sơ liền đi ngay vào vấn đề: “Hòa Hòa à, hai ngày nữa em đi cùng anh đến thành phố G một chuyến.”

Tuế Hòa nhú mày, “Tại sao em phải đi cùng?”

“Em là trợ lý của anh.”

“Đây xem như là đi công tác?” Tuế Hòa cảm giác không đúng lắm, “Trước kia anh chưa từng bảo em đi công tác cùng anh.”

“Không phải đi công tác.” Tuế Sơ ho khẽ một tiếng, dường như có chút ngượng ngùng, “Anh đưa em đi thành phố G gặp chị dâu tương lai của em.”

Tuế Hòa nhất thời mở to hai mắt, bị dọa nói lắp: “Anh... anh, anh... Anh khi nào thì... Không đúng, sao anh... Cũng không đúng... Anh đi đâu tìm chị dâu cho em?”

“Đi rồi em sẽ biết.” Tuế Sơ đắc ý, “Thế nên em muốn đi cùng anh không?” Tuế Hòa sáng khoái đồng ý: “Đi!”

*

“Cậu nói cậu phải đi thành phố G một tuần?”

Tuế Hòa đang chăm chú đọc tạp chí, cô cắn ngón tay, nghe thấy Cừ Chiêu hỏi chuyện cũng chỉ gật đầu có lệ, “Đúng.”

“Nhưng cuối tuần này tôi rảnh.”

Tuế Hòa vẽ gòp trang giấy, liếc hán cười nói: “Lúc cậu nghỉ ngơi cũng chỉ kéo tôi cùng cậu ngâm mình ở trong nhà, như vậy quá nhàm chán.”

Cô nói rất uyển chuyển... Cừ Chiêu nào có ngâm mình ở trong nhà, rõ ràng là ngâm mình ở trên giường.

Cừ Chiêu không vui, đôi con ngươi đen tuyền nhìn không thấy ánh sáng, “Cậu nói tôi nhàm chán?”

“...Cũng không thể nói như vậy,” Tuế Hòa vội vàng bào chữa, “Rõ ràng cậu hiểu ý tứ mà. Cừ Chiêu, cậu không thể cố hiểu sai như vậy.”

“Tôi không đồng ý cho cậu đi.”

Giọng điệu cứng rắn của Cừ Chiêu làm Tuế Hòa không coi nổi tạp chí nữa.

Cô khép lại trang sách, “Cừ Chiêu, đây không phải là vấn đề đồng ý hay không. Cậu phải biết rằng, hai người ở bên nhau, nhất định phải cho đối phương đủ thời gian lẫn không gian để đối phương làm việc họ muốn, như vậy mới quan hệ mới là tốt nhất. Tớ nói vậy, cậu hiểu không?”

Cừ Chiêu nghe xong chỉ cười lạnh, hần siết chặt cằm, gằn từng chữ một: “Nếu tôi nói không thì sao?”

Đối với dục vọng chiếm hữu trong lòng, trước giờ hần chưa từng nghĩ tới phải giấu giếm.

Tuế Hòa là của hần, trong cuộc sống cũng chỉ có thể có hần.

Bất cứ người đàn ông nào khác đều không được.

Bao gồm người nhà cô.

Tuế Hòa mím môi, biết lúc này bản thân không thể so đo mấy thứ này với Cừ Chiêu, nhưng trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái.

Chút không thoải mái này khiến cô nói không lựa lời. “Thời gian thử việc của chúng ta đến đây là kết thúc.”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quor, Cừ Chiêu nghe xong hoàn toàn thay đổi sắc mặt. Hần đột nhiên đứng dậy, tới gần Tuế Hòa, “Cậu lặp lại lần nữa?”

Lần đầu tiên Tuế Hòa nhìn thấy Cừ Chiêu nổi giận gay gắt với cô như vậy.

Rõ ràng đuôi lông mày, đuôi mắt nhìn vô hại, lại tản ra hơi thở làm người ta sợ hãi. Tuế Hòa bỗng dưng nhớ tới ánh mắt Cừ Chiêu kiếp trước nhìn cô.

Hần không thể nuốt cô vào trong bụng ăn cho hết con đói khát hung ác.

“Cừ Chiêu...”

Không thể coi nhẹ, giọng cô đang phát run.

“Cậu đừng nói nữa.” Như là sợ cô thật sự lặp lại câu nói kia lần nữa, Cừ Chiêu siết chặt nắm tay trực tiếp ngăn cản cô nói chuyện, “Cậu muốn đi thành phố G thì cậu cứ đi đi, vừa hay trong khoảng thời gian này chúng ta bình tĩnh lại một chút.”

Hần sợ tranh cãi tiếp hần sẽ không kiểm soát được chính mình sẽ làm ra chuyện gì.

Tuế Hòa giữ vững trầm mặc, chỉ mình cô biết bản thân đang căng thẳng.

Trước khi rời đi, Cừ Chiêu dừng ở cửa thật lâu, hần đưa lưng về phía Tuế Hòa, hạ thấp giọng: “Tuế Hòa, câu nói kia tôi không muốn nghe đến lần thứ hai.”

“Phanh...”

Chung cư chỉ còn lại một mình Tuế Hòa.

Cô ôm đầu gối, cảm thấy rất lạnh.

Mùa thu tới thật vội vàng a.

Mọi tình tiết đều là để lót đường cho sau này, cuộc tranh cãi ở chỗ này của tôi đến sau này chỉ biết càng ngọt hơn【Đã nói đến mức này rồi, mong mọi người tiếp tục yêu tôi nha.】

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

• 24/08/2018 •

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

Bảo vệ: [Hằng năm có ngày này] Chương 31 [H]

PUBLISHED ON 22 Tháng Tám, 2018

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

MẬT KHẨU:

Chương 30: Tôi phải kiểm tra một chút.

Edit: Mina

Nam Nhĩ Hạo giặt mình, Cừ Chiêu đứng dậy, đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tuế Hòa, vô cùng tự nhiên cầm lấy chén nước đặt trước mặt cô, uống một hớp, không hề có thái độ đàng hoàng.

Hắn từng nghe nói về Nam Nhĩ Hạo.

Tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được thành tựu lớn, bởi vì anh trai Nam Nhĩ Đăng từ tên gốc khôi phục thành người bình thường nên bị mẹ cậu ta gọi về nước.

Vốn dĩ Cừ Chiêu cho rằng Nam Nhĩ Hạo sẽ dùng thủ đoạn gì đó đối phó Nam Nhĩ Đăng, ai ngờ Nam Nhĩ Đăng ra tay trước, trực tiếp công khai tin tức Nam Nhĩ Hạo là gay. Anh ta nói lấp lửng, đòi trước mọi người cũng không rõ, đều chỉ nghe từ tin đồn.

Nhưng ngay tại ánh mắt đầu tiên Cừ Chiêu nhìn thấy Nam Nhĩ Hạo đã biết chuyện không hề đơn giản như vậy.

Nam Nhĩ Hạo là gay? Không hẳn vậy.

Mọi chuyện không thể khẳng định quá sớm.

“Chào cậu, tôi là Cừ Chiêu.”

Cừ Chiêu không phải tiểu tốt. Ý nghĩ này xuất hiện, Nam Nhĩ Hạo liền bày ra ánh mắt, vươn tay về phía hắn: “Chào anh. Nam Nhĩ Hạo.”

Lúc cậu ta duỗi tay thì Cừ Chiêu trùng hợp cúi đầu cầm tay Tuế Hòa.

Như thế không nhìn thấy... Dù hoài nghi Nam Nhĩ Hạo không phải gay, nhưng không có nghĩa hắn bằng lòng diễn kịch cùng Nam Nhĩ Hạo.

Bị bơ.

Nam Nhĩ Hạo cử động ngón tay, thu về ôm ngực, cậu ta nở nụ cười khinh thường, còn có châm chọc, chuyển hướng câu chuyện sang Tuế Hòa: “Đưa cả bạn trai tới xem mắt, chị gái quả là không có thành ý.”

“Không có thành ý thì không có thành ý, đôi bên cũng đã biết họ tên của nhau, chuyện đến đây là được rồi.” Tuế Hòa thản nhiên nói.

“Ai bảo chuyện đến đây là được rồi?” Nam Nhĩ Hạo nâng má, “Tôi thật sự thích chị, chị không thích tôi sao?”

Tuế Hòa bị bộ dáng nghiêm túc đùa giỡn của cậu ta bật cười thành tiếng, dứt khoát kéo Cừ Chiêu đứng dậy, nói: “Không thích.”

Rời đi cũng dứt khoát.

Một mình Nam Nhĩ Hạo ngồi đó trầm mặc thật lâu, cậu ta nhìn bên ngoài cửa sổ Tuế Hòa và Cừ Chiêu dắt tay nhau qua đường cái, bọn họ không nói gì, nhưng khí chất lại rất hài hòa.

Loại khí chất hài hòa này dù cho bọn họ không dắt tay, người khác cũng sẽ tự động coi bọn họ là một cặp tình nhân xứng đôi.

Nam Nhĩ Hạo tấm tắc lấy làm lạ: “Không tồi, không tồi.”

Nói xong, nụ cười trên mặt cậu ta liền biến mất.

Gọi phục vụ tới, sau khi chọn một phần bánh ngọt và cà phê, cậu ta nói thầm: “Sao chị gái này nói không giữ lời vậy chứ.”

Nói mời khách mà?

“Cậu cảm thấy người đàn ông kia thế nào?” Vừa về đến chung cư của Tuế Hòa, Cừ Chiêu bày ra vẻ đen mặt.

“Đàn ông nào?” Tuế Hòa giả ngu, “Sao tớ không nhớ?”

Nhìn cô thản nhiên, Cừ Chiêu không tiếp tục so đo nữa, vào lúc này Tuế Hòa còn biết liên lạc với hắn, cũng đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Chỉ cần nhớ tới ban nãy Tuế Hòa lạnh nhạt Nam Nhĩ Hạo, cả thể xác lẫn tinh thần hắn đều thoải mái, “Hôm nay thật vinh hạnh, được mở rộng tầm mắt

về một Tuế Hòa khác.”

“Khác thế nào?”

“Không nề mặt, một chút cũng không giống Tuế Hòa trước kia hòa nhã điềm đạm.”

Tuế Hòa liếc xéo hần một cái, “Ai bảo hòa nhã chẳng khác nào do dự dầy dụa thiếu quyết đoán chứ?”

Cô ngồi xếp bằng trên ghế sofa, Cừ Chiêu cũng thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, bắt lấy cổ chân cô xoa bóp mát – xa giúp cô.

“Nhân lúc còn sớm cho thấy rõ lập trường để sau này không dính dáng đến mấy chuyện lằng nhằng.” Cô nói tiếp.

“Thế à.” Cừ Chiêu thuận miệng hỏi, “Nhưng cậu không sợ Nam Nhĩ Hạo tố cáo người nhà cậu biết sao?”

“Không sợ,” Cừ Chiêu dùng lực mát – xa vừa phải, Tuế Hòa thoải mái, eo sắp mềm ra, cô nửa nằm lên tấm đệm bên cạnh, “Tớ không nói cho họ quan hệ của chúng ta chỉ là bởi vì chúng ta còn đang trong thời gian thử việc mà thôi.”

Cừ Chiêu dừng động tác, “Thế nên hiện tại ý cậu là... Thời gian thử việc kết thúc?”

Tuế Hòa rất tiếc sò sò mặt hần nói: “Không phải, còn chưa tới lúc.”

Cừ Chiêu nhin không được tăng lực đạo, “Tuế Hòa, rốt cuộc cậu đang đợi điều gì?”

Tuế Hòa không đáp hần: “Ai nha! Sao mạnh tay vậy!” Nhìn Tuế Hòa lảng tránh, Cừ Chiêu rất bức mình.

Hần bức mình không phải bởi vì Tuế Hòa đối với hần như gần như xa, mà là bởi vì hần sắp không thấy rõ mục đích của bản thân.

Ban đầu muốn ở bên Tuế Hòa, là vì hần muốn chinh phục cô, chiếm hữu cô, tra tấn cô, nhưng hiện tại thì sao?

Nôn nóng muốn xác lập mối quan hệ là sao đây?

Cừ Chiêu đột nhiên không rõ.

Hần rốt cuộc đã xem nhẹ tầm ảnh hưởng của Tuế Hòa đối với hần.

Nhưng bất luận mục đích là gì, trong lòng Cừ Chiêu biết không thể nóng vội. Hần thở phào một hơi, lại khôi phục lực tay vừa phải, chỉ ấn ấn, nhưng dù ấn vẫn mang hương vị ái muội.

Hần khoanh chân Tuế Hòa lại, “Có phải gầy đi không?”

Tuế Hòa hồn nhiên không biết nguy hiểm đang cận kề, cô sắp ngủ thiếp đi, giọng nói mơ màng không rõ: “Hả? Đâu có...”

“Tôi phải kiểm tra một chút.”

Nam Nhĩ Hạo【Tiếng ‘hao’ thứ tư.】

... Mọi người đọc đọc phát âm tên cậu ta giống cái gì 【Không có người nào phát hiện ra saoT^T】

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

• 14/08/2018 •

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

[HẰng năm có ngày này] Chương 29

PUBLISHED ON 14 Tháng Tám, 2018%(count) bình luận

Chương 29: Chị gái cậu còn có chuyện cười khác muốn kể cho cậu.

Edit: Mina

Đầu thu, nhiệt độ ẩm áp gió mát mẽ, lá cây trên cành chuyển từ màu xanh sang màu vàng, cuống hơi giòn, chạm nhẹ liền vỡ vụn.

Tối hôm qua Cừ Chiêu vẫn luôn ở bệnh viện, Tuế Hòa ngủ một mình trên giường lớn, vốn nghĩ rằng sẽ thoải mái rộng rãi, không nghĩ tới một đêm trôi qua, cô ngủ rất không thoải mái, ngủ không sâu giấc.

Vậy nên khi nhận được cuộc gọi của Tuế Tử Đình, đầu óc cô cực kỳ choáng váng.

“Hòa Hòa, chiều nay con đi ăn cơm cùng con trai út nhà họ Nam nhé.”

“Ai cơ?”

“Nam Nhĩ Hạo, hồi nhỏ con còn chơi bùn đất với thằng bé đó.”

Tuế Hòa bỗng chốc tỉnh táo, “Nam Nhĩ Hạo? Sao năm nay cậu ta đã về nước rồi?”

“Tại sao thằng bé không thể về nước năm nay?” Tuế Tử Đình nghi hoặc, “Tóm lại hôm nay con ăn cơm cùng thằng bé, ôn chút chuyện, vui vẻ trò chuyện, nghe rõ chưa?”

Tuế Hòa không nghe vào, cô lung tung đồng ý, chờ cúp máy, vội vàng lấy giấy bút ra tính toán thời gian.

Tính tới tính lui, cô rơi vào trầm tư.

Dựa theo đòi trước, lẽ ra sang năm Nam Nhĩ Hạo mới về nước.

Đòi trước, lúc này cô vẫn đang chống đối các loại hoạt động xem mặt Tuế Tử Đình sắp xếp cho cô, mãi đến năm thứ hai, Nam Nhĩ Hạo về nước, cục diện này mới chấm dứt.

Người quen biết đều nói Nam Nhĩ Hạo là gay, đây là bí mật công khai, nếu không phải vậy Tuế Hòa cũng sẽ không đồng ý đi xem mặt.

Nhưng đòi này, sao cậu ta trở về trước thời hạn?

Vậy có phải... Cừ Chiêu cũng sẽ trở thành kẻ giết người bị truy nã sớm hơn không?

“Sẽ không, sẽ không.” Tuế Hòa rất nhanh phủ nhận suy đoán này.

Đòi này bên cạnh Cừ Chiêu có cô, không thể nói tạo ra ảnh hưởng gì lớn, nhưng ít nhất sẽ không làm Cừ Chiêu có tâm lý trả thù xã hội này quá lớn.

Huống chi hiện tại cô và Cừ Chiêu có mối quan hệ thân mật không thể tách rời. Di động cạnh người rung lên.

Tuế Hòa bình ổn tâm trạng, xem tin nhắn, là Tuế Tử Đình gửi tới, nội dung là thời gian, địa điểm cô và Nam Nhĩ Hạo dùng bữa.

“Chắc.”

Nói là ăn một bữa cơm, còn không phải là biến tướng của xem mặt sao?

Nam Nhĩ Hạo là con trai út nhà họ Nam, nhưng cậu ta còn có một thân phận khác mà mọi người đều biết – con riêng. Mẹ Nam Nhĩ Hạo là tiểu tam thượng vị, dựa vào cậu ta chen chân lên làm vợ cả của Nam Phong.

Bởi vì Nam Nhĩ Đăng, con trai cả nhà họ Nam là tên gốc.

Nhưng ở trong ấn tượng của Tuế Hòa, hình như Nam Nhĩ Đăng khôi phục bình thường đã là chuyện của mấy năm nay.

Năm 4 tuổi, lúc Nam Nhĩ Hạo được đưa về Nam gia, Tuế Hòa còn chơi cùng cậu ta hai ngày, nhưng không bao lâu sau cậu ta lại được đưa ra nước ngoài, vẫn luôn không trở về.

Có mỗi chuyện tám trăm năm trước chơi bùn đất, còn dùng để ôn chuyện?

Tuế Hòa ảo não, vừa rồi chỉ lo khiếp sợ, cô đã quên phải từ chối.

Đòi trước không có Cừ Chiêu, cô nghĩ tùy tiện tìm một người chấp vả cuộc sống là được rồi; đòi này có Cừ Chiêu, cô đâu còn có tâm trạng đi xem mặt tên đàn ông nào khác chứ?

Mới nghĩ đến việc gửi tin nhắn từ chối, Tuế Tử Đình lại gửi một tin nhắn khác tới, “Không được phép từ chối.”

Tuế Hòa nhăn chặt mi, hồi âm ba từ: “Biết rồi ạ.”

Rồi lại gửi một tin nhắn khác cho Cừ Chiêu.

Lúc Tuế Hòa tới nhà hàng được định sẵn, Nam Nhĩ Hạo còn chưa tới.

Thật tốt. Tuế Hòa uống một hớp nước, cô đã có cơ phản bác Tuế Tử Đình rồi.

Đội mười phút, Nam Nhĩ Hạo thông thả đến muộn.

“Ai ui, tới sớm nha.”

Lông mày Tuế Hòa nhếch lên, ngược mắt nhìn về phía đối tượng xem mắt không thành của đời trước.

Khác với khuôn mặt Cừ Chiêu vô hại tuần lãng, dưới đôi lông mày kiếm của Nam Nhĩ Hạo là đôi mắt phượng nhỏ dài, nhưng không xấu, tổng hợp lại rất xuất sắc, liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy cậu ta rất “Đắt”.

Đại thiếu gia sống trong nhung lụa.

Nhưng không bằng Cừ Chiêu.

Là tên gay.

Tuế Hòa tức khắc nhìn cậu ta thuận mắt hơn không ít, bỏ qua việc cậu ta ngả ngón “Chào hỏi”, cô nở nụ cười đúng mực, đứng dậy nói: “Chào cậu.”

Lúc nhìn thấy Tuế Hòa Nam Nhĩ Hạo sửng sốt một giây, nhưng cũng chỉ là một giây.

Cậu ta cười lạnh, trực tiếp ngồi xuống phía đối diện Tuế Hòa, làm bộ không nghe thấy Tuế Hòa nói, “Ngồi xuống đi chứ, đứng đó làm gì?”

Tuế Hòa cũng không giận, mỉm cười ngồi xuống, đẩy thực đơn chưa gạch đến trước mặt Nam Nhĩ Hạo, “Không biết cậu thích gì, vẫn chưa chọn, cậu nhìn xem muốn ăn món gì, tôi mời khách.”

Dáng vẻ của một người chị.

Nhưng cũng là sự thật, Tuế Hòa lớn hơn Nam Nhĩ Hạo một tuổi.

“Tôi nói này, chị gái.” Nam Nhĩ Hạo tựa mép bàn, đôi tay đan vào nhau, gần như muốn duỗi sang bên Tuế Hòa, “Có phải chị không biết bây giờ chúng ta đang làm gì không?”

Tuế Hòa mặt không biến sắc rút bàn tay đang đặt trên mặt bàn về, nói: “Tôi biết chứ, chúng ta đang ăn cơm.”

Nam Nhĩ Hạo khịt mũi coi thường vẻ mặt đơn thuần của Tuế Hòa, “Xi, chị gái thật biết *đùa* (*).”

Tuế Hòa ôm cánh tay dựa về phía sau, cả người rơi vào ghế sofa mềm mại, cô cười hiền hòa hơn, “Chị gái cậu còn có chuyện *cười* (*) khác muốn kể cho cậu.”

(*) *Cùng là một chữ 逗.*

Nam Nhĩ Hạo hí mắt, hiển nhiên rất hứng thú, “Là chuyện gì?”

Tuế Hòa chỉ chỉ bàn kế bên, chỗ đó có một người đàn ông đưa lưng về phía bọn họ uống cà phê.

Chỉ là một bóng lưng, nhưng vẫn có thể khiến cho người ta suy nghĩ miên man bất định.

Lại nhìn đến sườn mặt thấp thoáng...

Nhất định là cực phẩm

Giọng Tuế Hòa nhẹ nhàng, giáo hoạt hỏi: “Người đàn ông kia, có phải rất tuần tú không?”

Nam Nhĩ Hạo liếc nhìn cô một cái, “Sao thế? Chị đang thử tôi?”

“Thử cái gì?”

Tuế Hòa liếm liếm môi, gương mặt không trang điểm nhưng rực rỡ hơn ánh mặt trời, “Tôi chỉ muốn nói.”

“Đó là bạn trai tôi.”

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

• 14/08/2018 •

CATEGORIES HẰNG NĂM CÓ NGÀY NÀY

[Hằng năm có ngày này] Chương 28

Chương 28: Hồ ly tinh.

Edit: Mina

Ngày hôm sau, Tuế Hòa thật sự mang vịt quay đến bệnh viện tìm Cừ Chiêu.

Dựa vào chỉ dẫn của nhân viên công tác đi lên tầng sáu, Tuế Hòa xách theo vịt quay, người đi ngang qua cô đều sẽ dừng ánh mắt trên người cô trong một cái chớp mắt.

Thời gian nghỉ trưa sắp đến, mặc cho bất cứ ai cũng đều cảm thấy đói bụng.

Nhưng không biết bọn họ là nhìn người hay là nhìn vịt quay.

Cửa phòng làm việc mở ra, Tuế Hòa gõ gõ cánh cửa, “Chào mọi người?”

Ba người trong phòng đồng thời ngẩng đầu lên.

Trực giác của Lương Nhân mách bảo cô ta nhìn về phía Cừ Chiêu ngồi bàn đối diện.

Quả nhiên, nhìn thấy cô gái đứng cạnh cửa, Cừ Chiêu tháo mắt kính xuống, “Mua vịt quay cho tôi thật à?”

Vịt quay?

Trong lòng Lương Nhân lộp bộp một cái, nhớ tới lời nói của Thẩm Oái trong điện thoại ngày hôm qua — “Đừng chọc vào Cừ Chiêu, càng đừng chọc vào người phụ nữ bên cạnh anh ta.”

Tuế Hòa lắc lắc túi giấy trong tay, mím môi cười: “Nói được làm được.”

“Đây... Đây là vị mỹ nữ nào thế? Bác sĩ Cừ, cậu không giới thiệu chút sao?” Nhưng Tiền Khôn, người thứ ba cùng phòng lại lên tiếng trước.

“Bạn gái của tôi, Tuế Hòa.”

Tuế Hòa cười cười, không phản bác.

Tiền Khôn nghĩ thầm, rốt cuộc được nhìn thấy nữ chính trong lời đồn, thật sự không phải khen nhăng, xinh đẹp dịu dàng có khí chất, dáng người trước nhô sau vênh, eo thon chân dài, quá tuyệt vời.

Lương Nhân không nghĩ gì cả, nhưng trái tim đã lạnh cóng. Chỉ là cô ta không rõ, vì sao Thẩm Oái phải nói Cừ Chiêu và Tuế Hòa đáng sợ đến vậy?

Tuế Hòa đi đến trước bàn làm việc của Cừ Chiêu, bắt chuyện với hai người kia, “Hai người đến đây ăn vịt quay này, tôi mua nhiều lắm.”

“Muốn ăn thì đi nhà ăn, ở đây ám mùi.” Cừ Chiêu nhìn đồng hồ, “Chờ thêm mười phút nữa.”

Tiền Khôn rất tinh mắt, anh ta xua xua tay nói: “Hôm nay chị gái nhà ăn để phần tôi sườn heo chua ngọt, tôi không tranh vịt quay với bác sĩ Cừ đâu.”

Lương Nhân không nói chuyện.

Tuế Hòa nhìn về phía cô ta, “Bác sĩ Lương cùng ăn nhé?”

“Hà?” Lương Nhân cười như không cười, “Không được rồi, tôi cũng không dám làm hỏng nhã hứng của hai người.”

Lời nói có ý trêu chọc, nhưng không ngăn nổi ngữ điệu âm dương quái khí của cô ta, Tuế Hòa nhăn mi, phá lệ đáp lại cô ta một câu, “Vậy thì cảm ơn bác sĩ Lương.”

Lương Nhân bị ghen, suýt nữa bật thốt chửi thề, cô ta gượng cười nói: “Khách sáo rồi.”

Cừ Chiêu chống khuỷu tay lên mặt bàn sờ sờ lông mày, cười một tiếng.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tuế Hòa lộ ra móng vuốt sắc bén trước mặt người lạ.

Trong lòng rốt cuộc cân bằng.

Tuế Hòa và Cừ Chiêu cùng đi đến nhà ăn của bệnh viện, dọc đường hai người nhận được chú ý nhiều hơn lúc Tuế Hòa xách vịt quay đi một mình rất nhiều lần.

Cô nghiêng bả vai dựa vào Cừ Chiêu, xuất phát ra từ nội tâm khen ngợi: “Xem ra bác sĩ Cừ ở bệnh viện rất được mọi người chào đón.”

Tuế Hòa không thể không thừa nhận, cô rất vui vì Cừ Chiêu có được những thứ nên có.

Khi còn nhỏ không nhận được đối xử bình đẳng nên sau khi trưởng thành được bù đắp, đây mới là cuộc sống mà Cừ Chiêu nên có được.

Cừ Chiêu nhướn mày, “Nhờ cậu đó.”

“Cái gì?”

“Người trong bệnh viện vẫn luôn hiểu kì bạn gái trong truyền thuyết của tôi rốt cuộc là thần thánh phương nào, bây giờ cậu chủ động xuất hiện, bọn họ không nhìn cậu mới là lạ.”

Tuế Hòa bĩu môi: “Nói như thể tớ là yêu quái phương nào vậy.”

Cừ Chiêu cười nhạt, nghiêng đầu xán lại gần cô, khí nóng phả vào vành tai cô, ngứa ngứa nóng nóng “Hồ ly tinh.”

Tuế Hòa che tai, giận hằn liếc mắt: “Bây giờ cậu vẫn đang trong thời gian thử việc, tớ khuyên cậu không nên kiêu ngạo.”

Cừ Chiêu bình chân như vại: “Tôi không sợ.”

Nói xong liền nắm tay cô đi vào nhà ăn.

Tuế Hòa buồn bực không thềm hé răng xoa nắn lòng bàn tay hần, thấy hần thờ ơ, càng tức giận, đang định làm gì đó, đuôi mắt lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua.

Cô ngạc nhiên, quay đầu lại tìm kiếm, bóng dáng kia đã biến mất.

Dường như vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Nhận thấy người bên cạnh thất thần, Cừ Chiêu bóp tay cô, hỏi cô, “Cậu sao thế?”

“Không, không có gì.”

Mặt mày Cừ Chiêu bỗng chốc hạ nhiệt độ.

Tuế Hòa có chuyện gạt hần, hơn nữa còn là sau khi nhìn thấy ai đó.

Hần tra xét một tuần vẫn chưa phát hiện ra người nào khả nghi.

Rốt cuộc là ai?

...

Bữa cơm này Tuế Hòa ăn uống qua loa, Cừ Chiêu cũng không có khẩu vị.

Tuế Hòa buông đũa, “Vịt quay hôm nay làm không ngon lắm.”

“Mùi vị vẫn giống ngày hôm qua.” Cừ Chiêu tuyệt tình vạch trần cô.

Nhưng cô không muốn nói nhiều, về mặt đều là mỗi một: “Tớ hơi mệt, muốn về trước.”

Cừ Chiêu hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn đã thú điên cuồng trong lòng, “Tôi đưa cậu về.”

Không được cự tuyệt. Trong lòng hần bổ sung.

Tuế Hòa gạt đầu: “Được, cậu đưa tôi về đi.”

Cừ Chiêu khẽ thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ha ha

Edit: Mina

Trước khi trở về thành phố B cùng Tuế Hòa, Cừ Chiêu và Tuế Sơ hẹn gặp một lần.

Tuế Sơ châm một điếu thuốc, kẹp trên đầu ngón tay, không hút, mặc cho khói thuốc lượn lờ, anh hỏi: “Ở bên nhau từ khi nào?”

“Hôm kia.”

Cừ Chiêu vẫn luôn nhìn Tuế Hòa đang ở cách đó không xa, lá rụng đầy mặt đất, cô chọn chọn lựa lựa, muốn tìm một chiếc lá đẹp nhất để chụp ảnh rồi sau đó làm thẻ kẹp sách, khom lưng đứng dậy vài lần, thu hoạch tương đối khá.

Tuế Sơ nhũn mảy, “Hôm kia?” Anh bảo Tuế Hòa tới thành phố G, nguyên nhân chủ yếu là muốn để cô giải sầu, tiếp theo mới là muốn dụ Cừ Chiêu ra.

Lương Dục chỉ là người để Tuế Hòa gật đầu ra cửa.

Dựa theo cách nói của Cừ Chiêu, chẳng lẽ chính anh là người tác hợp cho hai bọn họ sao?

Tuế Sơ đen mặt, anh hạ giọng: “Cừ Chiêu, cậu là người thông minh, không thể không nhìn ra tôi không thích cậu. Nhưng cậu có nghĩ tới không, tại sao tôi lại như vậy?”

Cừ Chiêu thu hồi tầm mắt nhìn Tuế Hòa, mặt không biểu cảm, hiển nhiên Tuế Sơ chán ghét hẳn không chỉ đơn giản bởi vì muội không dẫn đến dự vọng chiếm hữu.

Tuế Sơ thấy dáng vẻ này của hắn, đột nhiên sung sướng bật cười thành tiếng, “Quả nhiên cậu không biết. Thật tò mò một năm kia Tuế Hòa đi đâu phải không?”

Anh vỗ vỗ bả vai Cừ Chiêu, ngữ khí nhàn nhạt: “Cậu cho rằng vì sao cậu mãi không điều tra ra được?”

Cừ Chiêu liếc mắt nhìn bả vai bị vỗ, lui về phía sau nửa bước tránh đi, “Là anh?”

“Không, không hoàn toàn là tôi, còn có Hòa Hòa. Hòa Hòa cũng không muốn để người khác biết, nhất là cậu.”

Cừ Chiêu dời tầm mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tuế Sơ đút tay vào túi quần, vốn ý cười còn vương trên mặt bỗng chốc trở nên lạnh lùng nghiêm túc, “Cừ Chiêu, tôi nói những lời này với cậu, không vì điều gì khác, chỉ là muốn cảnh cáo cậu, hiện tại cậu ở chỗ này của tôi không xin được thứ ngon ngọt gì. Thế nên tôi mặc kệ cậu có suy nghĩ hiềm ác gì, thu hồi toàn bộ cho tôi. Nếu Hòa Hòa ở bên cậu không vui vẻ, tin chắc cậu có thể tưởng tượng kết cục của bản thân.”

Cừ Chiêu tôn trọng anh là anh trai Tuế Hòa, cũng khâm phục anh nhìn thấu suốt mọi chuyện, nhưng vẫn không chịu nổi tâm tư bảo vệ Tuế Hòa hết mực của anh.

Hắn chắc một tiếng, “Sau này tôi và Tuế Hòa ở bên nhau, có phải tôi còn thường xuyên đối mặt với anh không?”

Tuế Sơ nhướng mày, khinh miệt xem thường, “Xem cậu có thể cùng Hòa Hòa đi đến cuối cùng hay không rồi nói sau.”

Cừ Chiêu: “Ha ha.”

*

“Cùng anh em nói gì đó?”

Tuế Hòa ngửa đầu nhìn Cừ Chiêu, xinh đẹp dịu dàng, mà Cừ Chiêu nghĩ lại là cô còn có chuyện gạt hắn.

“Không có gì,” Hắn chuyển sang chuyện khác, nhặt hai chiếc lá rụng trên tay cô, “Chọn lâu vậy mà chỉ lựa được hai chiếc?”

Hắn nhớ cô gom nhặt thật nhiều trên tay.

Tuế Hòa mỉm cười: “Những chiếc khác vứt rồi, còn lại hai chiếc đẹp nhất này làm thẻ kẹp sách.”

“Anh nhìn giống nhau cả mà.”

“Anh không hiểu đâu.” Tuế Hòa lấy ra phong thư đã chuẩn bị sẵn, cất lá phong vào, trong miệng lẩm bẩm, “Trở về đề xuống thật nhìn tàng chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Cừ Chiêu sờ sờ đầu cô, từ chối cho ý kiến.

Chỉ cần ngắm đầu, khắp nơi đều là cảnh khô lá héo úa, nhưng cảnh sắc tiêu điều hoang vắng này ở trong mắt Tuế Hòa lại thành rất đẹp.

Cừ Chiêu nghĩ, hẳn có khác gì chiếc lá rụng này đâu?

Lá rụng nhìn đẹp, nhưng rốt cuộc đã không còn sức sống.

Hắn nhìn vô hại, nhưng trái tim đã sớm thối rữa đen sì.

Luôn nói lá rụng về cội.

Cừ Chiêu hy vọng Tuế Hòa cũng có thể trở thành cội của hắn.

Tuế Hòa vừa trở về thành phố B, Nam Nhĩ Hạo liền gọi điện đến.

Cừ Chiêu hỏi: “Ai thế?”

Tuế Hòa giờ màn hình điện thoại đến trước mặt Cừ Chiêu, “Nè.”

Hắn trầm mặc hai giây, hất hất cằm “Nghe đi.”

Tuế Hòa chần chừ trượt đến nhận máy, trong suốt cuộc trò chuyện biểu cảm nhàn nhạt, chỉ có lúc nói đến hai câu cuối cùng đuôi lông mày mới nhếch lên.

“Sao thế?”

“Cậu ấy mời em đi dự tiệc sinh nhật của cậu ấy.”

“Em đồng ý?” Vừa rồi hắn thấy Tuế Hòa gật đầu.

“Đồng ý rồi,” Nhìn sắc mặt Cừ Chiêu không tốt lắm, Tuế Hòa chọc chọc bụng hắn, “Cậu ấy bảo anh cùng đi với em.”

Không từ chối, không chỉ bởi vì Cừ Chiêu sẽ đi cùng cô, mà còn bởi vì cô không thể khiến Tuế Tử Đình khó xử. Nam Nhĩ Hạo làm rất nhiều chuyện sau khi về nước, tuy rằng không phơi bày ra ngoài ánh sáng, nhưng Tuế Hòa biết cậu ta sẽ không dễ dàng giương cờ đầu hàng trước Nam Nhĩ Đăng.

Đầu tiên Cừ Chiêu cười gượng một tiếng, giây tiếp theo gương mặt lập tức biến sắc, lạnh giọng nói: “Không đi.”

“Ấu trĩ.” Tuế Hòa đi theo sau lưng hắn, “Anh không đi thì một mình em đi nhé?”

Cừ Chiêu quay đầu lại, trừng cô: “Em dám?”

Tuế Hòa nâng cao mặt, “Anh cảm thấy em có dám hay không?”

Cừ Chiêu dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn cô, đi về phía căn phòng, một câu cũng không chịu nói.

“Vậy nên anh sẽ không đi cùng em hả?” Tuế Hòa hô to về hướng bóng lưng anh.

“Cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bầm gầy

Edit: Mina

“Cừ Chiêu, sinh nhật của anh cũng sắp tới rồi đó!” Tuế Hòa nằm trong lòng ngực Cừ Chiêu, nhàm chán bẻ đầu ngón tay đếm ngày tháng.

Hai người dựa vào đầu giường, hai chân bỏ ra khỏi chăn, Tuế Hòa gác chân lên đùi Cừ Chiêu, đầu ngón chân nhích tới nhích lui, rất không an phận, thỉnh thoảng sẽ kẹp kẹp bắp chân Cừ Chiêu, không được, rất rắn chắc.

Nghe cô tính toán thời gian, Cừ Chiêu vỗ nhẹ trán cô, “Còn tận hơn nửa năm nữa, gì mà sắp tới rồi?”

Nam Nhĩ Hạo sẽ tổ chức sinh nhật vào thứ Sáu, cuối tháng 10 thuộc chòm sao Bọ cạp. Mà sinh nhật của hắn và Tuế Hòa đều vào tháng Sáu, Tuế Hòa sinh nhật ngày 14 tháng Sáu, còn hắn thì tương đối đặc biệt, vào ngày Quốc tế Thiếu nhi.

“Thời gian trôi qua thật nhanh...” Tuế Hòa tươi cười nói xong câu này bỗng chốc trở nên âm trầm, cô suýt nữa quên mất, ngày mùng 8 tháng 8 năm sau, chính là ngày thời sự đăng tin truy nã Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu không nhìn thấy vẻ mặt của cô, chỉ cho rằng cô nhàm chán, hần xoa bóp gương mặt cô: “Buồn ngủ?”

Tuế Hòa điều chỉnh biểu cảm, lại thay đổi tư thế, coi Cừ Chiêu như ôm gối, cô mặc sức ôm thoải mái tự tại, “Ừm, có chút.”

Cừ Chiêu gỡ mắt kính xuống, khép sách lại, kéo cả người Tuế Hòa dịch xuống, đập chần mền xuống phía dưới, hai người đồng thời chui vào trong chăn, hần vươn bàn tay sang, tắt đèn, trong phòng yên tĩnh đến độ cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

“Tuế Hòa?”

“Humm?”

“Hôm nay anh không nhìn thấy băng vệ sinh trong phòng tắm?”

Từ sau đêm hần đi thành phố G tìm Tuế Hòa, hai người bởi vì kỳ kinh nguyệt của Tuế Hòa mà lại tiến vào giai đoạn cấm dục.

Tuế Hòa bỗng nhiên cử động hông, “Hình như vừa qua một ngày?”

Cừ Chiêu dùng tay giữ vai cô, thừa dịp tối tăm sờ soạng với lấy chiếc hộp ở đầu giường, có tiếng gói plastic cọ xát vào nhau...

“Còn có ba cái.”

Tuế Hòa: “... Nhưng em rất buồn ngủ.”

Cừ Chiêu lấy một gói hình vuông nhỏ, đáng thương cọ cọ cấn cổ cô, “Sau khi chúng ta ở bên nhau anh vẫn chưa được hưởng phúc lợi.”

Tuế Hòa véo hần: “Ở bên nhau là vì làm loại chuyện này sao?”

“Đây chỉ là một việc trong số đó.”

Câu này nghe quen quen... Tia sáng trong đầu chợt lóe, Tuế Hòa nghĩ tới lúc trước gặp lại cô khi Cừ Chiêu đưa ra yêu cầu lời cũng giống vừa mới nói.

Cô ôm lấy cổ hần, há mồm liên cấn, “Sắc tâm không thay đổi!”

Cừ Chiêu không đau, trái lại mất hồn mà hừ một tiếng, bàn tay to quen đường lần sờ từ dưới vạt áo ngủ lên trên, hần xoa vù cô, “Bảo bối thật nhiệt tình.”

Quá nóng, chần bị ném xuống cuối giường, trên giường hai người lửa thể quần quýt đang vận động kịch liệt, đệm lót bị lún sâu, chân giường ma sát sàn nhà không để lại dấu vết, ngoài cửa sổ lá cây đón gió phát ra âm thanh xào xạc còn không thể lấn át tiếng thờ dốc.

“Đừng cấn... Đau.”

Cừ Chiêu gấp hai chân Tuế Hòa lại, cấn thịt đang ra vào cực nhanh trong hoa huyết, hần cúi đầu cấn cấn cô, lại hôn hai cái giúp cô giảm bớt đau đớn, “Đau chỗ nào?”

Hần đột nhiên bẻ hai chân sang hai bên, ngâm lấy núm vú đã sớm bị hút đến nổi sưng đỏ, vừa gặm vừa mút, giống như trẻ con đang chơi núm vú cao su, nhai cấn lung tung.

Tuế Hòa bị ngứa, theo sau đó là đau, năm ngón tay cấn vào mái tóc Cừ Chiêu, cô nâng mông, sức lực dồn xuống thân dưới, buồn bực cất tiếng xin tha: “Cừ Chiêu... A...”

“Ách.” Cô kẹp chặt, Cừ Chiêu nhanh tay vỗ mông cô một cái thật nặng, “Thả lỏng!”

Bị vỗ mông, Tuế Hòa ăn vạ khóc lóc, vừa khóc vừa xoắn chặt nhục huyết, gắt gao siết lấy cấn thịt kia, khiến nó rút ra khó khăn, cấn vào sâu tới tận đỉnh.

Cừ Chiêu lại ngâm lấy vú cô, ngoài miệng nhẹ nhàng mút đầu vú, nhưng thất lưng thon gọn lại cố gắng cử động mạnh mẽ, nước lửa đan xen, đâm cho thần trí Tuế Hòa rối rời.

“Còn dám cố ý kẹp anh không? Há?” Cừ Chiêu thao cô đến *thất điên bát đảo* (1), “Bám gậy thì sau này em phải làm sao đây?”

(1) *Thất điên bát đảo*: Chỉ sự ỉm phó một cách rối loạn trong khó khăn cực độ. (Nguồnanswers.yahoo)

Giọng Tuế Hòa khàn khàn, mồ hôi trên người chảy đầm đìa, cô lắc lắc đầu, tóc giữa trán ướt thành sợi to, cô khóc lóc kêu lên: “Không... Không dám... A...”

Âm thanh mềm mại cơ thể quỵến rũ.

Cừ Chiêu bỗng nhiên bật đèn, ánh sáng đột ngột làm Tuế Hòa nhắm mắt lại, hấn rũ mắt nhìn chỗ kết hợp giữa hai người, mị thịt đỏ tươi bao lấy dương vật đậm màu, dịch trắng đặc sệt chảy ra, dính dính nóng hằm hạp.

Côn thịt lại to thêm vài phần.

Môi Tuế Hòa đỏ như hoa hồng, cô dùng đầu lưỡi liếm môi dưới, "Tắt đèn... Cửa... A a... Dừng... Quá nhanh!"

Cừ Chiêu không nói chuyện mà tăng thêm sức lực, Tuế Hòa cảm giác bản thân giống như bị chết đuối, ngâm mình trong làn nước, không thể động đậy, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

"Cừ Chiêu!"

Bụng nhỏ đang co rút, Tuế Hòa duỗi thẳng mũi chân, hoa tâm phun ra toàn bộ dâm thủy.

Cừ Chiêu ngã lên người Tuế Hòa, thở dốc kịch liệt, mồ hôi run rẩy, từng đợt nối tiếp từng đợt bắn ra dịch nóng, túi thịt nặng trĩu, quá tải tươi mới nóng hổi.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chị gái xinh đẹp

Edit: Mina

Tuế Hòa cầm một bộ váy lụa màu da đứng trước mặt khoa tay múa chân, hỏi Cừ Chiêu: "Mặc bộ này đẹp không?"

Không cần nhìn cũng biết là đẹp, Cừ Chiêu không ngần ngại, đáp: "Đẹp."

"Váy thì chọn bộ này."

Cô quyết định quá nhanh, Cừ Chiêu khó hiểu liếc nhìn sang, phát hiện chiếc váy này quá mát mẻ, tuy rằng váy dài, lại mỏng như cánh ve, hấn nhú mảy, "Nhưng mặc bộ này sẽ lạnh."

Cuối thu, gió thổi qua lông tơ dựng đứng hết lên, cái lạnh thấm vào xương cốt.

Tuế Hòa không để ý tới câu giải thích của hấn, "Vừa rồi anh nói nhìn đẹp mà."

"..." Vác đá nện vào chân mình, Cừ Chiêu xoa xoa ấn đường, "Váy thì ra ngoài mặc dày chút."

Tuế Hòa gật đầu có lệ, Cừ Chiêu khép sách lại, đi về phía cô, mút một dấu nho nhỏ màu hồng trên cổ cô, "Không được che."

"Aazzz." Tuế Hòa nghiêng đầu nhìn gương, vị trí gần xương quai xanh, rất rõ, cô lờm hấn trong gương, "Quý hạp hời."

Cừ Chiêu thân nhiên xoay người, lại cầm sách lên, ngay cả phản bác cũng lười nói.

Tuế Hòa thay váy, lúc trang điểm đến bước cuối cùng, cô liếc nhìn kem che khuyết điểm, lại nhìn dấu dâu tây trên cổ, nghĩ lại nghĩ, động tác lưu loát đóng nắp lại.

Cô thật sự nghe lời Cừ Chiêu nói, không che, để mặc vết hồng bị lộ ra. Mà Cừ Chiêu ngồi sau lưng cô, rõ ràng đang nhìn sách Y, lại không tiếng động cười.

Ke thời gian, khi Tuế Hòa và Cừ Chiêu tới Nam gia, người tới không nhiều không ít, nhưng rất náo nhiệt.

"Thật nhiều người quen." Tuế Hòa kéo Cừ Chiêu, "Hình như hôm nay bố không tới."

"Em hỏi rồi?"

"Hỏi anh trai." Tuế Hòa ần ần lòng bàn tay hấn, "Anh trai sẽ đến."

Cừ Chiêu không nói lời nào, đáy mắt hiện lên ghét bỏ vô cùng rõ.

Tuế Hòa bấu môi chịu thua, anh trai và bạn trai bắt hòa, cô cũng không có biện pháp khác phục.

Nam Nhĩ Hạo đứng trên tầng hai, hai tay cầm túi, sắc mặt nhàn nhạt nhìn Tuế Hòa dưới tầng, "Chính là cô ấy."

Trịnh Việt đứng cạnh cậu ta lười như không có xương, cơ thể dựa lên thanh tay vịn, anh ta nhếch môi ra hiệu, không chịu chỉ bằng tay: "Cái người trắng đến phát sáng kia?"

"Ừ."

"Khí chất không tệ." Trịnh Việt hiếm khi tán thưởng ai đó, nhưng nhìn thấy Tuế Hòa, anh ta không thể không thừa nhận, khí chất trên người Tuế Hòa làm cho người ta nhìn thôi cũng cảm thấy thoải mái, cảm giác rất thần kỳ.

Về mặt Nam Nhĩ Hạo đắc ý, "Đây là điều hiển nhiên."

Trịnh Việt không quen nhìn biểu cảm này của cậu ta, trực tiếp hất cho cậu ta gáo nước lạnh: "Cậu đắc ý quái gì? Trong nhà còn có một đồng chuyện phiên toái phải xử lý, làm gì có thời gian chơi đùa chứ?"

Anh ta dừng một chút, "Lại nói, cậu cũng không nhìn một chút người đàn ông bên cạnh cô ấy, chắc chắn, không phải người lương thiện."

Nghe xong, Nam Nhĩ Hạo lại khôi phục lạnh nhạt, cậu ta nhìn về phía Cừ Chiêu, "Đó là con trai út của Triệu gia, hai năm trước tìm về được."

"Anh ta chính là Triệu Cừ?"

Nam Nhĩ Hạo sừng sốt, nghĩ đến chắc đây là tên trước khi Cừ Chiêu trở về Triệu gia, theo sau gật đầu, "Ừ."

"Người này thai đầu thật giỏi." Trịnh Việt có ý riêng, "Ít nhất người ta không chỉ không có anh trai già ngay già đại, mà còn có một chị gái xinh đẹp."

Nam Nhĩ Hạo biết gần đây Trịnh Việt đang theo đuổi chị gái của Cừ Chiêu – Triệu Mặc, cậu ta gây ông đập lưng ông, trong lời nói giấu dao nhỏ: "Nhưng hình như chị gái xinh đẹp chương mắt cậu, đứa em trai được hỏi đưa tới cửa này."

Trịnh Việt: "... Như nhau."

...

Yến hội bắt đầu, mọi người dời bước đến sau hoa viên.

Nam Nhĩ Hạo đứng trên đài đầu tiên nói đến sinh nhật của cậu ta, Tuế Hòa không nhìn cậu ta nữa, chỉ mãi điều hòa quan hệ giữa Cừ Chiêu với Tuế Sơ thời đã khiến cô mệt quá sức rồi.

"Bọn anh ít nói hai câu đi."

Cây kim đối chọi sợi râu, hai người bọn họ anh một câu tôi một miệng phun dao nhỏ, Tuế Hòa nghe đến đau đầu, không chịu tiếp tục đứng giữa nữa, "Em mặc kệ bọn anh đó."

Cừ Chiêu với Tuế Sơ liếc nhau, đôi bên nhìn nhau chán ghét, ăn ý dời tầm mắt sau đó không nói chuyện nữa.

Tuế Hòa thở ra một hơi, lại lần nữa khoác cánh tay Cừ Chiêu, lúc này mới đặt tầm mắt lên người Nam Nhĩ Hạo.

Hôm nay cậu ta mặc rất nghiêm túc, chải tóc hất lên, thất nơ tinh xảo, đứng trên đài nói lời khách sáo mềm dẻo có thừa, điển hình hình tượng quý công tử, tương phản rất lớn với bộ dáng cả lơ phát phơ không lâu trước đây.

"Nhìn cậu ta chăm chú như vậy làm gì?"

Tuế Hòa đã quen hành động tùy thời tùy chỗ nổi máu ghen tuông của Cừ Chiêu, cô dựa đầu vào bờ vai hắn, "Rõ ràng chỉ là thuận tiện nhìn, nào có chăm chú?"

Cừ Chiêu miễn cưỡng tiếp nhận cách dùng từ của cô, hấn cúi đầu sát đến bên tai Tuế Hòa, "Lát nữa em nhìn anh nhiều chút, tẩy sạch đôi mắt."

Tuế Hòa buồn cười vỗ hấn, mắng hấn một câu, tùy ý quét mắt sang trái, vậy mà nhìn thấy Thẩm Oái.

Đứng cạnh cô ta còn có một người đàn ông, dáng vóc cao lớn, vai rộng chân dài, vừa thấy chính là loại thượng đẳng.

Tuế Hòa nhớ tới Thẩm Oái từng theo đuổi Cừ Chiêu. Người đã từng theo đuổi thay lòng đổi dạ, cô dùng cánh tay chọc chọc eo Cừ Chiêu, "Anh nhìn xem người đàn ông đứng cạnh Thẩm Oái kia là ai?"

Cừ Chiêu nghe thấy hai từ "Thẩm Oái" liền nhắm mi, như là nhớ tới chuyện cũ nào đó làm cho người không vui, nhưng hấn vẫn nhẫn nại nhìn qua.

"Nam Nhĩ Đằng, anh trai ngốc nghếch của vị trên đài kia."

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

• 10/09/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Biến thái đến điên cuồng

Edit: Mina

Vậy mà Thẩm Oái lại ở bên Nam Nhĩ Đăng.

Tuế Hòa không dám nhìn nhiều, cô hạ tầm mắt, nét mặt bình thản, nhưng trong đầu lại đang suy nghĩ đến chuyện đời trước.

Cuối cùng Nam gia ai là người xuống đài, ai là người thượng vị.

Cô không rõ lắm.

Có thể là bởi vì cô trọng sinh dẫn đến hiệu ứng burom buróm, dòng thời gian mọi chuyện đều xảy ra trước một năm, mà đời trước, một năm sau, cô chỉ ngủ một giấc đã tới đời này rồi, thế nên kết quả của các sự kiện lớn ở đời trước cô hoàn toàn không biết.

Vậy rốt cuộc ông trời để cô trọng sinh là vì cái gì? Lần đầu tiên Tuế Hòa có nghi hoặc như vậy.

“Hi, chị gái.”

Không biết từ lúc nào Nam Nhĩ Hạo đã xuống đài, cậu ta đi về phía Tuế Hòa, làm như không thấy Cừ Chiêu, thậm chí khi chào hỏi còn muốn cầm tay Tuế Hòa.

Tuế Hòa bình tĩnh chấp tay ra sau lưng “Sinh nhật vui vẻ.”

Thật ra Cừ Chiêu không quá mức để ý Nam Nhĩ Hạo gần gũi Tuế Hòa, hắn chỉ khụ thật mạnh một tiếng, rồi nói với Tuế Hòa: “Anh đi lấy đồ ăn cho em nhé?”

“Vâng.”

Cừ Chiêu đi rồi, Nam Nhĩ Hạo tới gần Tuế Hòa một bước, “Nghe nói chị gái ngả bài với bác Tuế rồi?”

Cậu ta giả vờ đáng thương chớp chớp mắt: “Chị gái thật sự không cân nhắc đến tôi à?”

Dường như Tuế Hòa cực kỳ không thích Nam Nhĩ Hạo không ngừng sát lại gần, cô liên tục lui về phía sau mấy bước, “Có chuyện thì nói cho rõ.”

Nam Nhĩ Hạo lộ vẻ mặt bi thương, cậu ta tay che ngực, nói: “Chị gái ghét bỏ tôi, ngay cả bạn trai chị, chỉ muốn hàn huyên đàm tiếu với anh trai ngốc nghếch của tôi.”

“Cái gì?” Tuế Hòa nhìn theo tầm mắt của cậu ta, liền thấy hình ảnh Cừ Chiêu đang nói chuyện với Nam Nhĩ Đăng.

Cho dù cách xa, Tuế Hòa vẫn có thể nhìn ra Nam Nhĩ Đăng rất khách sáo với Cừ Chiêu, giờ tay nhắc chân đều mang theo sự kính trọng.

Như là đang lấy lòng, mà trong tay Cừ Chiêu còn bưng phần thức ăn nhẹ của cô. Đây là cục diện Tuế Hòa không hề nghĩ tới.

Nhưng cũng phải thôi, Cừ Chiêu đã sớm không còn là tên tiểu tốt không danh không phận, hắn là người thừa kế của Triệu gia, tất nhiên sẽ thân nhiên tiếp nhận những a dua nịnh nọt của người khác.

Nghĩ đến đây, Tuế Hòa nở nụ cười còn dịu dàng hơn cả ánh trăng, cô cảm thấy hạnh diện.

Thật tốt.

Không thể không nói, suy cho cùng có một thân phận tốt quan trọng đến nhường nào.

Nam Nhĩ Hạo đứng đối diện Tuế Hòa, nhìn thấy tất cả dịu dàng của cô đều dành cho Cừ Chiêu, khó chịu dưới đáy lòng gần như muốn phun ra theo đường hô hấp.

Cậu ta nuốt xuống luồng phần uất dâng lên khó hiểu này, quay đầu uống một ly rượu, đột nhiên ghé sát Tuế Hòa, “Chị gái thật vô tình.”

Nhưng Tuế Hòa lại lần nữa phản xạ có điều kiện né tránh sự đụng chạm của cậu ta.

Nam Nhĩ Hạo bức bối muốn đá đồ vật, cậu ta cắn răng, không đợi Tuế Hòa đáp lời liền quay đầu rời đi.

Cậu ta muốn gì mà không được cơ chứ? Cậu ta mới không lạ gì Tuế Hòa đâu.

Cừ Chiêu đánh thái cực với Nam Nhĩ Đăng xong liền trở về bên người Tuế Hòa, đưa cho cô phần đồ ăn nhẹ rất hợp khẩu vị của cô. Tuế Hòa ăn no ngang bụng, “Em đi vệ sinh một chuyến.”

Cừ Chiêu gật đầu nói: “Anh đi cùng em.”

Đi tới đầu hành lang thông với nhà vệ sinh, Tuế Hòa gọi Cừ Chiêu lại: “Anh đứng đây chờ em là được rồi.”

“Vậy em đi đi.” Cừ Chiêu không khẳng khái nữa.

Đường đi chỉ có ngắn ấy, Tuế Hòa sẽ không sao. Hần nghĩ.

Đây là di chứng cô từng bị theo dõi để lại cho hần.

Tuế Hòa đi ra khỏi phòng vệ sinh, đứng trước gương sửa sang lại mái tóc, mở vòi nước, dòng nước ấm áp chảy dọc bàn tay cô, như là lăn trên vải lụa trong suốt.

Bên cạnh có người tới.

Tuế Hòa rũ mắt nhìn giày, ký ức chồng chéo, cô tắt vòi nước, đứng thẳng người, nhìn về phía người phụ nữ trong gương, “Thẩm Oái.”

Thực ra Thẩm Oái không muốn đối mặt với Tuế Hòa.

Trong lòng cô ta không được tự nhiên, lại mang theo nỗi sợ hãi rất nhỏ.

“Cô đến cùng Cừ Chiêu?”

Hỏi xong Thẩm Oái liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, nói lời này làm gì chứ.

Quả nhiên Tuế Hòa ngẩn ra trong chốc lát, cô chậm rãi nhếch khóe miệng: “Đúng vậy, tôi tới cùng anh ấy.”

Thẩm Oái đột nhiên không biết nên nói gì.

Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục giới thiệu cho cô con mối mới gần đây của mình?

Cô ta cười gượng, đuôi mắt lại quét nhìn Cừ Chiêu đứng cuối hành lang chờ Tuế Hòa.

Ánh mắt kia.

Thật sự biến thái đến điên cuồng.

Sợ hãi bị chi phối bởi nội tâm phóng đại, cả người Thẩm Oái run lên, còn chưa kịp lau khô tay, cô ta không nói thêm lời nào liền bước nhanh rời khỏi chốn rắc rối này.

Thẩm Oái hoảng hốt lo sợ trở lại bên người Nam Nhĩ Đăng. Nam Nhĩ Đăng gật đầu với Nam Phong đứng cách đó không xa, lúc này mới đặt lực chú ý lên người Thẩm Oái, hần ta hỏi: “Sao thế?”

Cô ta lắc đầu.

Lại không chịu nổi nhớ tới ngày đó chạm chán Cừ Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hãng Năm Có Ngày Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Phế vật (Hai chương gộp làm một.)

Edit: Mina

Chuyện phái người theo dõi Tuế Hòa là do Thẩm Oái sai khiến.

Thẩm Oái chỉ muốn người nọ giờ trò cảnh cáo Tuế Hòa một phen, nào ngờ rằng người nọ sau khi nhìn thấy Tuế Hòa liền nảy ra ý đồ xấu.

Làm loại chuyện này, đối với Thẩm Oái mà nói, là chuyện rất bình thường. Từ nhỏ đến lớn, cô ta quen thói kiêu ngạo, luôn cảm thấy tất cả mọi người hẳn nên vây quanh cô ta. Sau khi ăn quả đắng bên Cừ Chiêu, lại bị té ngã bên Tuế Hòa, đây là việc mà cô ta chưa từng trải qua.

Nếu Thẩm Oái dám phái người theo dõi Tuế Hòa, vậy thì đã làm tốt chuẩn bị bị người tìm tới cửa.

Nhưng khiến cô ta trăm triệu lần không nghĩ tới là thái độ của Cừ Chiêu.

Ngày đó Cừ Chiêu gọi một cuộc điện thoại cho Thẩm Oái, hẹn cô ta ra gặp mặt.

Địa điểm gặp mặt là chung cư của Cừ Chiêu.

Thẩm Oái vốn bởi vì phái người đi mãi không trở về mà trong lòng có chút hốt hoảng, nhưng Cừ Chiêu chủ động liên hệ khiến cô ta mê man tâm trí trong nháy mắt, sau khi cao hứng trang điểm xong liền ra cửa, nào còn nhớ đến người và chuyện không quan trọng?

Hai người vừa thấy mặt, đầu tiên Cừ Chiêu dẫn Thẩm Oái vào phòng, rồi lại rót cho cô ta một ly nước, “Uống chút nước đi.”

Thẩm Oái cố gắng để bản thân thùy mị hơn chút, “Cảm ơn.”

Chờ cô ta uống hết ly nước, Cừ Chiêu bày ra vẻ mặt tự nhiên cười cười với cô ta, “Trong nước có bỏ thêm vài thứ, có lẽ có vị hơi ngọt.”

Khóe miệng Thẩm Oái còn chưa kịp nhếch lên hoàn toàn đã vội vã há to miệng.

Cừ Chiêu nhân lúc cô ta chưa kịp chuẩn bị, duỗi tay bóp chặt cổ cô ta, xóc cô ta lên lùi về sau đụng vào tường!

“Cừ... Cừ Chiêu...”

Như là có một sợi dây thừng dùng sức treo cô ta lên, cánh mũi phập phồng, nước mắt chảy ra, cô ta cầu xin tha thứ, nhưng vẫn không đổi được nửa điểm bố thí của Cừ Chiêu.

Thời gian một ly nước, trời đất xoay chuyển.

“Thẩm Oái, cô biết vì sao tôi phải làm vậy với cô không?”

Cừ Chiêu gần như cắn răng gần từng chữ. Khóe mắt hấn ửng đỏ, chứa đầy lửa giận, nhìn chăm chăm vào Thẩm Oái, dường như muốn thiêu cháy cô ta thành tro bụi.

Không dùng mặt nạ che đậy nữa.

Mà Thẩm Oái không thể nghe thấy Cừ Chiêu nói gì, tiếng khóc bị dồn nén trong cổ họng, cả khuôn mặt bị nghẹn đỏ bừng, cô ta dùng ngón tay mềm oặt vô lực moi móc, định tháo gông cùm xiềng xích của Cừ Chiêu ra, “Buông tay... Buông...”

Nước mắt tràn lan.

Cừ Chiêu ghét bỏ liếc nhìn Thẩm Oái một cái, bỗng nhiên thả lỏng tay, “Phế vật.”

Thẩm Oái thuận thế ngã xuống sàn, không rảnh lo lắng đầu gối bị đập phát đau, cô ta liều mạng hô hấp, ho khan liên tục, sắc mặt còn khó coi hơn cả lúc bị bóp cổ.

Cừ Chiêu mất lạnh khinh thường cô ta, toàn thân như máy móc không có sinh mạng, “Cần tôi nhắc lại cho cô hay rốt cuộc cô đã làm gì không?”

Thẩm Oái dần bình thường trở lại, cô ta trừng mắt hung dữ nhìn Cừ Chiêu, người đàn ông trước mắt hoàn toàn không có ý liếc mắt nhìn lại, cô ta hận không thể chọc mũi dùi mắt mình, vậy mà trước kia cảm thấy người đàn ông đáng sợ như này là người trong nóng ngoài lạnh.

Chỗ cổ bị siết chặt vẫn còn cảm giác hít thở không thông, nhưng vừa thoát khỏi nguy hiểm, cô ta liền không chút hoảng loạn như ban nãy.

“Cừ Chiêu, anh sẽ không được chết từ tế đâu!” Tay chân cô ta vẫn chưa có sức lực, “Anh còn gạt tôi cho tôi uống ly nước đã hạ thuốc, quá ghê tởm!”

Rõ là mạnh miệng.

“Không được chết từ tế?” Cừ Chiêu ngồi xồm xuống, bỏ qua câu nói phía sau của cô ta, nhìn thẳng vào cô ta, “Cô cảm thấy Thẩm Oái hay Triệu gia to hơn?”

Thẩm Oái ợ một tiếng, dịch chua trong dạ dày cuộn cuộn trào lên, cô ta nôn khan, khí thể yếu đi hơn nữa, “Anh chờ đó cho tôi... Khụ khụ...”

Cừ Chiêu ghét bỏ che mũi, đứng dậy, nhìn cô ta đầy thương xót: “Chờ? Thẩm Oái, cô thật đúng là chưa đụng phải tường Nam chưa quay đầu (*) phải không?”

(*) *Tương tự câu “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” hoặc “Chưa thấy sông Hoàng Hà chưa hết hy vọng”.*

Thanh âm u ám lạnh nhạt khiến Thẩm Oái cứng đờ người — hiện tại cô ta không ở đâu khác, mà chính là ở trên địa bàn của Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu ở căn hộ với phong cách rất lạnh, mỗi một đồ gia dụng đều được bày biện như đã tính toán khoảng cách, không nhiều không ít, góc cạnh bén nhọn, màu sắc đơn điệu...

Thẩm Oái phản ứng lại, cô ta chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Cừ Chiêu biểu hiện thân nhiên đến vậy, chẳng lẽ là muốn... Giết chết cô ta sao?

Thẩm Oái co rúm lại, đôi tay vượt cổ, bả vai đang run, “Cừ Chiêu, vì sao anh phải đối với tôi như vậy...”

Cô ta sai rồi, Cừ Chiêu vốn không phải là người cô ta nên đụng vào.

Trước kia Thẩm Oái cảm thấy Cừ Chiêu cùng một loại người với cô ta, làm việc gì cũng luôn giữ lại một đường lui, không đánh khi không có chuẩn bị trước. Nhưng mãi đến giờ khắc này, Cừ Chiêu không chút sợ hãi khiến cô ta phát hiện bản thân không thể so độ độc ác với hắn.

Cô ta quá ngây thơ rồi.

Cừ Chiêu không lập tức trả lời, mà từ trong ngăn tủ phía sau lấy ra một chiếc ống tiêm, chất lỏng trong suốt tràn đầy trong ruột ống nhỏ, hần rút nắp, kim tiêm bén nhọn làm Thẩm Oái nhìn thôi xương cốt cũng đau nhức.

“Người theo dõi Tuế Hòa, là cô tìm?”

Câu trần thuật không chút nghi ngờ.

Cho dù đã đoán ra, nhưng nghe thấy Cừ Chiêu khẳng định như vậy, Thẩm Oái vẫn cảm thấy buồn cười.

Lừa gạt và sợ hãi đang bành trướng, Thẩm Oái hổng mắt mà hô to: “Anh điên rồi sao!”

Rốt cuộc tiện nữ nhân Tuế Hòa kia tốt đẹp chỗ nào? Đáng giá để Cừ Chiêu vì cô ta xuất đầu nổi điên với cô sao?

Phé vật không biết hỏi cái.

“Như vậy mà đã điên rồi sao?” Cừ Chiêu nhớ đến gương mặt của Tuế Hòa để chính mình bình tĩnh lại.

Hắn lại ngồi xổm xuống, kẹp kim tiêm giữa hai đầu ngón tay, dùng bàn tay còn lại vỗ vỗ mặt Thẩm Oái, “Nếu không phải bởi vì Tuế Hòa, cô cho rằng hiện tại cô còn mạng để nói chuyện cùng tôi à?”

Thẩm Oái nhìn chằm chằm chiếc ống tiêm kia, cô ta run rẩy kịch liệt, trên người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, “Rốt cuộc anh... Muốn làm gì?”

“Không làm gì cả.” Cừ Chiêu quơ quơ lỗ kim trước mặt cô ta, “Chỉ là nghĩ, nên cắm kim tiêm này vào đâu.”

Thẩm Oái thét chói tai: “Cừ Chiêu!”

Cừ Chiêu không kiên nhẫn xoa xoa tai, “Tôi cảnh cáo cô.”

Hắn hờ hững nhìn Thẩm Oái khóc lóc không màng đến hình tượng, nói: “Đừng có chọc vào Tuế Hòa. Nếu không, thứ này chui vào cơ thể cô sẽ đem đến hậu quả gì cho cô, tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Thẩm Oái nhìn hắn, như đang nhìn quái vật: “Anh đúng là người điên.”

“Bây giờ người điên này sẽ cho cô một cơ hội,” Cừ Chiêu chỉ chỉ cửa, “Từ nơi này đi ra ngoài, hoặc là tôi tiêm cho cô một mũi, tự cô chọn đi.”

Mắt Thẩm Oái lóe sáng, “Anh để tôi đi?”

“Đừng vậy.” Cừ Chiêu thờ ơ gạt đầu, lại chịu không nổi mùi nước hoa trộn lẫn mùi mồ hôi, hắn đứng dậy, “Xem cô chọn ra sao.”

Thẩm Oái chống vào vách tường đứng lên, chân mềm nhũn như chỉ còn da thịt, “Anh đừng có mà hời hợt.”

Cừ Chiêu nhún vai, “Không hỏi hận.”

Thẩm Oái như được lệnh đặc xá, cô ta chạy về phía cửa, vừa mới nhào đến mặt cửa lạnh ngắt, phía sau liền truyền tới câu nói lạnh như băng của Cừ Chiêu.

“Thẩm Oái, đi ra khỏi cánh cửa này, tôi hy vọng cô biết cô nên làm cái gì, không nên làm cái gì. Đây đều là trách nhiệm cho sự lựa chọn của cô, cô hiểu chứ.”

Thẩm Oái nắm chốt cửa, chậm chạp không cử động, trong đầu suy nghĩ quanh co trăm vòng.

Cừ Chiêu cười một tiếng, lẽ ra lời nói kế tiếp nên là lời lẽ tình cảm cực kỳ dễ nghe.

Nhưng mà không phải.

Hắn nói: “Nhưng cô khiêu chiến lần nữa thử xem, xem ai thắng.”

Thẩm Oái mở cửa, giọng nói khàn khàn cực tẻ.

“Tôi biết rồi.”

Cô ta đầu không lại Cừ Chiêu.

Lòng Thẩm Oái sáng như gương, đứng nhìn hiện giờ Thẩm gia nhìn đồ sộ vẻ vang, thật ra đã là một khối vỏ rỗng, nếu ngay lúc này cô ta xảy ra chuyện, thì sẽ không có người nào bảo vệ cô ta cả.

Nếu muốn vui vẻ yên ổn qua hết đời này, cô ta chỉ có thể mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cừ Chiêu, cô ta không thể trêu vào.

Mà Thẩm Oái cũng không biết, sau khi cô ta rời đi, Cừ Chiêu cười lạnh ném kim tiêm vào thùng rác.

“Một liều dịch dinh dưỡng mà đã sợ thành như vậy.”

Ngay cả nước, cũng chỉ là nước ấm bình thường, nào có công dụng gì khiến cho người ta thần chí không rõ tay chân nhũn ra đâu.

Tất cả đều do tâm lý gây ảnh hưởng quá phá.

Cừ Chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, Thẩm Oái đi đứng nghiêng ngả lão đảo, chân tay mềm nhũn.

Hắn nhếch môi: “Phế vật.”

Thẩm Oái đáng đời. Tìm người hại Tuế Hòa mà vẫn cảm thấy bản thân không sai!!!

Nên trừng phạt! Nên trừng phạt!

Con trai ta thật soái! (Ta kích động gì chứ, than ôi.)

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Giúp em tắm

Edit: Mina

Tuế Hòa biết sinh nhật của Nam Nhĩ Hạo không thể bình yên.

Trong buổi tối này, Nam Phong giao toàn quyền cho Nam Nhĩ Đằng phụ trách hạng mục thu mua làng du lịch của Công ty gần đây.

Tuế Hòa theo bản năng tìm Nam Nhĩ Hạo, cậu ta đang cười, nhưng rất miễn cưỡng, người sáng suốt đều nhìn ra cậu ta nở nụ cười đầy xấu hổ — hạng mục bị đoạt mất, vào đúng ngày sinh nhật của mình.

Như là cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Tuế Hòa, Nam Nhĩ Hạo nhìn về phía cô, lại không nhìn vào đôi mắt cô, mà là dừng ánh mắt trên cần cổ cô.

Về phần nhìn ẩn ký bị mất ra này, nhìn gần chói mắt, nhìn từ xa lại càng nổi bật.

Nam Nhĩ Hạo không nhìn Tuế Hòa nữa, Tuế Hòa cũng bị Cừ Chiêu hấp dẫn lực chú ý.

“Có lẽ Nam Phong đã nghe thấy một vài tin tức.” Cừ Chiêu nói bên tai cô, “Nhưng hạng mục này, Nam Nhĩ Hạo không đoạt mới là con đường đúng đắn.”

Hắn khinh thường kỹ thuật diễn của Nam Nhĩ Hạo, lại coi trọng tính thận trọng của Nam Nhĩ Hạo. Hạng mục này có vấn đề, xem ra Nam Nhĩ Hạo nghe lọt lời hắn nói.

Tuế Hòa không chú ý những việc này, chỉ cảm thấy Nam Nhĩ Hạo đáng thương, cô thở dài: “May mắn em với anh trai không cần giương cung bạt kiếm như vậy.”

Cừ Chiêu không thích Tuế Hòa nhắc tới người khác ở trước mặt hắn, nhất là Tuế Sơ, hắn xoa xoa eo Tuế Hòa: “Nhìn anh.”

Tuế Hòa ngửa mặt nhìn hắn, “Làm sao?” “Anh đẹp trai không?”

“Gì vậy chứ!” Suy nghĩ phiền muộn bị cắt ngang, Tuế Hòa đẩy hắn nhưng lại bị ôm chặt hơn, cô bật cười thành tiếng, “Đẹp đẹp, anh đẹp trai nhất.”

Cừ Chiêu hài lòng, cầm tay cô: “Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên đi về thôi.”

“Đi luôn bây giờ?” Tuế Hòa kéo tay hắn nhìn đồng hồ, “Ồ đây còn chưa đủ hai tiếng mà.”

“Ồ lại lâu như vậy làm gì? Tâm trạng bây giờ của thọ tinh không được tốt, nán lại cũng không thú vị.”

“Có phải nói một tiếng với Nam Nhĩ Hạo không, còn có anh trai...”

Cừ Chiêu giữ bả vai cô, từ phía sau đẩy cô đi, “Không cần.”

Tuế Hòa tức giận vì hắn đẩy cô đi, trong miệng nói hắn ấu trĩ.

Mà ở nơi cô không nhìn thấy, Cừ Chiêu quay đầu lại mắt nhìn Nam Nhĩ Hạo, Nam Nhĩ Hạo nâng ly về phía hắn, không tiếng động mở miệng: “Cảm ơn.”

Cừ Chiêu thu hồi tầm mắt, làm như không có việc gì xảy ra.

Bãi đỗ xe.

Tuế Hòa dừng xe, cô cúi đầu an toàn, mếu máo với Cừ Chiêu ngồi bên cạnh: “Chân đau.”

Cừ Chiêu xuống xe, vòng qua đầu xe đi qua bên Tuế Hòa, mở cửa xe ra, động tác quen thuộc ôm ngang người cô bế ra ngoài, “Sao lại cảm giác em mới là người uống rượu say nhỉ?”

Tâm trạng của Tuế Hòa bỗng nhiên rất tốt, cô ôm lấy cổ Cừ Chiêu, ngoan ngoãn khoác lên người hắn, hai đùi vắt chéo lắc lư, trắng nõn mịn màng, vài giọt máu da càng thêm nổi bật như sen hai lớp tươi mới.

Cô lẩm bẩm: “Chắc là uống phải ly rượu của anh rồi.”

Không biết học được từ đâu cách nói lung tung này, Cừ Chiêu nâng cao người cô lên, hỏi, “Có phải rất mệt không?”

“Ừm.” Hôm qua cùng Cừ Chiêu lăn lộn đến quá muộn, làm cho eo của cô đau nhức suốt cả ngày hôm nay.

“Lên phòng anh sẽ xoa bóp cho em.”

Đi vào thang máy, Cừ Chiêu ấn tầng cao nhất, cửa thang máy đóng lại, không gian khép kín chỉ dư lại tiếng hít thở của hai người bọn họ.

Sau khi xoa bóp còn không phải vẫn cùng một kết cục sao?

Tuế Hòa dùng đỉnh đầu chọc vào hắn: “Thế thì anh giúp em tắm luôn đi.”

“Cũng không phải không được, nhưng dù sao cũng phải cho chút phần thưởng, anh không thể làm không công.”

Còn làm bộ làm tịch.

Tuế Hòa đáp: “Vậy phải xem anh phục vụ có thoải mái không, nếu thoải mái chắc chắn phần thưởng sẽ rất phong phú.”

“Đương nhiên rồi.”

Cử Chiêu xoay người nhìn về phía ánh sáng phản quang bên tay trái, hân ôn Tuế Hòa, Tuế Hòa làm nũng trong vòng tay hân, nụ cười ngọt ngào, như là búp bê sứ tinh xảo.

Màu da thật sự phù hợp với cô, nhìn qua cô thật giống ly kem bơ.

Cử Chiêu đã từng thấy nhiều người như vậy, nhưng chỉ có cô là đặc biệt nhất. Nhất cử nhất động đều quyến rũ, khiến hân muốn ngừng mà không được, hận không thể chết chìm trong dòng dịu dàng êm ái này.

Cử Chiêu bóp đùi cô, ý bảo cô nhìn bên trái, “Em nhìn kia.”

Tuế Hòa theo lời quay đầu, đột nhiên cảm thấy thẹn thùng gấp bội, cô chỉ nhìn hai giây liền vùi đầu vào trong lồng ngực Cử Chiêu: “Thả em xuống đi.”

Cử Chiêu nhướn mày: “Thả cái gì cơ?”

Thang máy vang lên một tiếng, cửa mở ra, hân ôn Tuế Hòa đi ra ngoài, “Không thả, trực tiếp đi tắm luôn.”

Trở lại căn hộ, Cử Chiêu lập tức đi về phía phòng tắm, Tuế Hòa giãy giụa muốn xuống: “Thay quần áo trước đã!”

Cử Chiêu cắn yêu má cô, “Không cần thay.”

Hân muốn nhìn dáng vẻ cô mặc váy lụa ướt toàn thân...

Nước, váy, cơ thể. Còn có quần lót hôm nay hân chọn cho cô.

Chắc, chắc chắn sẽ kiều diễm.

Chỉ nghĩ đến thôi đã cứng rồi.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Edit: Mina

Cử Chiêu ôm Tuế Hòa tới dưới vôi hoa sen, “Đứng thẳng nào.”

Lúc vào cửa giày cao gót trên chân Tuế Hòa đã bị hân vứt ở cửa ra vào, cô đi chân trần đứng thẳng, bàn tay để sau người, đầu ngón chân chụm lại, như là học sinh Tiểu học đang bị răn dạy.

Cô lẩm bẩm: “Bộ váy này rất đắt...”

Cử Chiêu kết thúc công cuộc thăm dò chỗ mờ, kéo xuống, *tài đại khí thô* (1) nói: “Anh sẽ mua cho em bộ khác.”

(1) *Tài đại khí thô*:

1. *Giàu có hào sảng (tài sản giàu có, phong thái bất phàm).*

2. *Phô trương giàu có; ý vào giàu có khinh thường người khác.*

(Nguồn: Bachngocsach.com)

Hân cởi khuy áo somi, Tuế Hòa nhìn hân không chớp mắt, cằm, yết hầu, xương quai xanh... Không chỗ nào không tinh xảo.

Tuế Hòa túm váy lụa, đột nhiên muốn chạy trốn.

Eo vẫn còn đau.

Cử Chiêu như thể nhìn thấu tâm tư của cô, động tác trên tay dừng lại, tiến sát lại gần cô, chóp mũi hai người gần như dán vào nhau, hân nhẹ nhàng nói: “Dám chạy, làm chết em.”

Tuế Hòa thật cổ, tối nay Cừ Chiêu có chút là lạ.

Khiến cô hưng phấn muốn nhảy dựng lên.

Càng như vậy, cô càng phải khiêu chiến.

Tuế Hòa vừa thay đổi hướng mũi chân, Cừ Chiêu liền thuận tay duỗi cánh tay dài ôm eo cô.

Không ngoan ngoãn một chút nào.

Hắn giữ chặt cảm cô, bóp hai má cô dòn về một chỗ, “Có ý?”

Tuế Hòa tim đập nhanh hơn, đôi con ngươi như chứa đầy hạt mưa li ti, trong veo như dải ngân hà đang chuyển động. Cô chăm chú nhìn Cừ Chiêu, không chút do dự nhón chân, cũng không sợ Cừ Chiêu niết mặt cô đau, hôn lên môi hắn một cái, “Đúng là có ý đó.”

Chuyện sau đó xảy ra không thể ngăn cản.

Cừ Chiêu hôn Tuế Hòa, dường như muốn ăn cô vào trong bụng, mút đầu lưỡi cô, cuốn lấy cả nước bọt của cô, tay vẫn đang sờ soạng khắp nơi trên người cô.

Bàn tay sờ đến eo thon, đây là chỗ cực kỳ mẫn cảm của Tuế Hòa, cô bị ngửa lúi về phía sau, dè xuống tay cầm van của vòi hoa sen, “Phụt” một tiếng, nước phun ra, trong nháy mắt làm hai người ướt nhẹp.

Nước mới chảy ra lạnh lạnh, Tuế Hòa run lên, cô ôm chặt Cừ Chiêu, đôi chân câu lấy hắn, trong cơ thể bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

Bọt nước xối thẳng xuống nhũ nương, từ đó lan sang nơi khác tằm ướt lụa mỏng, đường cong lộ ra, làn da trắng nõn mềm mại, dường như thật sự phát sáng.

Quả là cơ thể ẩm ướt dụ hoặc, càng tăng thêm thú tính của con người hơn cả khi cởi sạch.

Cừ Chiêu nhìn mà đỏ mặt, hông dưới dựng thẳng đâm vào giữa chân cô, chui đầu vào hõm vai cô hôn, tiếng mút vang dội, hòa lẫn trong tiếng nước chảy tí tách, kiều diễm tràn lan.

Tuế Hòa thoải mái, nâng mặt, dòng nước dần dần âm áp đập xuống mặt cô, đôi mắt sắp không mở ra được nữa, dứt khoát nhắm mắt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp, cô há mồm hít thở, nước chui xuống yết hầu, suýt nữa sặc, “Cừ Chiêu... Ngửa.”

Cừ Chiêu dòn hai bầu ngực Tuế Hòa lại, dùng sức bóp, tựa hồ muốn bóp nát mới bỏ qua, quần áo nhăn nhúm, đầu vú bị kích thích, hắn liền ngậm lấy, cắn một cái lại một cái.

“A! Đau!” Thật ra nhiều hơn cảm giác đau, là ngứa.

Áo somi trên người quá nặng, Cừ Chiêu tùy tiện cởi ra, vén làn váy của Tuế Hòa lên, xé rách quần lót chữ Đinh (丁) mặc như không mặc, hắn dùng lòng bàn tay xoa nhẹ hoa huyết, nhắm ngay khe thịt mấp máy, cảm thấy về phía trước, cơn thịnh liễn vào khu rừng hoa đào.

“Ách...”

Phía sau khe mông bị ma sát, đau nhức, Tuế Hòa không thể đặt lực chú ý vào trước mặt, cô đã bị Cừ Chiêu kéo xuống vực thăm dục vọng.

Một bên ngực dưới lớp lụa mỏng, một bên ngực lộ ra ngoài, nải tiềm hồng diễm đứng thẳng, bị mút sung đỏ, liếc mắt một cái tựa như sữa lác vị dâu tây. Chỗ giao hợp bởi vì khi thọc vào rút ra quá mạnh mà dòn lại chút bọt, trứng dãi rữ xuống, nặng trĩu đập lên cánh môi âm hộ, đập lên với tần suất lớn, đập lên tạo ra kích thích.

“Cừ Chiêu... Cừ Chiêu...”

Tuế Hòa cũng không biết vì sao mình lại muốn gọi tên Cừ Chiêu, bây giờ trong đầu cô chỉ còn lại hắn.

Cừ Chiêu là độc dược.

Lý trí nói cô không thể nếm, cô lại cố tình muốn uống hết ly nước thuốc độc. Trước đó nói ở trong lòng rằng không nên chạm vào ly nước, nhưng cuối cùng cô vẫn uống sạch ly nước.

Chưa bao giờ tỉnh táo như thời khắc này.

Tuế Hòa đã biết ý nghĩa trọng sinh của mình.

Vận mệnh để cô gặp được Cừ Chiêu... Không phải là hai đường thẳng song song không giao nhau, mà là cả đời đều phải dây dưa lẫn nhau.

Giống như hiện tại. Dương vật thô to mạnh mẽ thao nộn huyết của cô, thao cho hai bên cánh hoa lật lại, đâm thủy trào ra nhiều hơn tiếng rên rỉ.

Cơ thể làm thế nào cũng không thỏa mãn được dục vọng a.

Bắp đùi Tuế Hòa run rẩy dữ dội, váy lụa vắt ngang hông rơi xuống, che lại chỗ giao hợp.

Có hai mảnh lụa mỏng theo cơn thịt chui vào âm huyết, vô cùng có cảm giác tồn tại ma sát vách tường non nớt. Tuế Hòa thét chói tai đạt cao trào, năm ngón tay mở ra trượt lên trên, năm vết cào mới làm nổi bật thắt lưng căng thon, dòng nước chảy ra, Cừ Chiêu kêu rên, như có dòng điện chạy qua, đầy sáng khoái.

Cơn thịt lấp kín cửa miệng, mắt mắt mở to, tinh dịch phun ra, lấp đầy tử cung.

Tuế Hòa bị nóng, cô thu hẹp đường đi, khoan khoái mà rơi lệ.

Cừ Chiêu ôm Tuế Hòa thờ đóc, cùng cô nghĩ đến một chuyện.

Đã bắn vào.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nói dối

Edit: Mina

Lập đông.

Thời tiết rất hợp với tình hình, nhiệt độ chọt hạ thấp, Tuế Hòa gặp ác mộng, toàn thân đổ mồ hôi nóng, tỉnh lại.

Cô xốc chăn lên, đi chân trần xuống giường, rèm cửa sổ dày nặng bị kéo mở, ánh sáng chỉ xuyên vào được một chút, thế giới ngoài kia tăm tối không ánh sáng.

Bầu trời âm u, vẻ mặt Tuế Hòa cũng theo đó ảm đạm, ôm chân ngồi dựa vào cửa sổ sát đất, nhìn lan can ngoài ban công.

Gần đây bệnh viện bận rộn tới mảy tới mọt, Cừ Chiêu đã mấy ngày liền chưa về, Tuế Hòa vốn thấy không sao, nhưng sau một hồi ác mộng, cô chỉ cảm thấy cô độc.

“Hình như gần đây thật sự không có gì vấn đề cả.” Tuế Hòa lầm bầm.

Đầu ngón tay xẹt qua cửa sổ thủy tinh, phát ra tiếng chói tai, cô nhú mày lầm bầm, “Hay là lại đi nhìn xem đi.”

Tuế Hòa chống đầu gối đứng dậy, đi thay quần áo, một thân mềm mại màu đen, làm nổi bật lên thắt lưng thon nhỏ, mắt cá chân lộ ra, trắng bệch không có chút máu.

Ác mộng không phải là giả, đúng là đã từng trải qua.

Tuế Hòa muốn nôn.

Cô không muốn nhớ lại.

Cừ Chiêu từ bệnh viện về đến căn hộ của Tuế Hòa, nghĩ rằng Tuế Hòa đang ngủ, động tác rất khẽ, kết quả vào phòng, chỉ thấy trên giường trống trải.

Hắn dừng lại, đi một vòng, không thấy người đâu, hắn đứng ở phòng khách, gọi điện thoại cho Tuế Hòa.

Thật giỏi, không có người nhận máy.

Cừ Chiêu vò vò mái tóc, quàng thâm mặt với phần giữa trán nhăn lại, nhìn qua hắn cực kỳ nôn nóng không kiên nhẫn.

Như là nhớ tới điều gì, Cừ Chiêu bước nhanh trở về phòng, mở tủ quần áo, nhìn quần áo bên trong vẫn gọn gàng ngăn nắp yên vị chỗ cũ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuế Hòa chỉ là ra ngoài đi dạo, cô không rời đi.

Là hẳn chuyện bé xé to.

Nhưng vì sao không thể khóa Tuế Hòa lại chứ? Hẳn ảo não.

Thay bộ quần áo mặc ở nhà, Cừ Chiêu ép bản thân không nghĩ đến giờ khắc này Tuế Hòa đang ở đâu làm gì nữa, hẳn đi đến phòng bếp, vo gạo rửa rau.

Tuế Hòa không thích ăn cơm ở bên ngoài, hẳn sẽ làm thức ăn để khi cô về nhà có thể ăn ngay.

Chẳng sợ bây giờ trạng thái tinh thần của hẳn rất mệt mỏi.

Tuế Hòa xách theo một túi to đồ ăn vặt trở lại chung cư, cúi đầu đôi giày, dưới chóp mũi toàn là mùi thịt kho tàu xương sườn.

“Mùi thịt kho tàu.” Cô vừa cười vừa hỏi: “Anh về từ lúc nào thế?” Không ai đáp lời.

Tuế Hòa khó hiểu ngẩng đầu, hai chân cũng chưa xỏ hẳn vào dép lê, “Cừ...”

Cô mất tiếng, là bởi vì bị Cừ Chiêu dọa cho hốt hoảng.

Cừ Chiêu ngồi trong phòng ăn, không bật đèn, ánh sáng phòng khách hắt vào, một đường phân chia hai ngã, một mảng sáng một mảng tối. Cừ Chiêu nhìn cô chăm chăm, cả người bị bóng đen bao phủ, nặng nề như Tu La vừa bò ra khỏi địa ngục.

“Đi đâu thế?”

Tuế Hòa lấy lại tinh thần, chớp chớp mắt, sắc mặt Cừ Chiêu lạnh tanh, nhưng ngữ khí khá là máy móc.

Vừa rồi chỉ là ảo giác, là do cô quá nhạy cảm.

Tuế Hòa ổn định lại tinh thần, lắc lắc túi mua sắm trong tay, bên trong vang lên tiếng chocolate và bánh quy cọ xát, ngửi thôi đã thấy ngọt, cô cười, mi mắt cong cong, “Đi siêu thị đó.”

Cừ Chiêu không nhúc nhích, “Vậy vì sao không nghe điện thoại.”

Tuế Hòa xoay người đặt túi đồ xuống, đưa lưng về phía Cừ Chiêu đáp: “Tại vì đặt âm tĩnh. Anh biết mà, lúc em ra ngoài không thích nhìn di động.”

Nói xong cô xoay người lại, đi đến chỗ Cừ Chiêu, thuận tay bật đèn, đường phân chia biến mất, vạch sáng cắt sông hợp thành biển.

Cô ngồi xỏm bên chân Cừ Chiêu, ngửa mặt nhìn hẳn tỉ mỉ, “Anh có ổn không, mấy ngày nay hẳn là mệt chết đi.”

Cừ Chiêu cho rằng trạng thái hiện tại của bản thân rất đáng sợ.

Sao lại có thể đang ở dưới con lửa giận ngút trời, vừa thấy Tuế Hòa tâm tình nóng nảy bỗng trở lại bình tĩnh chứ?

Điểm giới hạn của Tuế Hòa trong hẳn quá thấp.

Quá dễ thỏa mãn, không phải là điểm báo tốt lành.

Nhưng hẳn không còn cách khác.

Giờ tay sờ mặt Tuế Hòa, ấm áp, mềm mại, chân thật, Cừ Chiêu an tâm.

Sau khi con người vừa trải qua khăn trương nôn nóng, nhất thời thả lỏng, lúc nào cũng sẽ mệt mỏi rồi.

Hắn gật đầu, khoe miệng trĩu xuống: “Rất mệt.”

Tuế Hòa dứt khoát quỳ gối bên chân Cừ Chiêu, bóp bóp vành tai hẳn, nhẹ nhàng mát – xa, “Em biết mà, em cùng anh đi ngủ nhé?”

Cừ Chiêu hơi cong thân mình để cô xoa bóp tai hẳn, trong hốc mắt hiện đầy tơ máu hồng: “Còn chưa cùng em ăn cơm.”

“Anh đói không?”

Hắn lắc đầu.

Tuế Hòa mỉm cười: “Chúng ta ngủ một giấc trước, rồi dậy ăn sau.”

Cừ Chiêu cũng cười, dường như giây tiếp theo sẽ ngủ thiếp đi, “Được.”

Tuế Hòa đứng dậy, vươn tay kéo hẳn, đi về phía phòng ngủ. Trong phòng không bật đèn, cả căn phòng tối om, trên người cô cũng là màu đen, gần như

hòa làm một.

Cừ Chiêu nói: “Không cần bật đèn.”

Tuế Hòa không bật đèn nữa.

Cừ Chiêu đứng ở phía sau cô, yên lặng nhắm mắt lại, chỉ đi theo bước chân của cô.

Hắn sẵn lòng để cô làm đôi mắt của mình.

Nhưng Tuế Hòa à, vì sao em phải nói dối?

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cô gái của anh / Trò chơi cưỡng gian (1)

Edit: Mina

Mùa đông làm cho người ta lười biếng.

Lúc Cừ Chiêu bận nên không để ý, sau khi rảnh rồi, mới phát hiện Tuế Hòa đã lâu lắm rồi không ra khỏi nhà.

“Bảo bảo, hôm nay muốn ra ngoài một lát không?”

Tuế Hòa rúc trong ổ chăn, khuôn mặt buồn ngủ phần hồng, chọc một chút cũng có thể chọc ra nước dãi dào, còn không phải là bảo bảo sao.

Cô dùng tay che mặt, “Không muốn đâu.”

Cừ Chiêu kiên nhẫn dỗ cô, hôn rồi lại hôn, “Chúng ta đi ăn ngon.”

Tuế Hòa không trèm kín chắn, để lộ một đôi mắt: “Anh làm còn ngon hơn bọn họ.”

Thấy Cừ Chiêu vẫn muốn khuyên tiếp, cô liền xóc chăn phủ lên người hắn, hương cam quýt nhàn nhạt che trời lấp đất, trước mắt Cừ Chiêu tối sầm, bên tai là tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tuế Hòa.

“Ở nhà rất tốt mà, đi ra ngoài rất mệt.”

Cừ Chiêu không nhìn thấy bất cứ thứ gì, lại dễ dàng tìm thấy đôi môi Tuế Hòa, hắn không trực tiếp hôn lên, mà là mon chón như có như không, “Ở nhà tốt thế nào?”

Tuế Hòa buồn cười, bàn tay vốn đang nắm lấy góc chăn dần tiến vào... Cô sờ soạng tiểu Cừ Chiêu.

Căng phòng cầm cộm, chỉ cần sờ một giây đã nhận thấy ngo ngoe rục rịch.

“Tốt như vậy nha.”

Nam căn bị bàn tay mềm như bông sờ mó, Cừ Chiêu giống như bị một bàn tay vô mạnh cho bông rất.

May mà trong chăn tối đen như mực, gương mặt vì dâng lên dục vọng mà hồng rục chỉ có mình Cừ Chiêu biết. Hắn đột nhiên ngậm lấy môi Tuế Hòa, bàn tay nhanh chóng cõng thắt lưng quần, cách quần lót có thể chạm vào nóng bỏng đầm về phía đùi cô, từng chút lại từng chút, đầm ướt cô.

“Tuế Hòa, chúng ta chơi một trò chơi đi?”

“Chơi trò gì?” Tuế Hòa kẹp chân đón ý hùa theo hắn, bây giờ chỉ cần không ra khỏi cửa, bảo cô làm gì cũng được.

“Chơi trò cưỡng gian.”

Tuế Hòa bị buộc đến phòng thay đồ, cô trốn trong một góc gian tủ quần áo, đôi tay che miệng, cả người co lại, không dám cử động.

“Cô gái của anh trốn đâu rồi?”

Thanh âm lạnh lẽo của Cừ Chiêu vang lên, cô run bắn, khuỷu tay đập phải mặt tủ.

“A ui...”

Tiếng bước chân ngày càng tới gần, Tuế Hòa tuyệt vọng nhắm mắt.

“Ồ đây?” Cừ Chiêu mở một cánh cửa tủ, tựa như tiếc hận chậm rãi nói, “Không có à.”

Tuế Hòa co mình lại hết mức, cô sợ tới nỗi tiếng nước nở không thể dùng tay che được.

“Cô gái của anh đang khóc à.”

Cừ Chiêu cười, tiếng hít thở rất khẽ, một giây này, hẳn chính là gã biến thái theo dõi Tuế Hòa về đến nhà.

Hắn muốn lột sạch quần áo của người con gái hắn mơ ước bao ngày này, hung hăng chiếm hữu cô, chà đạp cô, để trong cơ thể cô lấp đầy tinh dịch của hắn, vẫn đục tràn đầy sắp trào ra bắt cô nuốt hết; hắn muốn nghe cô khóc lóc xin tha, giọng đã khản đặc vẫn không thay đổi được điều gì, vụn vụn thân mình như rắn nước, trên bộ ngực no đủ loang lổ dấu vết.

“Còn chỗ này thì sao?”

Cửa tủ mở ra, trước mắt Tuế Hòa sáng chói, cô mở to mắt, bên trong ẩn chứa sợ hãi theo sau là nước mắt rơi xuống, cô liều mạng lắc đầu, “Cầu xin anh, không cần...”

Cừ Chiêu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt sâu xa lại dịu dàng cùng với khí chất cổ quái nơi khóe miệng, hắn lau nước mắt cho cô, “Cô gái của anh khóc cũng thật đẹp.”

Tuế Hòa suýt nữa quên mất hô hấp.

Tay cô run run muốn chạm vào Cừ Chiêu, ai ngờ cổ tay đau xót, cô đã bị túm ra khỏi tủ quần áo!

Cừ Chiêu lấy sức lực không thể kháng cự kìm lại đôi bàn tay vùng vẫy của Tuế Hòa, đèn treo trên trần nhà hội tụ tại một điểm sáng trong đồng tử của Tuế Hòa, Cừ Chiêu sung sướng mở miệng cười to, hắn cực thích đôi mắt cô hiện lên tuyệt vọng và giãy giụa, kích động sáng khoáy trong lòng khiến hắn vừa xa lạ lại quen thuộc, dường như hắn vốn nên là như thế... Làm Tuế Hòa ôm nỗi sợ hãi đối với hắn mới là mục tiêu hắn theo đuổi.

“Cô gái của anh.”

Vào thời kỳ niên thiếu của Cừ Chiêu, cả ngày lẫn đêm hắn đều nghĩ đến cô gái của hắn. Dưới bóng đèn soi sáng kia chính là Tuế Hòa, là cô gái trong lòng hắn.

Bây giờ cô gái của hắn đang ở dưới thân hắn khóc lóc nói không cần, hắn cương cứng đến hận không thể trực tiếp cho cô ngậm lấy côn thịt đang để trên mặt cô.

Nhưng hắn sẽ không làm như vậy.

Cô gái của hắn nên được người ta cẩn thận che chở.

Dùng cách thức đặc biệt của hắn.

Một tay Cừ Chiêu nắm lấy hai cổ tay Tuế Hòa, một tay vói vào quần ngủ của cô, bởi vì hai chân cô đạp loạn, cởi quần ngủ rất khó khăn, mắc ở phần giữa đùi không thể kéo xuống tiếp được nữa.

Hắn không kiên nhẫn dùng lòng bàn tay gắng sức trêu chọc ngoài quần lót bao lấy cửa huyết bị dâm thủy làm cho ướt đầm kia, Tuế Hòa quả nhiên mềm nhũn ra, hắn vừa cởi quần của cô vừa thô bạo vuốt ve hoa huyết, quần lót bị ướt đến trong suốt tỏa ra mùi xạ hương lan tràn trong không khí, giọng hắn khàn khàn hỏi: “Uớt thành như vậy bé con còn dám nói không cần?”

Hai mắt Tuế Hòa đầm lệ mờ mịt nhìn hắn, miệng vẫn đang nói không cần, lòng lại đang kêu oan...

Rõ ràng đã ướt từ trước khi trò chơi bắt đầu mà.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Em muốn / Trò chơi cưỡng gian. [H] (2)

Edit: Mina

Diễn trò sợ nhất là nhập vai.

Cử Chiêu như bị bom dội bắn phá sát cây cầu, trong lòng hần nghĩ phải tra tấn Tuế Hòa, nhưng động tác trên tay lại thả nhẹ như sợ làm Tuế Hòa bị thương.

Quần lót của Tuế Hòa bị xé rách treo trên mắt cá chân, cô nằm trên tấm thảm lông xù xì, áo ngủ mở sang hai bên, đôi nhũ trắng nõn đầy đặn biến thành hai vũng nước suối, núm vú sưng đỏ bị kẹp giữa hai ngón tay, thường xuyên lôi kéo vuốt ve làm cho không ngừng dựng thẳng.

Tuế Hòa ưỡn ngực, xương hông thấy thẹn mà nâng cao, cơ thể đỏ bừng, cánh môi hé mở, tiếng rên rỉ đứt quãng mắc trong yết hầu.

Cô chăm chú nhìn đèn treo trên trần nhà, tình dục lan đầy mặt, trong lòng nghi vấn mình đang diễn kịch hay đang là sự thật.

Mái tóc chôn giữa hai chân cô hơi cứng, cọ vào đùi, thấy ngứa.

Tội phạm cưỡng gian thật dịu dàng, khiến cô không biết cơ thể mình cần phải làm gì.

Cử Chiêu đang phục vụ Tuế Hòa.

Hần nghiêm túc nói lời kịch của mình, nói hần theo dõi Tuế Hòa đã lâu, rốt cuộc có thể nhắm nháp hương vị của cô rồi.

Si mê phát cuồng.

Tuế Hòa đâu thể chịu nổi? Cử Chiêu chỉ dựa vào đầu lưỡi đã có thể đưa Tuế Hòa lên đỉnh hai lần.

Hoa tâm như cát giấu lò xo, bị ép chặt rồi buông ra, lò xo bật cao, một chút dịch lỏng trong suốt phun ra ngoài.

Nhục huyết bị phun ướt, bắn lên mặt Cử Chiêu, hần ăn tất cả vào trong miệng, nuốt xuống, lại cùng Tuế Hòa hôn môi, “Đây là mùi vị của em”

Tuế Hòa mê mang nhìn hần, chớp môi ửng hồng, “Cử Chiêu, em muốn.” Cử Chiêu lắc đầu, nói: “Không, em không hề biết tên của anh.”

Côn thịt cắm vào mị huyết lây lị ngay khi nói câu này.

Tầng tầng thịt mềm bao lấy, lực hút rất mạnh, mút cắn thịt không nhả, thế nhưng không thắng nổi Cử Chiêu thẳng lưng hăm hở tiến vào, hoa môi lớn nhỏ như mưa rơi trút xuống tấm bèo, mặc cho dương vật ra vào, hết lần này đến lần khác bị thao mài mỏng sưng đỏ.

May có bọt sóng làm bạn... Dầm thủy dần thành bọt trắng động lại bên mép khe hở chỗ giao hợp, lao nhanh theo con thủy triều, nước sốt giàn giụa.

“A... A... A...”

Hạ thể bị cắm ra vào điên cuồng không ngừng, nước mắt chảy qua huyết Thái Dương, Tuế Hòa muốn chạy trốn lại bị túm trở về, Cử Chiêu hôn cô, gắp một chân cô lại, thao ra mồ hôi rơi như mưa.

Trốn cái gì mà trốn?

Không được trốn.

Chạy thoát hần sẽ nhốt cô lại, thao cô bắt kể ngày đêm, thao cô khóc, thao hồng cô.

“Bị cưỡng gian còn kẹp chặt như thế?” Cử Chiêu gặm núm vú cô, dáng vẻ gấp gáp khó kìm nổi như mèo ăn cá, “Em nói có phải em thiếu làm không?”

Tuế Hòa ôm đầu hần, khẩu thị tâm phi: “... Không phải.”

Cử Chiêu thăm mắng một tiếng, lật người cô lại, một bàn tay giữ chặt cô.

Bờ mông đầy đặn vênh lên đung đưa ngay trước mặt hần, hần phát một cái, Tuế Hòa bị đau, cơ thể lắc lư, từ phía sau cũng có thể nhìn thấy bộ ngực gọn sóng.

Cử Chiêu giữ cô không cho cô động đậy, khoái cảm ra vào từ phía sau hơn hẳn phía trước, vách hang chèn ép vô hạn, vô số mị thịt há mồm lôi kéo bám lấy gân xanh, thoải mái cực kỳ.

Thật biết kẹp.

Cử Chiêu cậy mạnh tiếp tục đâm, không chút lưu tình, xưa nay chưa từng gặp kích thích làm Tuế Hòa ném được tư vị mới mẻ, bụng nhỏ của cô càng siết

chặt, cô biết, cô lại sắp phun.

“Cừ Chiêu...” Yếu ớt không tiếng động.

Cừ Chiêu bỗng nhiên đâm vào một cái, “Đã nói em không biết tên của anh mà!”

Tuế Hòa ô ô khóc, khoái cảm chòng lên khiến cô sáng khoái sắp ngất đi, “Em không được... A... Không được...”

“Không cho phép.” Cừ Chiêu bá đạo nói.

Hắn muốn cùng với cô.

Dường như động tác nước rút lên dây cót, cơn thịnh nộ một lực lớn điên cuồng ra vào mặt huyết, trước mắt Tuế Hòa xẹt qua bóng đen, phạm vi tầm mắt giống như màn hình TV mất tín hiệu, bỗng tuyết sủi sủi trải rộng.

Cây dương vật trong cơ thể kia như sắp nổ mạnh, càng thêm bành trướng. Tuế Hòa run như cây sậy, quay đầu nhìn hắn, “Đừng... Đừng bắn vào trong...”

“Em không có quyền lựa chọn.” Cừ Chiêu lạnh nhạt nói.

Toàn thân hắn cương cứng, eo thon căng thẳng, căn thịt chôn sâu trong âm huyết, trứng dái nảy lên, toàn bộ tích trữ giao nộ hết.

...

“Cừ Chiêu, em sẽ không bao giờ chơi nữa.”

Quá mệt mỏi, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Cừ Chiêu ăn no thỏa mãn, rất dễ nói chuyện, hắn bế ngang Tuế Hòa lên trong bộ đồ ngủ bị mở phanh sang hai bên, đi ra khỏi phòng thay đồ, hôn cô đầy sùng nịnh, “Được. Nghe em.”

“Đây là lần cuối cùng.”

*

Cừ Chiêu dựa vào đầu giường, Tuế Hòa nằm ghé trên ngực hắn ngủ thiếp đi, hô hấp nóng rực. Hắn dùng ngón cái vuốt ve gương mặt cô, ánh mắt âm u, giống con búp bê không có linh hồn nhưng lại đang sống sờ sờ.

Trăm phương nghìn kế không muốn đi ra ngoài, bảo gì cũng làm, ngay cả trò cường gian cũng nghe theo.

Nhìn là biết đang giấu giếm.

Cừ Chiêu khẽ ngửi mái tóc Tuế Hòa, ánh mắt quyến luyến dịu dàng, mờ mịt thâm tình...

Tuế Hòa à, em nói em thích anh, anh thật sự suýt nữa đã bị mê hoặc.

Anh muốn toàn bộ con người em.

Chút thích ấy, không thể đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ôm hắn ngủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Tối gần Tết, Tuế Từ Đình bảo Tuế Hòa về nhà.

“Con đẻ bạn trai con đưa con về đi.”

Cử Chiêu đang giúp Tuế Hòa thu dọn đồ đạc, cô thoáng nhìn qua, chuyển hướng, “Thật ra bố đã gặp anh ấy rồi.”

“Anh con nói với bố rồi,” Tuế Tử Đình bình tĩnh ngoài dự liệu, “Đẫn cậu ta về để bố gặp mặt.”

Đứa trẻ mình giúp đỡ 6 năm, số lần gặp mặt ít ỏi không đáng kể, dù sao cũng phải chính thức gặp một lần.

“Bố muốn hỏi cậu ta một vài câu.”

Tuế Tử Đình nâng cao giọng, “Cậu ta không thể từ chối.”

Giọng nói vang dội khiến Cử Chiêu đứng cách xa như vậy cũng nghe thấy, hắn quay đầu lại, dùng ánh mắt hỏi cô: *Sao thế?*

Tuế Hòa lắc đầu, chỉ chỉ điện thoại, nói thêm vài câu với Tuế Tử Đình rồi mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Cô đi qua ôm Cử Chiêu, gương mặt dán lên lưng hắn, “Cử Chiêu, anh muốn cùng em đi gặp bố không?”

Cử Chiêu nắm tay Tuế Hòa xoay người đối mặt với cô, hỏi: “Em muốn anh đi gặp?”

Tuế Hòa nói: “Muốn.”

“Vậy thì gặp.”

Cử Chiêu đi theo Tuế Hòa trở về nhà.

Tuế Tử Đình là một người đàn ông trung niên tuấn tú, vừa qua độ tuổi 50, có rất nhiều người phụ nữ muốn làm mẹ kế của Tuế Hòa và Tuế Sơ.

Nhưng ông không cần.

Tái hôn cần quá nhiều sức lực, ông rất bận rộn, mỗi ngày bỏ ra 5% thời gian để biết được tình hình của Tuế Hòa là điều tiêu khiển duy nhất của ông.

Ông không cần lo lắng về Tuế Sơ.

Nhưng Tuế Hòa không giống. Tuế Hòa là bảo bối của Tuế Tử Đình, nên có được đãi ngộ tốt nhất, bao gồm cả người đàn ông tương lai đứng bên cạnh cô.

Cử Chiêu. Cử Chiêu. Cử Chiêu.

Tuế Tử Đình rất hài lòng với Cử Chiêu.

Thanh mai trúc mã, tri ân báo đáp, còn có trong đôi mắt hắn chứa đựng dục vọng chiếm hữu Tuế Hòa, cũng khiến Tuế Tử Đình lựa chọn công nhận người này.

Nhưng mà, lòng dạ quá sâu.

Tuế Tử Đình gọi Cử Chiêu vào thư phòng, Tuế Hòa liền đứng bên cửa sổ tưới nước cho *bụi hoa Loli* (1).

(1) *Là hoa này này.*

Nhưng không thích mùi hương. Tuế Hòa xoa xoa mũi, ngáy người nhìn ngoài cửa sổ rét lạnh.

Năm nay mùa đông không có tuyết rơi, chỉ có gió to gào rít.

Ấm hơn năm vừa rồi, tuy nhiên cảm xúc của cô lại hạ xuống vô cực.

Xem ra phải ôm Cừ Chiêu nhiều hơn, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn một chút, chỉ là phải ăn Tết, hai người khó tránh khỏi phải tách ra một khoảng thời gian.

Lại nói tiếp, cô còn chưa gặp mặt người nhà Cừ Chiêu.

Nghe nói Triệu Mặc, chị gái Cừ Chiêu là mỹ nhân lạnh lùng, có thể bởi vì trong lòng quá để ý Cừ Chiêu, lần đầu tiên Tuế Hòa sinh ra hoài nghi với mị lực của chính mình.

Không biết Triệu Mặc có thích cô hay không.

Tuế Hòa bung mặt ti lên bệ cửa sổ, ngón tay gõ gõ má, khẽ thở dài một hơi.

Cừ Chiêu đối với cô mà nói, còn quan trọng hơn cả trong tưởng tượng.

Cừ Chiêu ở lại ăn cơm chiều.

Trên bàn ăn bầu không khí rất hài hòa, ngoại trừ Tuế Sơ thỉnh thoảng kẹp dao giấu kiếm gây khó dễ, hết thấy đều thuận lợi.

Cuối bữa cơm, Tuế Hòa thử mở miệng hỏi: “Tôi nay anh phải đi sao?”

Cô muốn ôm hán ngủ.

Không chờ Cừ Chiêu nói chuyện, Tuế Sơ đã gạt bỏ phương án này, “Cậu ta đương nhiên phải đi.”

Tuế Tử Đình híp mắt, hỏi: “Hòa Hòa muốn để cậu ấy ở lại cùng con à?”

Tuế Hòa muốn nói, muốn. Nhưng lúc nói, cô lại nói là: “Vậy phải xem Cừ Chiêu quyết định thế nào đã.”

Cô không thích Tuế Từ Đình đối xử với Cừ Chiêu như một món hàng.

Cừ Chiêu là một người sống sờ sờ, không nên chỉ dựa vào cô mà sống.

“Anh sẽ ở lại cùng em.” Cừ Chiêu bắt được bàn tay Tuế Hòa dưới mặt bàn.

Hắn không để bụng ánh nhìn của người khác, chỉ nhìn Tuế Hòa là đủ.

Tuế Sơ đen mặt, trái lại Tuế Từ Đình không biểu hiện gì, đang xem xét điều kiện tiên quyết về Cừ Chiêu, chỉ là Tuế Hòa thích điểm này của hắn, quan trọng hơn hết thảy.

“Bố sẽ bảo di Lý thu xếp phòng khách.”

Tuế Hòa nhoen miệng cười: “Cảm ơn bố.”

*

Tiếng chuông 0 giờ còn chưa vang lên, cửa phòng của Tuế Hòa đã mở ra.

Hành lang im ắng, dọc hành lang sáng trưng.

Tuế Hòa ngo trái phải thăm dò, không có người, cô yên tâm lại cẩn thận chui ra, đóng kỹ cửa phòng, bộ đồ ngủ màu hồng phấn cùng đôi dép lông nhung màu trắng khiến cô thoát nhìn giống con thỏ trộm đi kiểm ăn vào ban đêm.

Địa điểm là phòng ngủ của sói xám.

Mục tiêu là củ cà rốt sói xám cướp của cô.

Đi qua hành lang dài, lại rẽ, Tuế Hòa dừng bước trước một cánh cửa. Cô hóp bụng, tay ấn lên cánh cửa, thuận lợi dè xuống, trong chớp mắt người liền biến mất trong hành lang trống vắng.

Thỏ trắng nhỏ thuận lợi lên vào căn cứ của sói xám.

Tình tiết tương đối đặc biệt là thỏ trắng cam tâm tình nguyện với sói xám ôm cây đợi thỏ.

Tuế Hòa vừa mới tiến vào phòng khách đã bị Cừ Chiêu ôm vào lòng.

“Trên người hơi lạnh, sao không mặc thêm?”

Tuế Hòa còi đôi dép nhung ra, dẫm lên mu bàn chân Cừ Chiêu, cô tham lam hít ngửi mùi hương trên người Cừ Chiêu.

Mùi hương thật làm cô an tâm mà.

Cô nhắm mắt cười, nói: “Em đây không phải là tới tìm đại lò sưởi của em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Em chờ anh đó / Chương ngọt ngào, hì hì

Edit: Mina

Tuế Hòa và Cừ Chiêu nằm trên giường, đèn nhỏ ở đầu giường phát ra vòm sáng mờ mờ, hệ thống máy sưởi phả ra liên tục, chăn mền khô ráo, hai người cứ như vậy trò chuyện câu được câu không.

“Hôm nay bố tìm anh nói gì thế?”

“Hỏi anh có thể cho em cái gì.”

Tuế Hòa gồi lên cánh tay hắn, nhìn hắn, “Anh đáp thế nào?”

“Mãi mãi không phản bội, mãi mãi không chia lia.”

Những lời này rất có trọng lượng, nhưng Cừ Chiêu nói ra lại giống như đang thảo luận ánh trăng đêm nay tròn hay không tròn.

Tuế Hòa hoảng hốt mở miệng: “Nhưng chuyện tương lai không ai có thể nói trước được...”

Cừ Chiêu vốn đang thưởng thức ngón tay cô, đột nhiên véo thật mạnh, tựa như cảnh cáo, nghe thấy cô kêu đau mới nói: “Anh có thể làm được anh mới nói, thế nên sau này quyền lựa chọn sẽ nằm trên người em. Trừ phi em muốn đi, nếu không anh sẽ không nuốt lời.”

Tuế Hòa là người hần muốn kéo xuống địa ngục cùng, không có người nào quý giá hơn cô.

Chỉ là, Cừ Chiêu đang lo lắng sau khi Tuế Hòa nhìn rõ hần dơ bẩn sẽ né tránh hay không... Khi đó, hần sợ không phải là bản thân thương tâm, mà là mất không chế sẽ làm tổn thương Tuế Hòa.

Tuế Hòa mấp máy môi, đặt tay lên ngực trái Cừ Chiêu, tim đập vững vàng, không hề nói dối.

Cô nói: “Em cũng có thể làm được.”

Cừ Chiêu hôn cô một cái coi như lời đáp lại, rồi sau đó không nói gì thêm, hần khẽ vỗ lưng Tuế Hòa, đỡ cô đi vào giấc ngủ.

Tuế Hòa dịu dàng lại thần bí.

Từ trước đến nay.

Nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, đầu óc hồi tưởng câu nói “Em cũng có thể làm được” của cô, trong miệng Cừ Chiêu như bị tắc vô số lát chanh đường, ngực chua chua, đầu lưỡi đảo quanh, lại chỉ thấy vị ngọt mát lạnh khoan khoái.

Tuế Từ Đình gọi hần không chỉ để hỏi vài câu.

Trong thư phòng, hầu như hai người chỉ là nói và nói, toàn bộ câu chuyện đều xoay quanh Tuế Hòa.

Ngay khi Cừ Chiêu muốn rời khỏi thư phòng, Tuế Từ Đình gõ gõ mặt bàn, thần thái đầy khí thế.

“Cậu biết vì sao tôi dễ dàng chấp nhận cậu như vậy không?”

Tuế Từ Đình chỉ chỉ đôi mắt mình, “Không đơn giản là bởi vì Hòa Hòa thích cậu. Mà còn bởi vì tôi nhìn ra, cậu thích Hòa Hòa nhiều hơn con bé thích cậu.”

Tắt đèn ngủ đầu giường, Cừ Chiêu lấy má dán lên trán Tuế Hòa, hần ôm cô, ấm nóng mềm mại.

Hệt như tâm trạng hần, rục rịch dịu êm.

Rốt cuộc Cừ Chiêu cũng thừa nhận, Tuế Từ Đình nói không sai.

Bỏ đi toàn bộ ý đồ đen tối, cái gì mà chiếm hữu, cái gì mà tra tấn, cái gì mà chinh phục, cho dù từ bỏ hết những thứ đó, thì hần vẫn muốn ở bên Tuế Hòa.

Đã từng, Cừ Chiêu luôn mang theo thương hại trào phúng đối với con người và đồ vật, hần cảm thấy bản mặt con người quá xấu xa, chỉ có Tuế Hòa là ngoại lệ.

Hần bàng lòng vì Tuế Hòa bỏ qua sự cao ngạo mà cúi đầu... chẳng sợ Tuế Hòa có điều giấu giếm hần.

Nhưng ngẫm lại, không phải hần cũng vậy sao?

Hai người ở bên nhau, cần có sự công bằng.

Tuế Hòa có lý do khó nói của Tuế Hòa, hần có điều hần không thể nói, hòa nhau.

Một ngày nào đó Tuế Hòa sẽ thắng thán với hần. Thời gian còn dài, Cừ Chiêu sẵn lòng chờ.

Bởi vì hần thích Tuế Hòa... Không, hần yêu Tuế Hòa.

Không phải cô thì không thể.

Ngày hôm sau, Cừ Chiêu rời khỏi Tuế gia.

Tuế Hòa đứng bên cửa sổ nhìn hần rời đi, bóng lưng cao to rần rở, không đợi hần lên xe, cô đã bắt đầu nhớ hần.

Ôm nhau ngủ ấm áp thật khiến người ta muốn nghiện mà.

Mấy ngày sắp tới phải ngủ một mình, Tuế Hòa sa sút tinh thần.

Lúc này, như có thần giao cách cảm, Cừ Chiêu đột nhiên quay đầu lại, chuẩn xác tìm được vị trí của Tuế Hòa, nờ nụ cười về phía cô.

Cơ thể Tuế Hòa ngả về phía trước, cô nhón chân, gương mặt gần như dán lên cửa sổ, cười tươi lộ cả hàm răng về phía Cừ Chiêu.

Biết Cừ Chiêu không thấy được, cô vẫn muốn đọc từng chữ một không phát ra âm thanh.

“Cừ Chiêu, em chờ anh đó.”

Cừ Chiêu đi chưa được bao lâu, Tuế Hòa kiễng chân đã tê rần, cô khát nước, muốn rót nước uống, lại nghe thấy đi Lý ở trong phòng bếp kinh ngạc hô lên một tiếng.

“Ai da da, bé hoa tuyết rơi thật chậm.”

Tuế Hòa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy những bông tuyết nhỏ xíu rơi xuống từ trên bầu trời, đĩnh đĩnh quánh quánh phủ lên lớp cửa sổ thủy tinh, đường vân bông tuyết tinh xảo lộ ra nét trẻ con xinh xắn.

Tuyết đầu mùa.

Tuế Hòa gảy chiếc lá trong bụi hoa Loli trước mặt, vui vẻ ngâm nga ca hát đi lấy nước uống.

Ngày tuyết rơi ẩm áp lại dễ chịu.

*

Lúc Cừ Chiêu về đến Triệu gia, Triệu Sinh và Triệu Mặc đang đánh cờ.

Hắn đi đến, đứng yên bên cạnh Triệu Mặc, gật đầu với Triệu Sinh, “Ông nội.”

“Chiêu Chiêu đã về rồi à.”

Triệu Sinh rất thích Cừ Chiêu, đối với hắn vừa áy náy lại thương thức, hận không thể đưa cho Cừ Chiêu mọi thứ hắn muốn.

Cừ Chiêu vừa trở về Triệu Sinh liền không có tâm tư đánh cờ nữa, Triệu Mặc nói toạc ra: “Ông nội muốn chơi xấu phải không?”

Ông mỉm cười, “Nói gì thế? Ông bảo Chiêu Chiêu đánh cờ với cháu.”

Triệu Cừ, là tên hiện tại của Cừ Chiêu. Nhưng ở nhà, Triệu Sinh và Triệu Mặc đều gọi hắn là Chiêu Chiêu. Trở về Triệu gia mấy năm nay, ngoài Triệu Sinh Cừ Chiêu còn thân với cả Triệu Mặc.

Còn như bố đẻ của Cừ Chiêu, Triệu Quốc Vũ, Cừ Chiêu không muốn nhiều lời.

Vào ngôi thay chỗ của Triệu Sinh, Cừ Chiêu nhìn kỹ bàn cờ, sau khi hạ xuống một quân cờ, *ấn đường* (1) của Triệu Mặc nhảy dựng, có dự cảm không tốt.

(1) *Ấn đường*: Khoảng cách hai đầu lông mày.

Kỹ thuật chơi cờ của Triệu Mặc và Triệu Sinh giống nhau, trình độ kẻ tám lạng người nửa cân chỉ thích độ vận khí tốt xấu.

Cừ Chiêu không giống, Cừ Chiêu học thứ gì cũng rất nhanh, không thể nói kỹ thuật đánh cờ cao siêu đến đâu, nhưng ở trước mặt ông nội và chị gái của mình, hắn vẫn có quyền lên tiếng.

Không ngoài dự đoán của Triệu Mặc, sau từng bước hạ cờ, Cừ Chiêu vây kín toàn bộ nước cờ của cô, khiến cô không thể hạ cờ được nữa.

Triệu Sinh ngồi bên cạnh *trung khí mười phần* (2) vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Giỏi lắm!”

(2) *Trung khí mười phần*: Tinh thần sung mãn, tràn đầy năng lượng.

“Không tính không tính.” Triệu Mặc mặt lạnh chơi xấu, “Ván này ông nội thua, không tính.”

Nếu người ngoài nhìn thấy dáng vẻ này của Triệu Mặc, đoán chừng sẽ phải mở rộng tầm mắt, ở đây làm gì có băng sơn mỹ nhân chứ? Băng sơn mỹ nhân sẽ không chơi xấu trong khi chơi trò chơi.

Triệu Sinh chống nạnh, bảy tám chục tuổi vẫn cực kỳ trẻ con nói: “Ông mặc kệ, hôm nay năm ván, ông ba cháu hai, ông thắng.”

Cừ Chiêu nhướng mày, hóa ra ván này là bàn phụ quyết định thắng thua, khó trách Triệu Mặc sẽ tức giận trừng hắn.

“Hôm nay thắng ông có muốn khen thưởng gì không?” Hấn hỏi.

Triệu Sinh xấu hổ khụ khụ, “Thường bao lì xì.”

Đơn thuần chỉ là tìm thú vui, nói ra quá mất mặt.

Cừ Chiêu: “... Ông vui vẻ là tốt rồi.”

...

Triệu Mặc đi theo Cừ Chiêu lên tầng, khuôn mặt lạnh băng hỏi hấn: “Hôm qua cùng tiểu bảo bối của em về nhà?”

Mặt lạnh treu chọc, kỹ năng này Triệu Mặc sử dụng rất nhuần nhuyễn.

Cừ Chiêu dừng lại, “Có phải chị còn chưa thấy mặt cô ấy không?”

Triệu Mặc lắc đầu.

“Chị sẽ thích cô ấy.” Cừ Chiêu ngắt lời.

“Em cứ thế xác định?”

“Xác định.”

Triệu Mặc chưa từng thấy Cừ Chiêu như vậy.

Giống cậu nhóc đang khoe khoang món đồ chơi chỉ mỗi mình mình có, trong mắt hấn phát ra ánh sáng, là sau khi nhắc tới Tuế Hòa ngọn lửa liền bùng cháy.

Triệu Mặc cười, cô càng ngày càng cảm thấy hứng thú về Tuế Hòa rồi.

Tuy còn có điều đáng ngờ, nhưng tốt xấu gì hai người cũng đã tiến thêm được một bước.

*Chờ điều đáng ngờ được tháo gỡ, thì sẽ đến đại kết cục đó, ha ha ha *còn đi rất xa nữa a.**

Ta cảm thấy chương này rất ngọt ngào, ngọt thì chỉt một tiếng, cứ cảm giác thật lâu rồi ta chưa rải đường mà không trộn lẫn dao nhỏ vào.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nam Nhĩ Hạo

Edit: Mina

Mùng 2 Tết, tiết trời quang đãng, phía xa ngàn dặm cũng không thấy đám mây.

Lúc Nam Nhĩ Hạo tới nhà chúc Tết, Tuế Hòa chưa ngủ dậy.

Cậu ta ngồi trong phòng khách khoảng nửa tiếng, Tuế Hòa mới chậm rì rì từ trong phòng đi ra.

Trong nhà ấm áp, Tuế Hòa mặc phong phanh, khoác bừa một chiếc áo khoác dáng dài bên ngoài bộ đồ mặc ở nhà, cô ôm cánh tay xuống lầu, làm bộ không nhìn thấy Nam Nhĩ Hạo nâng lên gương mặt tươi cười với cô.

“Tuế Hòa, năm mới vui vẻ.”

Tối hôm qua gọi video với Cừ Chiêu đến quá muộn, hiện giờ đầu óc Tuế Hòa vẫn còn hỗn độn, cô ngồi xuống đối diện Nam Nhĩ Hạo, rót cho mình chén nước, uống xong mới nói: “Tôi lớn tuổi hơn cậu.”

Ngụ ý là cậu ta không được gọi thẳng tên họ của cô.

Nam Nhĩ Hạo không để tâm, cười cười, dáng vẻ thành thoi dựa vào ghế sofa, “Thích tôi gọi là chị đến thế?”

Tuế Hòa liếc cậu ta một cái, nhớ đến lời nói của Cừ Chiêu tối hôm qua.

Cừ Chiêu bảo cô ít tiếp xúc với Nam Nhĩ Hạo lại, mà hôm nay Nam Nhĩ Hạo lại tới nhà, quá trùng hợp.

Việc nào ra việc đó, Cừ Chiêu không thích cô gần gũi Nam Nhĩ Hạo, nếu tối hôm qua cô đã đồng ý rồi, vậy thì không thể nuốt lời.

Không trả lời vấn đề của Nam Nhĩ Hạo, Tuế Hòa hỏi thẳng, “Nói đi, cậu tới tìm ai?”

“Tôi tới tìm chị.”

Tuế Hòa nhún vai, trực tiếp đứng dậy, không nói gì liền đi về hướng lên cầu thang.

Ánh mắt Nam Nhĩ Hạo buồn bã, cậu ta bước nhanh đuổi theo sau, muốn kéo Tuế Hòa lại lại bị cô nhanh chóng tránh thoát.

Tuế Hòa nhíu mi, trong giọng nói tràn đầy vẻ ghét bỏ, “Cậu muốn làm gì?”

Nam Nhĩ Hạo nhìn bàn tay trống không của mình, không nghĩ tới Tuế Hòa sẽ nhạy cảm như vậy.

Một lần, hai lần... Dù là bao nhiêu lần, Tuế Hòa vẫn luôn lựa chọn tránh né sự đụng chạm của cậu ta.

Nếu đối với ai cũng giống vậy thì thôi, nhưng Nam Nhĩ Hạo lại nhớ rất rõ, mỗi lần Cừ Chiêu chạm vào Tuế Hòa, cô không hề né tránh, thậm chí còn biết đáp lại.

Dựa vào cái gì chứ?

Rõ ràng cậu ta quen biết Tuế Hòa sớm hơn.

Năm ấy Nam Nhĩ Hạo vừa mới trở về Nam gia, không biết có phải những đứa trẻ khác đều bị người lớn cảnh cáo hay không, những đứa trẻ đó đều không muốn chơi với cậu ta.

Chỉ có Tuế Hòa sẵn lòng.

Ngày đó Tuế Hòa nhỏ nhỏ xinh xinh, làn da trắng nõn, khi cười lộ lên đôi mắt sáng long lanh, mặc bộ váy màu đỏ, giống hệt trái táo đỏ.

Cô chỉ nhìn một mình cậu ta, mặc kệ những đứa trẻ phía sau hô to, không chùn bước chạy tới chỗ cậu ta, nói: “Tớ tên Tuế Hòa, cậu tên gì?”

Nam Nhĩ Hạo nhớ trước kia khi có thời gian rảnh mẹ cậu ta thường hay kể cho cậu ta nghe chuyện cổ tích nàng Công chúa Bạch Tuyết.

Lúc Tuế Hòa cười với cậu ta, cậu ta cảm thấy Tuế Hòa chính là nàng Công chúa Bạch Tuyết.

“Tôi tên Nam Nhĩ Hạo.”

Ngày đó, Tuế Hòa kéo cậu ta tham gia vào nhóm, không có người nào phản đối, bởi vì cậu ta là được Tuế Hòa dẫn vào.

Tuế Hòa đứng giữa một đám con nít, cô là người đứng đầu, mà sẽ không có ai làm trái lệnh người đứng đầu.

“Bọn mình chơi trò đóng vai gia đình, Hòa Hòa làm cô dâu, ai muốn làm chú rể đây?”

Mấy đứa trẻ xung phong, nhưng Tuế Hòa lại nhìn về phía Nam Nhĩ Hạo, cô nói với mọi người: “Tớ nghĩ để Nam Nhĩ Hạo làm chú rể đi. Lần đầu tiên cậu ấy chơi cùng bọn mình, nên được chọn làm chú rể mới phải.”

Những người khác im lặng trong nháy mắt, rồi nhao nhao đồng ý quyết định của Tuế Hòa, vì dù sao lần sau, Nam Nhĩ Hạo sẽ không phải là lần đầu tiên tới nữa.

Nam Nhĩ Hạo sững sốt, vẫn chưa hiểu vì sao mình vừa tới chơi đã có được đãi ngộ tốt nhất, ngốc nghếch tiến vào “Lễ thành hôn”.

Lúc trên đỉnh đầu được rắc những mảnh vụn giấy trắng, lòng bàn tay Nam Nhĩ Hạo nóng lên, như bắt được cây bông, cậu ta cúi đầu, là Tuế Hòa cầm tay cậu ta.

Tuế Hòa nói: “Làm cô dâu chú rể là phải dắt tay nhau.”

Kéo Nam Nhĩ Hạo đến trước một màn giấy vụn trắng xóa, cậu ta cho rằng mình gặp được thiên sứ.

Trước kia người ta nói mẹ cậu ta là tiểu tam, không ai muốn chơi với cậu ta; bây giờ mẹ cậu ta đưa cậu ta đến ở trong căn phòng lớn hơn, những người từng lớn tiếng nói mẹ cậu ta là tiểu tam đều phải ngậm miệng, nhưng vẫn không có người ta bằng lòng chơi với cậu ta.

Ngay lúc này đây Tuế Hòa xuất hiện.

Cô chủ động bắt chuyện với cậu ta, dẫn cậu ta hòa nhập vào tập thể, để cậu ta làm chủ rể, nắm tay cậu ta nói với cậu ta rằng... “Làm cô dâu chú rể là phải dắt tay nhau.”

Nam Nhĩ Hạo hận không thể, ngày nào cũng chơi trò đóng vai gia đình.

Cậu ta muốn làm chú rể của Tuế Hòa mỗi ngày.

....

Nam Nhĩ Hạo bắt tay sau lưng, về mặt ngà ngón, “Chị gái, chị thật không biết đùa mà.”

Tuế Hòa khó hiểu liếc nhìn cậu ta, “Tôi biết cậu đến đây không phải tìm tôi. Anh trai cũng sắp về rồi, cậu cứ ngồi đợi một lát nữa đi, tôi phải lên tầng trước.”

“Đây là cách tiếp khách của Tuế gia sao?” Tâm trạng của Nam Nhĩ Hạo không tốt, trong lời nói có gai.

Tuế Hòa cười hiền lành: “Là cách tiếp khách của tôi.”

Nam Nhĩ Hạo nhìn theo từng bước chân của Tuế Hòa đi lên cầu thang, trong lòng ngửi vị tạp trần.

Mọi thứ đều thay đổi.

Cô nhóc năm đó chủ động dắt tay cậu ta trở nên tránh né sự đụng chạm của cậu ta, gởi lấy con dao dụ dàng đâm vào trái tim yếu mềm nhất của cậu ta.

Nếu năm đó cậu ta không bị đưa ra nước ngoài, có phải hết thảy sẽ khác hay không?

Đáng tiếc không có nếu.

Cục diện Nam gia rồi rầm còn chờ cậu ta đi thu thập, cậu ta không dư sức nói đến chuyện tình yêu trai gái. Chẳng qua vẫn không thể nhận được, muốn tìm cơ xem mắt để gặp cô, muốn tìm cơ sinh nhật để gặp cô, muốn tìm cơ chúc Tết để gặp cô.

Cậu ta muốn gặp lại nàng Công chúa Bạch Tuyết năm đó.

Nhưng kết quả mỗi lần gặp lại là lần nào Tuế Hòa cũng né tránh, ngọn lửa trong lòng Nam Nhĩ Hạo đã hoàn toàn bị dập tắt, ngay cả khói bụi cũng không còn.

Nàng Công chúa Bạch Tuyết vẫn là nàng Công chúa Bạch Tuyết, tiếc rằng không phải là của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ngay cả tính mạng cũng có thể cho cô

Edit: Mina

Dư vị ngày Tết dần phai đi, não nhiệt cũng dần lắng xuống.

Lúc Cừ Chiêu tới Tuế gia đón Tuế Hòa, trong nhà chỉ có một mình cô, mặc váy ngủ bỏ nhào lên người hấn.

Mặc phong phanh.

Cừ Chiêu đỡ hông Tuế Hòa, vòng hai đùi cô qua hông hấn, hấn xoa xoa bộ hông trong lòng bàn tay, “Gầy đi?”

Tuy rằng hông vẫn có da có thịt, nhưng có cảm giác nhẹ đi.

Tuế Hòa ôm cổ Cừ Chiêu, gác cằm lên vai hấn, lắc đầu, “Béo lên đó, anh vui không?”

“Béo thêm chút nữa sẽ tốt hơn.” Hấn không thích Tuế Hòa quá gầy.

Tuế Hòa không nghe lời hấn, mặc cho hấn ôm cô trở về phòng trên lầu, trong miệng ngâm nga bài hát không theo giai điệu, ngón chân vặn xoắn, vui vẻ thích thú.

Cừ Chiêu đặt cô lên giường, hỏi: “Đã thu xếp đồ đạc xong chưa?”

Tuế Hòa chu môi, ý bảo hấn nhìn tủ quần áo đang mở to, “Vẫn chưa thu xếp xong.”

Cừ Chiêu nhận lấy trách nhiệm đi thu xếp lại quần áo cho cô, thỉnh thoảng sẽ cầm vài bộ cô không thường xuyên mặc, hỏi cô muốn mang theo hay không.

Tuế Hòa ghé vào trên giường, ngược mặt nhìn hấn vì cô bận rộn, trong lòng cực kỳ vui vẻ, cô luôn thích Cừ Chiêu chăm sóc cô.

Trước kia khi vừa quen nhau, Cừ Chiêu sợ người lạ, hấn không thể thời thời khắc khắc dán cô. Không thể nói cô không thích, chỉ có thể nói không quen lắm. Chỉ có một mình bao năm nay, bỗng nhiên bên người nhiều thêm một người làm bạn, tư vị làm việc gì cũng có người làm cùng, thực ra rất vui.

Được người khác cẩn thận chăm sóc, được người khác yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay, tóm lại là điều hạnh phúc.

Tuế Hòa nghĩ, có lẽ cô có thể lý giải vì sao đời trước Cừ Chiêu biến thành tội phạm giết người. Hấn đứng ở mặt đối lập của thế giới, mọi sự tốt đẹp đi ngược lại với hấn, những người đó cười nhạo hấn, làm lơ hấn, đều bị gom vào diện phạm vào tội ác... hấn không trả thù, hấn sẽ không vui vẻ.

“Cừ Chiêu, anh vui vẻ không?”

Động tác gấp quần áo của Cừ Chiêu không dừng lại, hấn không chút do dự gật đầu: “Vui vẻ.”

Tuế Hòa không rời khỏi hấn, hấn sẽ vui vẻ.

Tuế Hòa lại hỏi: “Có người nào anh cực kỳ ghét không?”

Chán ghét đến độ muốn giết người. Đây là vướng mắc trong lòng Tuế Hòa bấy lâu, cô có thể nhìn ra mặt tối của Cừ Chiêu, nhưng cô không xác định được đời này mức độ hắc hóa của Cừ Chiêu đủ để cướp đi tính mạng của người khác hay chưa.

Cừ Chiêu sùng sốt vài giây, đảo mắt nhìn cô: “Không có.” Trong thế giới quan của hấn, chỉ có thể phân loại Tuế Hòa và những người khác, còn như thích người nào ghét người nào, hấn không phân loại được.

Tuế Hòa yên tâm, trở mình, mặt đối diện với trần nhà, cô nằm ngửa, nói: “Em cũng không có. Em cũng cảm thấy vui vẻ.”

Đời trước không có Cừ Chiêu. Đời này có.

Vậy nên đời trước cô chưa từng cảm thấy vui vẻ.

Cừ Chiêu không thu dọn nữa, hấn đi tới, che khuất tầm mắt Tuế Hòa nhìn trần nhà, hôn lên đôi mắt cô, bờ môi của hấn có thể cảm nhận được biên độ kích động của lông mi, rung rung động lòng người.

Giống hệt chủ nhân của nó.

Hấn rất yêu Tuế Hòa, ngay cả tính mạng cũng có thể cho cô.

Chỉ cần cô không rời đi.

Mùa đông năm nay trôi qua rất nhanh, một trận tuyết cuối cùng rơi xuống thành phố B.

Sau trận tuyết này, Nam gia cũng thay đổi theo thời tiết.

Nam gia chủ yếu về hạng mục bất động sản, mấy năm nay luôn muốn chuyển sang ngành nghề thiết bị y tế đang là món mồi ngon, muốn chiếm một phần.

Lúc này, Triệu thị trở thành miếng bánh thơm ngon trong mắt mọi người. Nhưng Triệu Sinh lại đối sở thích, nói cái gì cũng không chịu hợp tác.

Cuối năm, vào thời điểm không ai hay biết, Nam Nhĩ Hạo bỗng bàn chuyện hợp tác, lấy được hợp đồng của Triệu gia.

Khi cách khoảng tầm một tháng mới công bố, ván đã đóng thuyền, nhà khác muốn xoay chuyển cũng không thể.

Nam Phong quá đối mừng rỡ, địa vị của Nam Nhĩ Hạo ở Nam gia bay lên vùn vụt, cậu ta nói muốn quay lại hạng mục làng du lịch, Nam Phong không chút do dự liền xếp cậu ta vào hạng mục.

Ai cũng biết, một khi hạng mục làng du lịch thành công, cùng sự hợp tác với Triệu gia trong lĩnh vực thiết bị y tế, Nam gia sẽ thuận lợi mở rộng thị trường ở thành phố B. Vốn dĩ hạng mục làng du lịch chỉ có Nam Nhĩ Đằng toàn quyền quản lý, hiện giờ thêm một Nam Nhĩ Hạo, người sáng suốt cũng nhìn ra được Nam Phong đứng về phe nào.

Nam Nhĩ Đằng tức sôi máu, hấn ta sao có thể nghĩ đến một người suốt ngày ăn chơi chác táng không màng thế sự như Nam Nhĩ Hạo sẽ chơi hấn ta bằng nước đi như này?

Diễn kịch quá mức chân thật, lòng cảnh giác của Nam Nhĩ Đằng đã sớm bị Nam Nhĩ Hạo dùng thủ thuật che mắt.

Ở trong thư phòng, trước mặt Nam Phong hắn ta làm trò phản đối kịch liệt Nam Nhĩ Hạo chỉ là tên gay mà cũng dám tranh giành với hắn ta.

Nam Nhĩ Hạo cười: “Anh trai, nếu em muốn giấu, anh nghĩ anh có thể biết được sao? Giả ngu nhiều năm như vậy, có phải anh quá nhập diễn rồi hay không?”

Nam Phong ngồi nhìn Nam Nhĩ Đằng thờ hồn hên, sinh lòng tiếc hận, tiết mục anh em tranh chấp này ông ta là người từng có kinh nghiệm sa trường sao có thể không nhìn ra được, trận chiến tranh này so xem ai vững vàng hơn mà thôi.

Người nào có thể kiếm tiền cho Nam gia, ông ta sẽ đứng về phe người đó.

Dạng gia đình như bọn họ, người thích ứng được sẽ sống sót, thắng làm vua, kẻ thua cuộc sẽ bị đào thải.

Đừng nói Nam Nhĩ Hạo là gay, dù cậu ta là thẳng nghiệp, chỉ cần có thể kiếm ra tiền, Nam Phong vẫn có thể mở một mắt nhắm một mắt.

Mãn nguyện nhìn Nam Nhĩ Đằng tức đến mặt mày xám xịt, Nam Nhĩ Hạo sung sướng ước gì ngay lập tức có thể nâng chén chúc mừng.

Đó là người cậu ta thù ghét nhất, năm đó Nam Nhĩ Đằng nhốt cậu ta trong phong tối suốt một ngày một đêm, cậu ta sẽ trả thù bằng cách khiến cả đời này Nam Nhĩ Đằng đều bị cậu ta dẫm đạp dưới lòng bàn chân. Đây mới chỉ là bước đầu tiên, tương lai từng ngày một, cậu ta sẽ chèn ép Nam Nhĩ Đằng gât gao, làm hắn ta mãi mãi không thể chuyển mình.

Nam Nhĩ Hạo sung sướng rút tay trong túi quần, nhìn về phía Nam Phong, nói: “Ba, thật ra con thích phụ nữ.”

Những lời này vốn chỉ thuận miệng nói, Nam Nhĩ Hạo vừa nói xong liền nghĩ đến gương mặt Tuế Hòa, sắc mặt cậu ta thay đổi trong nháy mắt rồi lại khôi phục bình thường, “Ba vẫn có thể ôm cháu nội.”

Dù có thích Tuế Hòa thì thế nào?

Với cậu ta mà nói, sự nghiệp là quan trọng nhất.

Huống chi trong một khắc đồng ý sự trợ giúp của Cừ Chiêu kia, cậu ta đã không có tư cách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thịt / Ngọt ngào

Edit: Mina

Váy ngủ mỏng gần như trong suốt treo trước ngực, Cừ Chiêu vừa ăn miến nhũ, vừa dùng ngón tay tách ra khe thịt khép chặt.

Váy ngủ là hấn mua cho Tuế Hòa mặc.

Quả nhiên không ngoài dự tính của hắn, chỉ cần nhìn Tuế Hòa mặc vào, hắn liền cứng.

“Um... Cừ Chiêu...” Tuế Hòa bị bật mắt bởi chiếc cravat màu đen, cảm giác bí bách làm cô mặc cho người ta sai khiến, vàng trán bị mái tóc rối bời che khuất, chóp mũi xinh xắn, đôi môi sưng đỏ cùng với chiếc cằm bị cắn hiện ra dấu răng, cô đang thờ dốc, đầu lưỡi chọc vào hàm trên, miệng đắng lưỡi khô.

Không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cảm giác kích thích và cảm thấy thẹn thùng lan tràn khắp người cô.

Đầu vú bị mút, bị kéo dài, lại bị xoa thành đu hình dạng, cảm giác thật giống như có hàng ngàn con kiến chui vào trong từng khớp xương của cô, khiến cô ngứa ngáy toàn thân đổ đầy mồ hôi; đôi chân bị tách ra, ngón tay vân vê âm đê còn chưa đủ, đẩy ra trai thịt thọc vào bên trong, nhất quyết phải quấy nhiễu nhục huyết phun nước mới bỏ qua.

Hoa huyết đỏ, ngón tay trắng, hình ảnh sắc tình nhục dục, mị thịt ướt đầm dề. Cừ Chiêu ma sát lưng tung cửa hang một phen, nhắm ngay côn thịt cương cứng đi vào khe hở nhỏ bị thọc ra.

Đường đi bị lấp đầy, mọi nếp uốn bị dẫn căng, Tuế Hòa theo bản năng siết chặt nhục huyết, bám lấy dương vật nóng bỏng, cô sáng khoái nói không nên lời, đôi tay vung loạn muốn tìm được Cừ Chiêu trong tình trạng không nhìn thấy.

Cô muốn hôn môi.

Vừa vào trong cơ thể cô Cừ Chiêu liền hôn môi.

Ngay từ đầu, chính Cừ Chiêu làm cô biết hôn môi vô cùng tuyệt vời.

Cừ Chiêu chống hai bên người Tuế Hòa, thẳng lưng cử động, cơ bụng hiện rõ, rậm rạp trong rừng cây, cơn thịt cắm vào mật huyết phát ra tiếng nước biển đập vào đá ngầm. Hắn nhìn về mặt Tuế Hòa bị dục vọng điều khiển đến ngay cả miệng cũng không khép lại được, như đang thưởng thức một đóa hoa kiều diễm, vừa mới nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Đóa hoa này, chỉ mình hắn có thể ngắt, người khác không được phép.

Như có tia chớp lóe qua, Cừ Chiêu vậy mà sinh ra một ý niệm hoang đường... Vốn dĩ Tuế Hòa sinh ra là vì hắn.

Cừ Chiêu bỗng nhiên cường thế hôn Tuế Hòa.

Hai người như những người du mục cùng đồng hành đi trong sa mạc, nước bọt của họ chính là nguồn nước duy nhất, ai uống được nhiều hơn, người đó sẽ sống lâu hơn.

Nhưng bọn họ chưa nhận ra, dâm thủy cuộn cuộn không ngừng từ chỗ giao hợp kia, so với mồ hôi, nước bọt... Còn dồi dào hơn cả.

Tuế Hòa lại tiết ra lần nữa, lần này cô lại bại bởi Cừ Chiêu. Cừ Chiêu nhân lúc cô đang hưởng thụ khoái cảm cao trào mang đến dần mất đi, hắn bỗng nâng cô lên, ôm cô, vừa đi vừa làm.

“Như vậy có thoải mái không?”

Cơn thịt bùng bùng sức sống, không ngừng thọc sâu, Tuế Hòa thét chói tai, mật nước giao triền trượt xuống dưới theo bắp đùi, nhỏ một đường trên tấm thảm.

Không nhận được câu trả lời, tiếng rên rỉ dồn dập chính là đáp án tốt nhất.

Cừ Chiêu dừng lại trước cửa sổ, để lưng Tuế Hòa đối diện với hắn, hắn từ phía sau đâm Tuế Hòa, tháo gỡ cravat, hắn xoay cầm cô để cô nhìn ra ngoài cửa sổ, “Có thích như vậy không? Hửm?” Tầm mắt lấy lại được ánh mặt trời, Tuế Hòa cau mày thích ứng độ sáng.

Mùa đông trôi qua, mùa xuân ấm áp tới mơ hồ, nó dây dưa với mùa hè, không trốn thoát, thời tiết khô nóng đúng hẹn lại tới.

Có hơi nóng đang lơ lửng trong không khí, chúng nó đang ca hát cho bụi bặm nghe, hạt bụi nhỏ xíu vui vẻ được dịp đập lên một lớp vàng rực mỏng manh dưới ánh nắng.

Đôi đồng tử của Tuế Hòa phát sáng, cô không kìm nổi kẹp thật chặt tiểu Cừ Chiêu... đây không phải là lần đầu tiên làm tình bên cửa sổ.

Biết rõ trên tầng cao sẽ không có người thấy được phong cảnh này, nhưng cô vẫn hưng phấn, hưng phấn muốn Cừ Chiêu dùng thêm sức một chút.

Những người đó cô không muốn tiếp xúc, tất cả đều bị dẫm dưới lòng bàn chân. Cô ở trước mặt bọn họ giao hoan hưởng lạc, bọn họ lại không nhìn thấy được.

“Kẹp chặt như vậy,” Cừ Chiêu liếm vành tai cô, “Xem ra là rất thích.”

Váy ngủ mỏng manh trượt xuống, bầu ngực như ẩn như hiện bị Cừ Chiêu nắm giữ trong lòng bàn tay, Tuế Hòa vĩnh viễn, mũi chân gần như không chạm mặt đất, cô ưỡn ngực, hơi nóng phả vào mặt kính, hoa huyết theo quy luật chèn ép đương vật, giống hệt miệng trên, biết hút máu người.

Cừ Chiêu hôn ót cô, khi hoa huyết co bóp ngày càng chặt liền nhanh chóng ra vào, hắn cắn một ngụm lên bả vai trắng nõn...

Cao trào kịch liệt bất chợt đau nhói làm Tuế Hòa run rẩy dữ dội, Cừ Chiêu bắn tinh dịch vào hoa tâm, thắt lưng dán sát Tuế Hòa, gân xanh trên cổ hiện lên, hàm răng vẫn đang cắm vào bả vai.

Trước kia cô từng cắn cổ tay hắn.

Sau đó cô bỏ chạy, khiến hắn thấy phụ nữ liền ghê tởm.

Hiện tại hắn muốn trả lại một miếng này.

Chỉ là không nở làm đau cô, ngay cả cắn mạnh hắn cũng không dám.

Coi như là phần thưởng cô quay trở lại bên hắn đi.

...

Giúp Tuế Hòa tắm rửa xong, Cừ Chiêu để trần ôm cơ thể trần trụi của cô ra khỏi phòng tắm, hai người dây dưa tựa tranh vẽ.

Cẩn thận đặt Tuế Hòa lên giường, mặt cô còn chưa chạm vào gối đầu đã ôm lấy chăn bông xù xì, chỉnh điều hòa đến nhiệt độ phù hợp để ngủ.

Cừ Chiêu xoay người, tìm bừa một chiếc quần đùi mặc vào, hần không lên giường, chỉ ngồi xỏm xuống bên cạnh, dùng ngón tay chọc vào mặt Tuế Hòa.

Mềm mại non nớt, còn lộ ra màu hồng phấn, trắng nõn đàn hồi như bánh mochi vị dâu tây.

Hắn hạ thấp giọng hỏi: “Bảo bảo, em cảm thấy Nam Nhĩ Hạo thế nào?”

Sau hai tháng, danh tiếng của Nam Nhĩ Hạo vang xa, người người đều khen, dù là Cừ Chiêu, cũng từng hối hận trước đây giúp đỡ cậu ta.

Nhưng nếu quay trở lại, Cừ Chiêu vẫn sẽ lựa chọn giúp đỡ Nam Nhĩ Hạo.

Hắn chẳng qua chỉ bảo Nam Nhĩ Hạo đi một nước cờ, còn lại phải xem vận khí của chính Nam Nhĩ Hạo.

Nam Nhĩ Hạo là người có dã tâm bùng bùng, Cừ Chiêu khá thương thức, thêm một kẻ địch không bằng thêm một phần nhân tình. Hơn nữa, giúp đỡ một chuyện nhỏ, đổi lại không bị người khác quấy rầy cuộc sống của hắn và Tuế Hòa, rất đáng giá.

Cũng không phải Cừ Chiêu thiếu tự tin.

Mà là hắn không cho phép Tuế Hòa bị một người không liên quan chiếm mất thời gian, một phút một giây cũng không được, dù là người có liên quan hay không.

Tuế Hòa sắp chìm vào giấc ngủ, nghe thấy câu hỏi, cô mơ mơ màng màng đáp: “Anh tốt nhất.”

Cừ Chiêu cười, hôn môi cô.

“Thật ngoan.”

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lên đi / Ngọt ngào

Edit: Mina

Có lần Chung Vọng tổ chức bữa tiệc.

Anh ta nói luôn miệng trong điện thoại: “Cừ Chiêu, dù sao cậu cũng nên mang theo bạn gái cậu đến cho chúng tớ gặp mặt chứ?”

Cừ Chiêu lặp lại y nguyên câu đó cho Tuế Hòa nghe, Tuế Hòa ở trong đầu lọc lại đáng đáp Chung Vọng, không nhớ ra.

Cô không để ý lắm gật gật đầu, “VẬY thì gặp đi.”

VẬY nên Cừ Chiêu đồng ý.

Lịch hẹn vào thứ Bảy, vào thời gian rảnh của Cừ Chiêu. Hôm đó, việc đầu tiên Cừ Chiêu làm là cùng Tuế Hòa đi mua vài thứ, rồi hai người mới đi đến địa điểm hẹn.

Chỉ thiếu mỗi hai người họ.

Đến lúc nhìn thấy Chung Vọng, Tuế Hòa mới từ từ nhớ ra được gương mặt mơ hồ đó, anh ta vẫn không hề thay đổi, cao cao gầy gầy, thoát nhìn yếu ớt.

Thấy vẻ mặt Chung Vọng kinh ngạc nhìn cô và Cừ Chiêu tay nắm tay, Tuế Hòa mỉm cười, vừa định lên tiếng chào hỏi Chung Vọng, thì một cái ôm mạnh mẽ xông đến.

“Tuế Hòa!”

Cả người Tuế Hòa cứng đờ, mãi mới thả lỏng ra, cô vỗ vỗ bả vai cô gái đang ôm cô, “Kiều Kiều?”

“Cậu còn nhớ tớ sao! Thật đáng mừng nha!” Liên Kiều Kiều thoải mái, cô ấy hưởng thụ trước ngực Tuế Hòa mềm mại trong chốc lát rồi mới buông cô ra, “Cậu chẳng thay đổi gì, không đúng, cậu xinh đẹp hơn.”

Từ sau khi Tuế Hòa đột nhiên tạm nghỉ học Đại học, Liên Kiều Kiều cũng mất liên lạc với Tuế Hòa, không nghĩ tới có thể gặp lại ở đây.

Hung phấn vui đi, nhìn thấy Cừ Chiêu đứng cạnh Tuế Hòa, Liên Kiều Kiều mới phản ứng lại, cô ấy cắn ngón tay, nhìn Tuế Hòa một lát rồi lại nhìn Cừ Chiêu một lát, “Bọn cậu... Hai bọn cậu?”

Tuế Hòa cảm thấy biểu cảm của Liên Kiều Kiều quá khoa trương, híp mắt cười cười, nắm tay Cừ Chiêu nâng lên quơ quơ trước mặt cô ấy, “Bọn tớ giống hai cậu.”

Nói xong đôi mắt ý bảo Đào Đầu phía sau cô ấy.

Đào Đầu mập hơn năm đó chút ít, cười hiền lành, cậu ta sờ sờ ót, hơi ngượng ngùng.

Nhưng lại là Chung Vọng phá vỡ cục diện bế tắc, anh ta oang oang kêu to: “Hoá ra cuộc giao lưu kết bạn tám người năm ấy hai cậu thành đôi?”

Liên Kiều Kiều vỗ tay một cái, “Chính xác!”

Mọi người lúc này mới vào chỗ ngồi.

Lâu ngày gặp lại người quen cũ luôn có chuyện nói không hết. Bữa cơm này rất vui vẻ, Tuế Hòa cười đến nỗi không nhìn thấy mắt đâu.

Bởi vì bị dụ uống hai chén, đáy mắt Tuế Hòa đã tràn ra men say, dựa vào người Cừ Chiêu cười ha ha, dáng vẻ ngây thơ vô cùng.

Cừ Chiêu giúp cô xoa xoa ngón tay làm cô ấm người, tựa như chocolate nóng hòa tan, hần ghé sát vào gò má cô, đôi môi gần như dán lên, “Có phải rất nóng không?”

“Hi hi, ảm.” Tuế Hòa dịch dịch khuôn mặt, để hần tự mình kiểm tra.

Cừ Chiêu mân mê trong chốc lát, đưa ra kết luận, “Âm ảm.”

Vành tai và tóc mai hai người họ cọ xát, những người còn lại trên bàn ăn nhìn mà hoảng hốt.

Cừ Chiêu còn có một mặt này sao?

Muốn nói trước đây Cừ Chiêu đối xử hòa nhã với mọi người, đó cũng chỉ xuất phát từ lễ độ, còn như loại dịu dàng này phải từ trong lòng bộc lộ ra ngoài, bọn họ chưa từng thấy.

Chung Vọng sờ cằm, nghĩ thầm, người phụ nữ có thể bắt lấy Cừ Chiêu kia, rốt cuộc cũng xuất hiện.

Lần đó đi quán bar, anh ta đã biết Tuế Hòa đối với Cừ Chiêu mà nói không hề đơn giản.

Nào có chuyện đưa người ta về nhà ngoài ôm ấp còn phải hôn mặt cơ chứ?

*

Bữa ăn vui vẻ đến đâu cũng phải tan tiệc.

Sáu người chia thành bốn ngã, Cừ Chiêu ôm Tuế Hòa, chào tạm biệt mọi người, ánh mắt bọn họ càng thêm mờ ám, Cừ Chiêu vẫn thản nhiên đáp lời.

Gió đêm hè rất nóng nực, Tuế Hòa dần có lại ý thức, cô nhìn ngoài cửa quán bar ngoại trừ người qua đường cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, ôm cổ Cừ Chiêu hỏi: “Mọi người đi cả rồi?”

“Đi rồi.”

Tuế Hòa cọ hần, “Cừ Chiêu, em choáng đầu.”

“Anh biết.” Cừ Chiêu sờ sờ cổ cô, “Chờ lái xe tới chúng ta sẽ về nhà.”

Hai người đều uống rượu, không thể lái xe.

Tuế Hòa không biết bị sao, có lẽ rất lâu chưa từng náo nhiệt như vậy, tối nay cô cực kỳ vui vẻ. Mượn men say, cô đi khắp kiếng, ngược mặt nhìn Cừ Chiêu, lại chỉ có thể thấy được cằm hần.

Cô nhăn mũi, “Cừ Chiêu, anh cố em đi.”

Cừ Chiêu cúi đầu nhìn cô, thầm nghĩ cô đang trong trạng thái ngà ngà say thích làm nũng như này, thật không biết ngày mai còn nhớ hay không.

Hần gạt đầu, tóm lấy cánh tay cô đang khoác trên cổ hần xuống, khom lưng, hơi nghiêng đầu, “Lên đi.”

Tuế Hòa cứ như vậy tươi cười đứng thẳng tắp bên cạnh nhìn anh, lòng bàn tay áp đùi, giống tư thế đứng nghiêm. Cô không thật sự say, chỉ choáng đầu thôi, muốn giả bộ để làm nũng một phen, chỉ là không thạo, nhìn cực kỳ ngốc nghếch.

Cừ Chiêu không sốt ruột, vẫn đợi Tuế Hòa bò lên lưng hắn.

Tuế Hòa chọc chọc mặt hắn, *thật nghe lời mà*, mới nói: “Em lên đây.”

Sau lưng mềm mại ấm áp, Cừ Chiêu đưa tay ra sau đỡ mông Tuế Hòa, dễ dàng đứng dậy, còn nhắm tính cân nặng.

Nhẹ, dường như không có trọng lượng.

“Sau này phải ăn thêm một bát cơm.”

Tuế Hòa cảm tai hắn, hà hơi, “Không muốn.”

Dưới bụng Cừ Chiêu căng thẳng, chưa kịp nhắc nhở Tuế Hòa không nên trêu chọc hắn, mí mắt đã nhắm dưng, thấy người phụ nữ đứng ở cách đó không xa mỉm cười nhìn hắn.

“Chị.”

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Gặp lại vui vẻ

Edit: Mina

Buổi tụ họp lần trước trôi qua nửa tháng, thời tiết ngày một nóng hơn, Tuế Hòa mặc đồ ở nhà mỏng dần đi, mồ điều hòa xuống nhiệt độ rất thấp, cũng không chê lạnh.

Cừ Chiêu nói chuyện điện thoại xong, từ ban công đi vào, Tuế Hòa thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

“Chị gái.”

Tuế Hòa: “...”

Một chiếc gối bay đến, Cừ Chiêu tóm được, vứt xuống, cười không chút kiêng dè.

Hắn không gọi Triệu Mặc là chị gái, ngoài gọi thẳng tên họ, cùng lắm thì gọi là chị. Như hai từ này, vẫn là học từ Tuế Hòa.

Nửa tháng trước, Tuế Hòa làm nũng với hắn, kiên quyết muốn hắn công, khuôn mặt đỏ ửng, giống một tiểu *vô lại* (1), cố tình Triệu Mặc lại trông thấy.

(1) *Vô lại ở đây được hiểu theo nghĩa mặt dày, bất chấp đạo lý (Không phải mất hết nhân cách hay kẻ bất lương như tra Google).*

Ấn tượng lần đầu gặp mặt này, thật sự đặc biệt.

Khi ấy Tuế Hòa không rõ tình huống, còn véo tai hắn, “Anh gọi ai là chị hả?” Cừ Chiêu nhin cười, “Gọi chị anh.”

Tuế Hòa theo tầm mắt hắn nhìn sang, mê man chỉ nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp đang đi về phía bọn họ. Gần như là trực giác đầu tiên, Tuế Hòa đã nhận ra thân phận của Triệu Mặc.

Đôi mắt quá giống. Đặt trên gương mặt Cừ Chiêu là nhãn nhãn lễ độ, đặt trên gương mặt Triệu Mặc lại là phong tình vạn chủng.

Đôi mắt đẹp tới nỗi giống biển sâu rộng lớn vô ngần kia.

Cô bối rối, lú lú gọi: “Chị gái...” Lúc nói chuyện gần như hôn lên vành tai Cừ Chiêu, hắn trốn, Tuế Hòa liền giãy giụa muốn xuống.

Không cần nhìn, Cừ Chiêu cũng có thể biết mặt cô hồng đến mức độ nào.

Triệu Mặc có ấn tượng ban đầu rất tốt về Tuế Hòa. Những lời này Cừ Chiêu nói vô số lần, nhưng Tuế Hòa vẫn không nghe lọt.

Cô cảm thấy Cừ Chiêu đang dọa người.

Dần dần, Cừ Chiêu học được cách dùng chuyện này để trêu chọc Tuế Hòa. Chỉ cần hai chữ “Chị gái”, là có thể khiến Tuế Hòa thẹn quá hóa giận.

Nhìn mà tâm tình vui sướng.

Tuế Hòa trừng hấn, giương nanh múa vuốt, “Anh đi trực ca đi!” Cừ Chiêu không biết xấu hổ tiến lên hôn cô, hôn đến cả người cô mềm ra, tước đoạt vũ khí đầu hàng, hóa thành một vũng nước mới buông tha.

“Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

Tầm mắt Tuế Hòa phủ đầy sương mù qua quyết đồng ý, lại bị hấn hôn tiếp, mười phút sau mới ra cửa.

Cừ Chiêu thấp giọng gọi cô: “Yêu tinh đánh người.”

Tuế Hòa im lặng cho hấn một cái liếc mắt.

“Anh í.”

Cừ Chiêu rời đi không lâu, Tuế Hòa lật lật ngày tháng, mới sực nhớ ra bây giờ đã là cuối tháng Năm.

Mùng một tháng Sáu vào hai ngày sau là ngày sinh nhật Cừ Chiêu.

Cô quên mất việc chuẩn bị quà tặng.

“Quà tặng à.” Tuế Hòa vuốt ve di động, nói chuyện với không khí, “Vậy thì đồng hồ đi.”

Mùng một tháng Sáu cùng ngày.

Dường như Cừ Chiêu đã quên ngày sinh nhật của bản thân, đi làm như ngày thường, thói quen cũng không thay đổi. Theo thường lệ sáng sớm đi bệnh viện, sau khi hết ca trực, buổi chiều trở về chung cư của Tuế Hòa.

Vừa về đến chung cư, Cừ Chiêu liền nhận ra điểm không thích hợp.

Trong nhà có mùi hương của com chiên trứng.

Dựa vào trình độ Tuế Hòa được chiều chuộng, đã rất lâu rồi Cừ Chiêu chưa được ăn món com chiên trứng đích thân cô làm.

“Tuế Hòa?”

Đáp lại chỉ có tiếng nấu nướng truyền ra từ phòng bếp, chắc hẳn Tuế Hòa không nghe thấy.

Cừ Chiêu thay giày, đi về phía phòng bếp, dừng lại trước cửa, cười không phát ra âm thanh.

Tâm trạng của Tuế Hòa không tồi, cô đang lác lác ngâm nga hát.

Vòng eo nhỏ nhắn, đường cong mông đầy đặn mượt mà, cô mặc quần đùi, hai đùi trắng nõn lại không bắt mắt bằng những đầu ngón chân đang khiêu vũ.

Cừ Chiêu không tiếng động đi đến, đột nhiên ôm lấy cô... Tay Tuế Hòa run lên, suýt nữa làm đổ com chiên ra ngoài, cô vẫn không quay đầu lại, trách hấn trước, “Anh làm em sợ muốn chết.”

“Hôm nay rất vui à?” Cừ Chiêu chống cằm lên vai cô, chớp mũi toàn là mùi com thơm ngào ngạt.

Tuế Hòa đảo tròn mắt, đoán được Cừ Chiêu quên ngày sinh nhật của hấn, cô cũng không nói thẳng, thản nhiên gật đầu: “Đúng vậy, rất vui.”

Bàn tay Cừ Chiêu bắt đầu lộn xộn, vuốt ve eo cô, bị cô vỗ nhẹ, “Đàng hoàng chút nào!”

“Đàng hoàng cái gì?” Vành tai bị ngâm, Tuế Hòa bực bội tránh thoát, cô hất mặt, “Phải chuẩn bị mâm, anh ra ngoài chờ em được không?”

Cừ Chiêu thổi hơi vào tai cô, nghe cô kêu lên một tiếng mới bằng lòng đi ra ngoài.

Tuế Hòa rút cổ, nâng tay xoa xoa lỗ tai bị ngứa, cô nhăn nhó, Cừ Chiêu thật sự xấu tính.

Com chiên trứng là món sở trường duy nhất của Tuế Hòa, đương nhiên cô sẽ chỉ làm một món. Mỗi hạt com bọc dịch trứng vàng óng, bỏ thêm hành tây trắng và cà rốt cam, còn lại là thịt nạc, không thấy một tí mỡ nào.

Cừ Chiêu nhìn thấy không khỏi muốn khóa lại mâm đựng com chiên trứng, mang đi cất giữ.

Tuế Hòa không biết suy nghĩ của hấn, vừa đi về phía phòng vừa nói với hấn: “Anh ăn trước đi, em đi thay quần áo, ám mùi dầu khói khắp người.”

“Ừ.” Cừ Chiêu suýt nói lời.

Hắn đỡ trán, cảm động vì một phần com chiên trứng, có phải bản thân quá mức khoa trương rồi không.

...

Tuế Hòa thay sang bộ váy Cừ Chiêu từng khen đẹp, đôi tay giấu sau lưng, cầm quà tặng.

Cừ Chiêu vừa ăn được hai miếng com chiên trứng, nghe tiếng động hắn quay đầu lại, bởi vì Tuế Hòa nghiêm túc mà sừng sốt, quên cả nuốt com.

Tuế Hòa nhìn hắn cười khanh khách gọi: “Cừ Chiêu.”

Cừ Chiêu nuốt xuống miếng com.

Dù món com quen thuộc lại thơm ngon cũng không thể bằng được Tuế Hòa duyên dáng mê người.

Tuế Hòa đến gần hắn, vẫn luôn để tay sau lưng bỗng đưa ra phía trước.

Cừ Chiêu đầu tiên là nhìn chiếc đồng hồ màu trắng trên cổ tay Tuế Hòa, rồi mới nhìn đến chiếc đồng hồ màu đen trong lòng bàn tay cô.

Kiểu dáng giống nhau, đồng hồ đôi.

“Anh giờ tay ra đi.”

Cừ Chiêu máy móc giờ tay.

Tuế Hòa nghiêng đầu đeo vào cho hắn, cười nói: “Gặp lại vui vẻ.”

Đây là hơn nửa năm trước bọn họ gặp lại trong tiệm bán đồng hồ, Tuế Hòa nhìn trúng chiếc đồng hồ. Bởi vì kiểu dáng không hề mới, cô đi vài cửa tiệm mới tìm được.

Cổ họng Cừ Chiêu khô nóng, hắn không biết nên nói gì.

Tuế Hòa vẫn đang cười, đột nhiên khom lưng hôn lên đôi mắt hắn... Cừ Chiêu rất thích hôn lên đôi mắt cô, đây là đáp lại.

“Cừ Chiêu, sinh nhật vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Anh xuống dưới cho em ăn

Edit: Mina

Tuế Hòa ngồi trên mép bàn, lúc Cừ Chiêu nâng côn thịt đâm thẳng tới, cái bàn bị xô về phía sau vài centimet.

“Anh... Nhẹ... Nhẹ chút...”

Hôm nay Cừ Chiêu có chút gấp gáp, như bị chịu kích thích, thấy hoa huyết ướt át liền kiên quyết chen vào.

Tuế Hòa không đau, nhưng bị căng nên hoảng hốt.

Cừ Chiêu xoa nhẹ âm đế, mút vai cô, ồm ồm nói với cô: “Thả lỏng.”

Côn thịt thông thả đưa vào, khi chỉ còn một đoạn dương vật cắm ở bên ngoài Cừ Chiêu mới rút nó ra một chút, lặp lại vài lần, nước chảy ra.

“Phụt phụt”, một bãi nước chảy xuống mặt bàn, Tuế Hòa chệch mông dính nhớp, quặp lấy eo Cừ Chiêu bám lên người hắn, mông không có điểm tựa, thân thể trắng như tuyết bị nhục côn thô dài chọc đến nửa vò, đi vào càng sâu, cô co rút càng nhanh.

Cừ Chiêu luồn tay ra sau, vuốt sống lưng Tuế Hòa, chạm tới khóa cài nội y, quen cửa quen nẻo cởi ra, tay dài vòng lại, liền độn vào nửa bên vú đầy đặn.

Côn thịt bị hạ thể cản chặt, hắn liếm môi cô, “Nhiệt tình đến vậy?”

“Rõ ràng là... A!”

Cừ Chiêu không nghe cô mạnh mẽ, dùng sức vài lần khiến cho cô suy tởm nữa ngất đi.

Mặc cho cô liều mạng kẹp chặt hoa huyết tiết ra hồng thủy, Cừ Chiêu vẫn không rút côn thịt ra, quy đầu nhảy nhảy, muốn bắn, nhưng hắn vẫn nhìn xuống. Hắn vỗ vỗ mông Tuế Hòa, bảo cô đưa lưng về phía hắn, chống mặt bàn.

“Đứng vững.” Nói xong tay vỗ thật mạnh một cái lên bộ mông trắng nõn tròn trịa.

Mông thịt lay động gọn sóng mê người, thậm chí Tuế Hòa còn cảm nhận được hạ thể mấp máy nước chảy, toàn bộ nửa người dưới mềm nhũn, cô miễn cưỡng gắng gượng, nếu không phải Cừ Chiêu giữ eo cô, cô sớm đã trượt xuống.

Côn thịt nóng rực đâm từ phía sau, Tuế Hòa cắn môi kêu lên một tiếng, rên rỉ như đang ngâm nga ca hát, âm cuối ngân dài như niệm chú mê hồn, khiến cho kích cỡ dương vật lớn hơn một vòng.

Cừ Chiêu rất nhanh khôi phục tần suất năm cựa một sâu cắm vào, chất liệu váy quá mềm mại quá mỏng manh, dần trượt xuống, hắn muốn nhìn hình ảnh đại gia hỏa của mình xuyên vào bên trong khe mông trắng bóng, dứt khoát dùng sức, xé váy thành hai nửa!

Tuế Hòa khóc không ra nước mắt, Cừ Chiêu có đôi khi đã man tho bạo đến mức quá có lỗi với gương mặt hiền lành và vô hại của hắn. . . Dưới bàn tay hắn, cô đã bị hông năm sáu bộ váy.

Cô ô khóc: “Sau này... Không mặc váy nữa.”

“Đang thao,” Cừ Chiêu đâm cô, “Chuyên tâm chút.”

Cắm thêm mấy chục lần, Cừ Chiêu lại mở miệng, “Vẫn phải mặc váy, anh thích nhìn.”

Hắn hưởng thụ đáng vẻ Tuế Hòa nở rộ dưới thân hắn, váy để làm đẹp, làm nổi bật lên cơ thể yêu kiều hơn cả hoa của cô.

Theo phản xạ cong người, Tuế Hòa nghênh đón đợt sóng cao trào thứ hai.

Cô gần như nằm úp sấp trên bàn ăn cơm, Cừ Chiêu theo sau áp lên, hô hấp nặng nề rơi xuống sống lưng bóng loáng, như con sâu đang bò trên người.

Trước mắt là đĩa cơm chiên trứng đã ăn vài miếng, Tuế Hòa xoay đầu, không nở nhìn, bụng dạ trống rỗng, bắt đầu thèm ăn.

Vốn dĩ ăn ngon lành, Cừ Chiêu trở tay xoay người cô lại, vén váy lên há miệng ăn nải tiem, chờ cô phục hồi lại tinh thần, nhục huyết lại tiết ra nước.

Aiz, càng nghĩ càng đói.

Nhưng nhìn đồng hồ, chắc hẳn phải tầm chục phút nữa.

Tuế Hòa xoắn chặt đường đi, thủy triều đẩy ra ngoài, tiểu Cừ Chiêu vẫn cứng như sắt, cô sáng khoái đến khóc lên thành tiếng, nhưng đói đến muốn đánh người.

Cừ Chiêu hồn nhiên không biết, còn làm với khí thế ngất trời.

Tuế Hòa nghĩ, không bao giờ muốn làm tình lúc đói bụng nữa.

Ngủ đến nửa đêm, Tuế Hòa tỉnh vì đói, đá cẳng chân Cừ Chiêu, “Em đói bụng.”

Lúc chiều cô ăn qua loa đĩa cơm chiên lạnh ngắt rồi ngủ mê mang, lúc này tỉnh, đói đến mức có thể nuốt hết một con trâu.

Cừ Chiêu không chút tức giận vì phải rời giường, hắn nằm yên một hồi, hôn Tuế Hòa, “Anh *xuống dưới* (1) cho em ăn.”

Tuế Hòa sùng sốt, tỉnh hẳn. Nhưng Cừ Chiêu xuống giường rồi khỏi phòng chỉ dùng vài giây, không hề dừng lại, mặt cô chột hồng rực, vừa rồi hóa ra là cô suy nghĩ nhiều.

Cô còn tưởng Cừ Chiêu lại nói lời thô tục.

Bắp đùi ê ẩm, không quá dễ chịu, sợ Cừ Chiêu mắng cô không xỏ dép, Tuế Hòa ngoác lấy chiếc dép bị đá xuống cuối giường, xỏ vào rồi mới xuống phòng bếp.

Cô mặc áo phong rộng rãi màu trắng, chất vải mềm mại phác họa đường cong thướt tha duyên dáng của cô, trước ngực phình phình, hai viên nhỏ xinh như ẩn như hiện.

Cừ Chiêu chỉ dùng đuôi mắt nhìn mà đã không chịu nổi.

Nhưng Tuế Hòa rất thân nhiên, không biết bản thân quá mức dụ hoặc người khác, kéo cơ thể tới ôm cánh tay hắn nhìn hắn rửa cà chua.

Bộ ngực mềm như bông chọc vào cánh tay cơ bắp rắn chắc của hắn, cô chăm chú nhìn quả cà chua, hỏi: “Là mì trứng sốt cà chua sao?”

Cừ Chiêu quyết định chịu đựng, sợ lại làm bận Tuế Hòa sẽ ăn không tiêu, hắn hừ nhẹ: “Ừm.”

Tuế Hòa hỏi thừa: “Cần em giúp không?”

Cừ Chiêu liếc cô một cái, “Đi ra ngoài ngồi ngoan ngoãn là được rồi.” Bằng không hắn sợ cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ trực tiếp làm cô ngay chỗ này.

“Dám chê em?” Tuế Hòa rung đùi đắc ý, cô ý nói, “Muốn em giúp em cũng không giúp đâu, quý giá lắm đó.”

Cừ Chiêu vỗ mông cô, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo, “Đi ra ngoài.”

Tuế Hòa thấy vậy là đủ rồi, ừ ừ đi ra ngoài, ngồi ở phòng ăn nhìn hắn bận rộn.

Đêm khuya yên tĩnh, tiếng nước trong phòng bếp ào ào, cà chua đỏ rực và nước sốt trên thớt gỗ đã sẵn sàng, Cừ Chiêu thật là cao, bóng dáng phủ xuống mặt đất, hất cả sang bên tường, giống một gã khổng lồ.

Gã khổng lồ đang *hạ mình* (2) vì cô.

下面 [xià·mian]: bên dưới, xuống dưới, ở dưới...

Tuế Hòa cười hiền dịu, lúc Cừ Chiêu tắt vòi cô hỏi: “Cừ Chiêu, hai tuần nữa anh có rảnh không?”

Sinh nhật của cô sắp tới rồi, cô muốn ở bên hắn.

Cừ Chiêu đương nhiên không quên.

Hắn có thể quên bất cứ thứ gì bao gồm cả ngày sinh nhật của hắn, nhưng không thể quên của Tuế Hòa.

Lại nói tiếp, thật ra hôm qua cũng không phải sinh nhật hắn, ngày sinh nhật đúng của hắn đã trôi qua từ lâu. Ngày Quốc tế Thiếu nhi, là sinh nhật Cừ Chiêu, mà không phải của Triệu Cừ.

Hắn quên mất chuyện này, thế nên lúc nhận được điều bất ngờ từ Tuế Hòa trong lòng sôi sục như nước đun sôi.

Nhưng Tuế Hòa nói là ngày nào, thì chính là ngày đó.

Năm nay sinh nhật Tuế Hòa, hắn đã có dự tính của hắn.

“Có rảnh.” Cừ Chiêu bật bếp, hắn xoay người nhìn Tuế Hòa, “Chờ một khoảng thời gian nữa chúng ta sẽ đến một nơi một lúc.”

Tuế Hòa thuận theo như nước chảy thành sông: “Được.”

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

• 13/11/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tiểu tam

Edit: Mina

Cừ Chiêu nói muốn đưa Tuế Hòa đi Hải Thành.

Hải Thành cách thành phố B hơi xa, ngồi máy bay mất năm tiếng. Bởi vì bên Hải Thành rất nóng, Tuế Hòa chuẩn bị đều là quần áo chất liệu mỏng, một chiếc vali nhỏ đã có thể nhét đủ.

Cô nhìn chiếc vali của Cừ Chiêu to gấp ba bốn lần của cô, “Chúng ta phải đi rất nhiều ngày sao?”

Cừ Chiêu đang trong kỳ nghỉ đông, cộng thêm mấy ngày nghỉ, hắn nói: “Bảy ngày.”

“Phải mang nhiều đồ vậy à?”

Tuế Hòa muốn mở ra xem rốt cuộc bên trong có những thứ gì, Cừ Chiêu đã ngăn cô lại, “Mở ra sẽ không đóng lại được, đến đó em hãy xem.”

Tuế Hòa đành thôi, nâng tay nhìn đồng hồ, “Bây giờ chúng ta đi luôn?”

Cừ Chiêu vừa mới gạt đầu, lại như nhớ tới chuyện quan trọng nào đó, “Ừừừ.”

Không đợi Tuế Hòa phản ứng, hắn đã xoay người đi vào thư phòng.

Tuần trước Tuế Hòa chuyển đến ở cùng Cừ Chiêu, trên mặt đất thư phòng xếp vài chồng sách vở. Cừ Chiêu cẩn thận đi vòng, mở ngăn kéo, lấy ra văn kiện hôm qua có người đưa hắn, liếc nhìn văn kiện, bóp bóp.

Rất mỏng, trọng lượng một tờ giấy nhưng lại tóm tắt những gì Tuế Hòa trải qua trong một năm kia. Từng trăm phương nghìn kế muốn biết năm đó rốt cuộc Tuế Hòa đã trải qua chuyện gì, hiện tại thật vất vả mới có thể lấy được tin tức, Cừ Chiêu lại không muốn nhìn nữa.

Hắn muốn Tuế Hòa tự mình nói cho hắn, mà không phải thông qua đường tắt này.

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, Cừ Chiêu hoàn hồn, bình tĩnh cất văn kiện vào tủ sắt, đứng dậy rời khỏi án thư, đi tới cửa vừa lúc chạm mặt Tuế Hòa.

Tuế Hòa hỏi hắn: “Sao thế?”

Cừ Chiêu cười cười, “Phát hiện trên bàn có tiền chưa cất đi.”

“Nói nhảm, em mới không tin đâu.”

Ở trên máy bay ngủ đầy giấc, nhưng bụng lại trống rỗng, Cừ Chiêu đưa Tuế Hòa đi ăn rồi mới về khách sạn.

Cừ Chiêu dùng khăn lông ấm lau mặt cho Tuế Hòa, động tác không tinh là nhẹ nhàng, nhưng rất thoải mái, “Chúng ta ở đây một đêm, ngày mai sẽ đưa em đến nơi khác ở.”

“Đi đâu?”

“Đi rồi em sẽ biết.”

Tuế Hòa cười hắn già bộ thần thần bí bí, sau đó lại hưng phấn đi mở vali, muốn lấy bikini, “Đi bơi nào đi bơi nào.”

Cừ Chiêu cũng mở vali của hắn ra, lại chỉ mở một bên, Tuế Hòa liếc một cái, “Cũng không nhiều đồ lắm mà.”

Hắn ừ một tiếng rõ ràng, lấy ra thứ cần thiết, rồi lại khóa vali lại.

Tuế Hòa không truy cứu đến cùng, ướm thử bộ bikini trên người, “Em đi thay đây.”

Nhìn bóng lưng hào hứng của cô, Cừ Chiêu không nói gì.

Sau khi cô đi ra, trên người bọc áo khoác kín không kẽ hở, nửa chút cánh xuân cũng không lộ.

Chơi gần hết nửa ngày, buổi tối tắm rửa, làn da của Tuế Hòa đã bị cháy nắng.

Cô ghé vào giường, Cừ Chiêu bôi kem dưỡng thể cho cô, “Hôm nay chơi vui không?”

“Vui.”

“Phơi nắng cũng không sao?”

“Không sao.”

Cừ Chiêu lại đổ ra một lượng kem dưỡng thể màu vàng có mùi kim quất thảo mộc, bôi lên mặt sau chân Tuế Hòa, hắn bóng gió nói: “Có lẽ mấy ngày tới sẽ phải thường xuyên phơi nắng.”

Tuế Hòa gác mặt lên mu bàn tay, quay đầu lại, “Rốt cuộc chúng ta phải đi đâu?”

Cừ Chiêu vừa lúc bôi cho cô xong, vỗ vỗ mông cô, ý bảo cô ngồi dậy, Tuế Hòa ngoan ngoãn ngồi đối mặt với hắn, tư thế chăm chú lắng nghe.

“Trở về nhà bà ngoại anh.”

Đáy mắt Tuế Hòa lóe lên tia sáng.

Cừ Chiêu lắc đầu, “Cũng không đúng, anh cũng không về đó nhiều lần. Đối với anh mà nói, đó là nơi mẹ anh ở trước khi gả cho bố anh... Anh chưa từng kể cho em nghe chuyện trong nhà phải không?”

Tuế Hòa gật đầu, tiếp tục nghe hần nói.

“Đây cũng là chuyện chỉ mới tra được hai năm trước.”

Cừ Chiêu như rơi vào hồi ức, đáy mắt phẳng lặng như mặt hồ.

“Mẹ anh và bố anh ở bên nhau gần bảy năm mới kết hôn. Thời đó thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi,” Cừ Chiêu cười lạnh, “Đương nhiên, đặt ở hiện tại cũng vậy. Đáng tiếc, dù tình yêu oanh oanh liệt liệt vẫn không thắng nổi oanh oanh yển yển đến tiếp cận, ông ta ngoại tình.”

Từ “Bố anh” biến thành “Ông ta”.

“Khi ấy mẹ anh mang thai chẳng hay biết gì, đợi đến khi Triệu Mặc được sinh ra, tiểu tam cầm bản báo cáo kiểm tra mang thai tới cửa. Mọi chuyện vỡ lở, ông ta chẳng hề hoảng hốt, trực tiếp đưa tiểu tam đi phá thai. Ngoại trừ việc này, ông ta không có bất cứ biểu hiện gì khác với mẹ anh.”

“Nếu không phải có ông nội làm chỗ dựa cho mẹ anh, mẹ anh đã sớm ly hôn. Tuy rằng lần đó tha thứ, nhưng mẹ anh biết, tiểu tam đi rồi, còn có tiểu tứ, tiểu ngũ... Tóm lại, từ đó về sau, bên cạnh ông ta chưa từng thiếu phụ nữ, ông ta cũng không còn tâm tư che giấu.”

Cừ Chiêu xoa xoa đầu Tuế Hòa, ôm cô ngồi lên đùi mình.

Lần nữa mở miệng, ngữ điệu nhẹ nhàng như mây.

“Bảo bảo, em biết anh là có được bằng cách nào không (*)?”

Cừ Chiêu hôn lên vành tai Tuế Hòa, “Anh là do ông ta cưỡng bức mẹ anh.”

Bên tai Tuế Hòa như bị người ta đột nhiên đốt pháo bông, cô run lên, suýt nữa bật khóc.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

(*) Editor: Có ai có cách diễn đạt khác không?

Bạn đang đọc truyện *Hãng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Một lần cuối cùng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Mẹ Cừ Chiêu tên Cừ Duyệt.

Triệu Quốc Vũ nhiều lần ngoại tình, khiến Cừ Duyệt thất vọng tột độ, bà dọn ra khỏi phòng ngủ chính, bởi vì bà chê Triệu Quốc Vũ bẩn.

Mà Triệu Quốc Vũ người này, bề ngoài thì chính nhân quân tử, bên trong lại cực kỳ dơ bẩn thâm độc. Cừ Duyệt càng ghét bỏ ông ta, ông ta càng quá đáng, làm việc càng chẳng cần kiêng dè, trong vòng mấy năm ấy, hầu hết các tin đồn đều dính dáng đến ông ta.

Cừ Duyệt ngày càng sa sút tinh thần, bà muốn ly hôn, nhưng không bỏ lại Triệu Mặc được. Nói chuyện với Triệu Sinh, quyết định ra ngoài giải sầu khuấy khóa tâm tình.

Trước một ngày ra ngoài, đêm đó Triệu Quốc Vũ xông vào phòng khách của Cừ Duyệt, cưỡng bức bà.

Cừ Duyệt không đi thành công.

Từ đó về sau, bà suốt ngày giam mình trong phòng, ngay cả Triệu Mặc bà cũng không gặp.

Sau đó bà hoài thai. Dần dần gầy ốm, không có dáng vẻ đầy đặn như những người phụ nữ mang thai khác.

Cử Duyệt nghĩ tới tự sát, bà cảm phần bảy năm đó mất bà bị mù, cho rằng ở bên Triệu Quốc Vũ có thể hạnh phúc trọn đời.

Nhưng bà không nỡ, không nỡ bỏ lại Triệu Mặc, cũng không nỡ bỏ đi đứa nhỏ trong bụng.

Cử Duyệt không thể phủ nhận, bảy năm kia ở bên Triệu Quốc Vũ có ảnh hưởng quá lớn đến bà, bà không thể hoàn toàn bỏ xuống được tình yêu với Triệu Quốc Vũ. Nếu bà nhẫn tâm thêm chút nữa, cùng lắm thì mất đi cái mạng này.

Nội tâm đấu tranh xen lẫn thống khổ khiến Cử Duyệt rơi vào sợ hãi, bà thu mình, không cho bất cứ kẻ nào đi vào phạm vi an toàn của bà, dù là sinh mạng nhỏ trong bụng cũng không cho.

Bác sĩ nói Cử Duyệt mắc bệnh trầm cảm, không thích hợp sinh con, nhưng càng không thích hợp phá thai.

Triệu Sinh vì Cử Duyệt có thể sinh con bình an liền sớm đưa Cử Duyệt vào bệnh viện điều trị. Tuy là như vậy, lúc đứa nhỏ được sinh ra, vẫn giống trong suy đoán, cực kỳ gầy gò, hô hấp yếu ớt, suýt nữa chết non.

May mà đứa nhỏ vượt qua được, thoát khỏi con nguy hiểm.

Đứa bé được đặt tên Triệu Cử, hiện rõ tâm tư lấy lòng Cử Duyệt.

Cũng trong khoảng thời gian này, Cử Duyệt như được ánh dương phản chiếu, bà khôi phục sức sống, Triệu Quốc Vũ cũng bởi vì bà ngoan ngoãn mà hài lòng, bắt đầu thường xuyên về nhà. Tất cả mọi người rất phấn khởi, nghĩ đó là công lao của Triệu Cử mới được sinh ra.

Nhưng không phải... Cử Duyệt đã gạt mọi người.

Bà vào lúc mọi người buông lỏng cảnh giác, ôm Triệu Cử chạy trốn. Không mang theo Triệu Mặc, là bởi vì Triệu Mặc đã trưởng thành nên bà không mang đi.

Cử Duyệt làm như vậy không phải để bắt đầu cuộc sống mới, mà là đi tìm cái chết, mang con trai đi cùng.

Bà cố chấp nghĩ, nếu bà không bỏ được đứa nhỏ, vậy cùng nhau chết đi.

“Có lẽ trước khi chết, đầu óc tỉnh táo, bà nhảy xuống hồ, còn anh thì bị ném vào thùng rác.”

“Mấy ngày sau bà được người ta vớt lên, những người đó nhìn thấy thi thể của bà, sao có thể nghĩ đứa nhỏ như anh còn sống được? Bọn họ đều cho rằng anh chết rồi, anh cũng vì vậy hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Triệu gia.”

Tuế Hòa nắm thật chặt bàn tay lạnh lẽo của Cử Chiêu, lại phát hiện tay cô cũng không có chút ấm áp nào.

“Nhất định khi đó bà rất tỉnh táo.” Cử Chiêu bình tĩnh nhìn Tuế Hòa, “Nhưng khiến anh không hiểu được chính là, nếu bà có thể lấy giấy báo đắp lên quần áo của anh, vậy vì sao không thể nghĩ nếu anh không được người ta phát hiện, rất có khả năng đang sống sờ sờ lại chết vì lạnh cóng chứ?”

Tuế Hòa khẽ mấp máy khóe môi, xoay người ôm lấy Cử Chiêu.

Cử Chiêu vẫn đang lăm bầm tự nói: “Có lẽ bà tỉnh táo, cũng có lẽ bà không tỉnh táo...”

Cô nói không nên lời mấy câu an ủi, chỉ biết đau lòng.

Lúc Cử Chiêu tra được mấy thứ này, đã tuyệt vọng đến nhường nào đây.

“Anh không yếu đuối vậy đâu.” Như dưới trời đông tuyết phủ ôm lấy ngọn lửa, Cử Chiêu dùng sức ôm cô, “Bởi nếu không phải vì vậy, anh sẽ không gặp được em.”

Trong lòng Tuế Hòa căng thẳng.

Cử Chiêu tiếp tục nói: “Chỉ tiếc lúc anh nhớ em nhất, em lại không ở bên cạnh anh.”

Tuế Hòa muốn nói xin lỗi, cổ họng lại như chất đầy cát sỏi, cô vỗ vỗ lưng Cử Chiêu, khàn giọng: “Em sẽ không rời đi nữa.”

“Tuế Hòa, anh sẽ tin em một lần cuối cùng.”

Cử Chiêu nhắm mắt, trong lòng nhấn mạnh, thật sự là một lần cuối cùng.

*

Ngõ nhỏ quá hẹp, xe không vào được.

Trả tiền xuống xe, bánh xe vali lăn tròn gần nửa tiếng, hai người mới tới điểm đến.

Nhà bà ngoại trong miệng Cừ Chiêu, giờ đã thành một tòa nhà không người.

Phòng ở được bán đi mười năm trước, là Cừ Chiêu mua lại. Hắn thuê người, hằng tuần sẽ đến đây quét dọn, chỉ là không có người ở, vô cùng quanh quẽ.

Biệt thự hai tầng theo phong cách phương Tây, còn có một sân nhỏ. Tuế Hòa quét nhìn một vòng, hai tầng trống vắng, có lẽ trước đây từng có vài loại cây ăn quả, nhưng không có người chăm sóc, phát triển theo tự nhiên. Tuy nhiên cây đa ngoài biệt thự cao sừng sững, tán cây mọc sum suê, che mát cả một khoảng lớn.

“Cừ Chiêu,” Tuế Hòa túm tay áo Cừ Chiêu, cô chỉ bóng râm, “Chúng ta có thể đặt ghế ở đó, giống trên TV ý, cầm quạt *huang bỏ* (1), phe phẩy hóng mát.”

(1) *Quạt huang bỏ.*

Đứng trước khoảng không tự mình tưởng tượng ra hình ảnh, Tuế Hòa mô phỏng như thật, Cừ Chiêu buồn cười dùng cằm tì lên trán cô, “Được.”

Hai lần trước hắn trở về một mình, lần này không giống, hắn có Tuế Hòa đi cùng.

Nếu có thể sống thế này mãi mãi, thật ra rất tuyệt. Hắn nghĩ.

Đời trước Cừ Chiêu rất giống tính cách bố hắn, hai người quả thực biến thái y đúc, đời này Cừ Chiêu bình thường chút.

Nhưng mẹ hắn không may mắn như Tuế Hòa, Tuế Hòa có cơ hội trọng sinh, mẹ hắn lại không có (Chờ một chút... Nói không chừng có thì sao!)

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Vợ

Edit: Mina

Dọn dẹp một phen, Cừ Chiêu cầm tay Tuế Hòa ra cửa, đi ngắm biển.

Tới bãi biển phải đi bộ nửa tiếng. Dọc đường luôn có người dừng ánh mắt trên người hai bọn họ, Tuế Hòa có chút không được tự nhiên, đi sát lại gần Cừ Chiêu.

Tình huống giống vậy xảy ra kể từ lúc họ bước xuống xe taxi kéo vali.

“Hải Thành không lớn, có thể được gọi là trấn nhỏ.” Cừ Chiêu ôm bả vai Tuế Hòa, giải thích cho cô, “Vậy nên hàng xóm láng giềng xung quanh đều quen biết nhau, lạ mặt như hai chúng ta, khó tránh khỏi bọn họ sẽ nhìn nhiều thêm vài lần.”

“Nhưng không phải anh về đây mấy lần rồi sao?”

Cừ Chiêu lắc đầu, “Anh rất ít khi ra ngoài.”

Hơn nữa lần nào hắn tới cũng gấp rút, thường chỉ ở lại hai đêm rồi rời đi.

Thói quen mỗi năm trở về một lần như đã trở thành một loại nghi lễ. Cừ Chiêu có rất ít cảm tình với Cừ Duyệt và Triệu Quắc Vũ, hắn không thể sinh ra lòng cảm thông Cừ Duyệt, cũng không thể chán ghét hay căm hận Triệu Quắc Vũ. Chuyện xảy ra ở đời trước không liên quan đến hắn, vòng đi vòng lại hắn vẫn trở về Triệu gia, không có gì là không công bằng.

Nên hắn không bao giờ trốn chạy.

Lại nói tiếp, Cừ Chiêu có thể trở về Triệu gia, công lao phải thuộc về Tuế Hòa... Bởi có sự giúp đỡ của Tuế Hòa hắn mới được chú ý trong giới thượng lưu.

Vào đêm khuya yên ắng, Cừ Chiêu sẽ nghĩ, Tuế Hòa nhất định là phúc tinh của hắn đi? Là phúc tinh trời cao phái tới cứu vớt hắn.

Đi ngang qua một cửa hàng tạp hóa, Tuế Hòa nói khát nước, Cừ Chiêu liền kéo cô vào mua nước uống.

Siêu thị mở điều hòa, nháy mắt thôi tan cái nóng nực trên làn da. Tuế Hòa đi đến trước tủ lạnh, mở ra, khí lạnh phả thẳng vào mặt, cô thoải mái hưởng thụ hai giây rồi mới cầm lấy chai nước khoáng.

Đóng cửa tủ lại, xoay người, hai cơ thể mềm mại va chạm, Tuế Hòa lao đảo lui về phía sau hai bước, chai nước rơi xuống mặt đất.

Cô gái đối diện có mái tóc dài vừa qua mang tai, lông mi mảnh nhỏ, con ngươi sáng ngời như vì sao, chớp mũi xinh xắn, môi hồng răng trắng, hết như búp bê phương Tây tinh xảo.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Cô ấy ngồi xổm xuống nhặt chai nước giúp Tuế Hòa, “Ban này tôi không để ý, không làm cô bị thương chứ?”

Tuế Hòa phục hồi tinh thần, cô nhận chai nước, cười dịu dàng, “Không sao.”

Đồng Niên Niên sùng sốt, cô ấy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái có khí chất dịu dàng như vậy. Tàn mát sự mềm mại từ bên trong, tựa như làn gió mùa xuân, cũng tựa như mặt trời mùa đông.

Ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện của hai người đàn ông, cùng nhau đi tới, trầm miệng một lời: “Sao thế?”

Bốn người hai mặt nhìn nhau, hóa ra là quen biết.

Cừ Chiêu ôm Tuế Hòa, tay đặt trên eo cô, giới thiệu với người đàn ông đối diện, “Tuế Hòa, bạn gái.”

Công khai chủ quyền trắng trợn.

Trần Tinh nhướn mày, đầu tiên là hôn lên mặt Đồng Niên Niên một cái, nhìn sắc mặt cô ấy rực đỏ, cong môi cười xấu xa nói: “Đồng Niên Niên, vợ tôi.”

Gương mặt anh tuấn, góc cạnh rõ ràng, lúc không cười lạnh như núi băng, cười lộ lên núi băng tan chảy, điệu bộ lưu manh hư hỏng, nhưng bởi vì khí chất cường thế khiến cho người ta không thấy phản cảm.

Tuế Hòa nghĩ thầm, người này và Đồng Niên Niên nhìn qua quả là một đôi trời sinh.

Đồng Niên Niên xoa xoa gương mặt bị hôn của mình, quá ngượng, cô ấy cười thẹn thùng với Tuế Hòa, “Cô nhìn xem còn thích gì nữa không, tôi mời cô.”

Trần Tinh nói tiếp: “Đúng vậy, siêu thị này trên danh nghĩa là của vợ tôi, hai người cứ tha hồ lấy, đừng khách sáo!”

Lời nói ầu trĩ lại bá đạo, nhưng biểu cảm lại là lười biếng, đúng là con người mâu thuẫn.

Đồng Niên Niên véo eo Trần Tinh một cái thật mạnh, anh ta như vô cảm giác, lại còn xoa nhẹ vành tai nóng hầm hập của cô ấy, thấy mềm mềm, càng xoa càng nghiện.

Không rảnh nhìn họ ân ái, Cừ Chiêu hừ lạnh, “Không cần. Đi đây.”

“Đó là bạn anh à?” Ra khỏi siêu thị, Tuế Hòa hỏi Cừ Chiêu.

Cừ Chiêu “Ừ” một tiếng, “Năm ngoái quen.” Tuế Hòa uống hộp nước, hỏi: “Quen ở đây sao?”

“Không phải.” Cừ Chiêu nhận chai nước của cô, uống một ngụm hết nửa chai, “Trần Tinh là bên đối tác khoa học kỹ thuật của Đồng Dã. Chắc là lần này về cùng bạn gái, cậu ta và bạn gái đều là người Hải Thành, trước kia sống ở đây.”

Coi như đã hiểu rõ mối quan hệ này, Tuế Hòa không hỏi nữa, mà rút cuộc bọn họ cũng đã thấy bãi biển.

Tuế Hòa xoa xoa cánh tay, cô cảm nhận gió biển dinh dính, càng đến gần càng thấy ẩm ướt dính nhớp.

Cô nói: “Mát ghê.”

Dọc đường phơi nắng, cả khuôn mặt rất rát.

Cừ Chiêu dùng bàn tay che mặt cô, cố giúp cô chắn ánh mặt trời, “Mấy ngày nữa là tới sinh nhật em, sáng sớm chúng ta lại đến đây ngắm mặt trời mọc.”

Tuế Hòa cũng giơ tay che mặt hắn, “Được.”

...

Ở ngoài bờ biển qua buổi trưa, hoàng hôn như lòng đào quả trứng chưa luộc chín, nó bị nhấn chìm trong đám mây, xuất hiện rục rờ theo từng đợt từng đợt, tỏa ra vàng hào quang, chiếu lên mặt mỗi người giống như đang đeo một chiếc mặt nạ sắc màu ảm áp.

Trên bãi cát còn có rất nhiều người, họ vừa đi vừa nghỉ, hắn là đã thường xuyên nhìn thấy cảnh như vậy, dễ dàng hòa nhập vào bức tranh, trở thành một phần của phong cảnh.

“Mặt trời lặn rồi.”

Tuế Hòa ngồi trong lòng ngực Cừ Chiêu, không chớp mắt nhìn phía chân trời.

Cừ Chiêu không nhìn, hắn dùng ngón tay chải lại mái tóc bị thổi rối tung của Tuế Hòa, không để ý đáp: “Ừ.”

Mặt trời dần dần lặn xuống, nó càng phát ra ánh sáng chói mắt, nhuộm màu mặt biển, gợn sóng nổi lên được mạ viền vàng, lấp la lấp lánh, quyến rũ như làn váy của thiếu nữ.

Hoàng hôn biến mất, cho dù rục rờ lộng lẫy cũng chuyển thành màu đen xám xịt tuy nhiên cảnh biển vẫn đẹp như trước.

“Đẹp quá.”

Tuế Hòa ngắm cảnh, còn Cừ Chiêu ngắm cô.

Vì cô đẹp hơn phong cảnh.

“Chu” Hạ, “Tuế” Hòa, Đồng “Niên”.

Mọi người biết Đồng Niên Niên là ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hàng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cầu anh cầu anh

Edit: Mina

Phòng ở là nhà cũ, đồ gia dụng bày biện không thay đổi, gian phòng trên lầu hai rộng nhất, một chiếc giường gỗ cực to, một hàng tủ quần áo kê sát tường, án thư cạnh cửa sổ, chỉ vài món đồ đã lấp đầy gần hết diện tích cả căn phòng.

Đệm giường êm ái, ván giường cứng cáp. Nhưng cứ mỗi lần Cừ Chiêu thúc vào trong người Tuế Hòa, chân giường sẽ ma sát mặt đất phát ra tiếng kéo kẹt.

Tuế Hòa quỳ trên giường, dưới bộ ngực là chần mềm lạnh lẽo, đầu vú bị cọ ngứa ngứa, những chỗ bị Cừ Chiêu mút cắn vẫn còn hơi hơi đau.

“A...” Eo đau lưng đau, cô cong thân mình, Cừ Chiêu thao tàn nhẫn, quy đầu liên tục đâm đến cửa tử cung, tựa như cái chày cán bột, cứng rắn thẳng tắp, sức lực kinh người, “Sắp hỏng rồi...”

Cừ Chiêu đỡ eo Tuế Hòa, mảnh mai đến nỗi chỉ cần hấn gấp lại là gãy ngay, trong mắt hắn chỉ còn một màu trắng, rèm cửa sổ không khép kín, ánh trắng từ bên ngoài cửa sổ hắt lên cơ thể trắng như ngọc của Tuế Hòa, hắn say sưa ngắm nhìn, vậy nên gần như không nghe rõ Tuế Hòa đang nói gì.

“A! Từ từ... A...” Vẫn luôn cắm vào không ngừng nghỉ khiến Tuế Hòa không thể chống đỡ được, cô cuộn tròn cơ thể, nước sốt tràn đầy nhục động.

Cừ Chiêu bị kẹp tê rần, hần rút một nửa côn thịt ra để giảm xóc, với tư thế nửa cắm vào lật người Tuế Hòa lại, nhìn cô cao trào.

Sóng nhũ dập dồn vài cái vẫn không ngừng lại, Tuế Hòa thờ phỉ phào, bầu ngực cũng lắc lư theo, cô ngẩng cao cổ, miệng nhỏ không khép lại được bởi khoái cảm quá mức mãnh liệt, toàn thân khắp nơi ửng hồng, bụng nhỏ phập phồng co bóp, khiến cho đường đi càng thêm chật hẹp, bao kín côn thịt không một kẽ hở, Cừ Chiêu nhịn xuống, đau đớn mà sáng khoái.

Không lâu sau, hần lại theo đường cũ, đưa Tuế Hòa vừa mới vắt vả leo xuống lại leo lên đỉnh núi.

Cừ Chiêu vừa thao vừa hỏi: “Làm ở đây thoải mái hơn hay ở nhà làm thoải mái hơn?”

Tuế Hòa ôm Cừ Chiêu, hai chân đặt trên bả vai hần, đôi chân thon thả trắng nõn theo cử động đập vào xương bả vai hần, cô thích tận suất làm của Cừ Chiêu vào lúc này, dĩ nhiên sẽ nói ra câu trả lời ngọt như mật.

“Chủ yếu là anh.”

Ngoan muốn chết.

Cừ Chiêu cười khế, eo dùng sức, cực đại nắm đầu phá vỡ nộn thịt chặt khít, thúc vào điểm mẫn cảm hơi lệch phía đỉnh hoa huyết, nghe cô thốt tiếng rên rỉ, cúi người hôn lên xương quai xanh cô, nói: “Nói thêm vài câu nữa nào, anh thích nghe.”

Tuế Hòa lại không nói.

Chắc, vừa khen xong, thật để ý mặt mũi mà.

“Không đáng yêu chút nào.” Cừ Chiêu hận đến ngứa răng, hần gặm một cái xuống xương quai xanh, làn da nhanh chóng hiện lên dấu răng, Tuế Hòa bị đau kêu lên, hần đạt được như ý, đột nhiên đẩy nhanh tốc độ!

“A a! Chậm chút!”

Côn thịt là thân cây thô to, mật huyết là bùn đất, rễ cây đại thụ đâm ngang đâm dọc, chiếm đoạt hoa tâm sâu bên trong, không động thì thôi, vừa động liền kéo tới trận gió lốc.

Sau tai Cừ Chiêu ướt đầm mồ hôi, rơi xuống bầu ngực, đáy mắt hần hiện đầy tơ máu, kiều ngạo lại cuồng nhiệt, “Em cầu xin anh đi.”

“Ách a! Cầu anh cầu anh...”

Cừ Chiêu cười xấu xa: “Cầu xin không đạt hiệu quả.”

Tuế Hòa khóc riu rít bực bội gọi: “Cừ Chiêu!”

“Gọi anh thêm lần nữa anh lại càng dùng sức mạnh hơn.”

Tuế Hòa không dám gọi tiếp.

Nhưng Cừ Chiêu lại có phương pháp khiến cô gọi.

Quả nhiên, nửa sau của cuộc chiến, Tuế Hòa đã gọi đến khàn cả giọng.

Ở trên giường, cô luôn dễ bị bắt nạt.

Mà Cừ Chiêu, hần thích nhất Tuế Hòa mạnh mẽ thân mềm (*cơ thể mềm mại*).

Ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng lạn như hoa hồng nở rộ.

Tuế Hòa vừa che dấu hôn trên cổ vừa oán giận, “Thời tiết nóng thế này, lần sau anh đừng để lại dấu nào nữa.”

Cừ Chiêu sừng sốt, hỏi cô: “Không để lại dấu sao em thoải mái được chứ?”

Trong gương, mặt Tuế Hòa đỏ lên, muốn lấy đồ vật ném qua, nhưng trong tầm tay lại không có gối đầu, cô bồng tức giận, không thèm để ý đến hần.

Cừ Chiêu buồn cười, ôm gối đưa cho cô, “Cho em này.”

Tuế Hòa vẫn không nhìn hần, tay lại thành thật nhận gối.

Cừ Chiêu rất tinh ý trở về chỗ cũ, vừa mới đứng yên, một cái gối đã phi đến...

Hắn bắt được, lại kêu to một tiếng đầy khoa trương, “Auuu.”

Tuế Hòa biết lực tay của mình nhưng vẫn không nhịn được nhìn sang. Thấy Cừ Chiêu giả bộ, cô trực tiếp nhảy đến trước mặt hắn niết mặt hắn, “Anh chỉ biết trêu em thôi!”

Cừ Chiêu cười làm mặt quỷ, không phải khôn khéo mà là dịu dàng, hắn một tay giữ hai cổ tay Tuế Hòa, không phản bác, sau một giây im lặng đối diện nhau, đột nhiên cúi đầu mỗ mỗ miệng cô.

Nụ hôn nhẹ nhẹ như chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

Con bực bội của Tuế Hòa biến mất.

“Lần này tha cho anh đó.”

Cô trở lại trước bàn trang điểm, Cừ Chiêu ở phía sau đeo đồng hồ, đưa lưng về phía cô nói: “Lát nữa chúng ta đi ăn cơm lam ở cuối phố nhé.”

Một câu nói vô cùng bình thường.

Tuế Hòa đang vẽ mi mắt, đột nhiên mỉm cười.

Cảm giác không mang mặt nạ khi ở chung thật tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Hãng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Khác thường

Edit: Mina

Cùng Cừ Chiêu nán lại Hải Thành mấy ngày nay, để lại ấn tượng nhất cho Tuế Hòa là ngày nhà họ Trương bên cạnh làm đám cưới, bọn họ đến chung vui trong bầu không khí đó.

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn lớn nhất Hải Thành, Tuế Hòa và Cừ Chiêu đưa tiền mừng, chọn vị trí trong góc ngồi xuống, chờ bữa tiệc bắt đầu để nhìn cô dâu.

Chung quanh toàn là những gương mặt xa lạ, Tuế Hòa ngồi sát Cừ Chiêu, hơi căng thẳng.

Kỳ thật Cừ Chiêu đã sớm nhìn ra, Tuế Hòa luôn giữ khoảng cách an toàn đến lạ lùng với người lạ... *Tôi có thể cười với anh/ cô, nhưng anh/ cô đừng đứng gần tôi, càng đừng chạm vào tôi.*

Giống chứng sợ giao tiếp, nhưng lại không phải.

Bởi khả năng xã giao của Tuế Hòa rất giỏi, cô chỉ không thích đứng gần đám đông, nhất là với người lạ.

Chẳng lẽ do lần trước bị theo dõi để lại bóng ma? Nhưng lại giống như có chỗ nào đó không đúng...

Cho dù Cừ Chiêu biết tình huống đại khái, nhưng người khác không biết.

Một bàn mười chỗ ngồi, ngoài Tuế Hòa và Cừ Chiêu, còn có một đứa bé, một người già, sáu người còn lại đều là nam nữ tầm tuổi trung niên đang trò chuyện rôm rả.

Có mấy người mắt nhìn nhau, không nhịn được chủ động mở miệng hỏi.

“Aiui, hai cô cậu từ đâu đến đây thế?”

Đậm chất giọng Hải Thành, Tuế Hòa nghe không hiểu, nhưng thật ra Cừ Chiêu có thể hiểu sơ sơ câu hỏi, hắn vẫn ôm Tuế Hòa, đáp: “Chúng tôi từ thành phố B tới.”

Hắn đáp lại, mọi người như pháo bông được đốt, cuộc thảo luận nổ ra, riu ra riu rít, không quen cũng thành thân.

“Thành phố B à? Thành phố lớn đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, khó trách đáng đáp tốt như vậy, vừa trắng lại mềm”

“Không phải nói con gái lão Đồng cũng ở thành phố B sao? Bà nhìn Niên Niên xem, từ nhỏ đã trắng rồi.”

Bên tai quá mức ồn ào, lòng bàn tay Tuế Hòa đỏ mề hôi lạnh, cô càng thêm ý lại Cừ Chiêu, trong đầu lấp đầy một câu...

“Nếu thật sự sợ hãi, vậy thì trốn đến nơi yên tĩnh một lát, làm lại từ đầu cũng không sao.”

Tuế Hòa giật mình run lên, theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Không đứng, Cừ Chiêu ở cạnh cô, cô không cần phải trốn.

Tuế Hòa thở phào, dần dần bình tĩnh lại. Đúng lúc này, một bàn tay ngăm đen đột nhiên vươn đến đây, trong nháy mắt kia, cô tựa như con thỏ nhỏ bị kinh sợ, linh hồn bé nhỏ suýt nữa biến mất, sắc mặt trắng bệch, một câu cũng nói không nên lời.

“...Dạ cô à, cô không uống nước có ga sao? Vậy uống được nước trà không?”

Người đàn ông đưa nước cho Tuế Hòa có chút xấu hổ. Ông ấy nghĩ người mới tới nên khách sáo, dù chỉ mới nói chuyện phiếm được vài câu, nhưng thấy mình đưa ly nước có ga đã dọa người ta thành như vậy, trong lòng vẫn cực kỳ thấp thòm, thu lại ly nước không ổn, để lại cũng không xong.

Cổ họng Tuế Hòa như có cục đá chặn ngang, lạnh thấu xương, cô biết cô chuyện bé xé to, muốn nói xin lỗi, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Cừ Chiêu nhìn hết thấy vào trong mắt, hần bạnh quai hàm, ôm tay Tuế Hòa.

Sau đó, hần dùng một bàn tay khác nhận lấy ly nước giờ ở ngoài không trung đã lâu, cười nói: “Cô ấy hay xấu hổ, vừa rồi lại ngăn người, không để ý tiếng của chủ, ngại quá.” Cuối cùng bổ sung “Cô ấy rất thích uống nước có ga.”

Ông chủ cười chất phác sờ sờ ột, “Không sao không sao.”

Cừ Chiêu cúi đầu nhẹ nhàng hỏi Tuế Hòa: “Thích uống nước có ga không?”

Tuế Hòa gật đầu: “Thích.” Cô nhấp môi, nghiêng đầu nói với chủ bên cạnh, “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Hàng năm dài nắng dầm mưa, hơn nữa lại ở bờ biển, làn da ngăm đen khỏe khoắn, nếp nhăn trên mặt theo tuổi tác ngày một nhiều lên, ông ấy cười tươi lại quá mức thật thà, Tuế Hòa thả lỏng cảnh giác.

Cừ Chiêu ghé tai Tuế Hòa nói nhỏ, “Đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Cô hoàn toàn yên tâm.

Cũng không biết có phải câu nói của Cừ Chiêu gây tác động không, lúc sau Tuế Hòa thực sự thả lỏng, rất tự nhiên đối đáp người khác khi được hỏi chuyện, cô cũng khôi phục lại đáng vẻ tự tin ngày trước.

Lòng Cừ Chiêu lại càng khó chịu.

Trước kia Tuế Hòa không thích dừng chân khi đi trong đám người, chuyện này hần biết.

Nhưng tình huống trước mặt có phải quá nghiêm trọng rồi không?

Bắt đầu từ khi nào đây? Ngón tay Cừ Chiêu gõ trên mặt bàn, hần nhắm tính khoảng thời gian.

Loại trừ lúc đó, loại trừ tiếp... Cừ Chiêu dùng gõ tay, hần biết rồi.

Ngày đó, Tuế Hòa nói dối hần cô đi siêu thị, về sau cô liền bắt đầu không thích ra ngoài.

Người dân Hải Thành thuần phác, thích náo nhiệt, những bữa tiệc như này, vẫn là lần đầu tiên Tuế Hòa đối mặt với nhiều người nói nhiều đến vậy.

Cừ Chiêu nhíu mày, rốt cuộc ngày đó Tuế Hòa đi đâu? Và rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

Trên đường về nhà, bóng đêm bao trùm, Tuế Hòa nắm tay Cừ Chiêu bước đi chậm chậm, đi qua một cây đèn đường, bóng hai người dính vào nhau sẽ ngắn lại, rồi lại kéo dài, lặp đi lặp lại.

Cừ Chiêu: “Tuế Hòa.”

Tuế Hòa biết hôm nay cô biểu hiện khác thường, Cừ Chiêu không có khả năng không phát hiện ra. Cô đáp, đột nhiên nghĩ, nếu Cừ Chiêu thật sự hỏi, cô có thể nói ra được không?

Ngay cả dừng khí nhớ tới sự kiện kia cô cũng không có, bảo cô mở miệng nói, cô sợ mình làm không được.

Nhưng cô càng sợ Cừ Chiêu thất vọng.

“...Không có gì.” Mọi lời nói mắc kẹt trong cổ họng, Cừ Chiêu đổi đề tài, “Mai chúng ta phải dậy sớm một chút, đi ngắm mặt trời mọc.”

“Ồ, được.”

Cừ Chiêu không hỏi, Tuế Hòa không thể nói rõ đây là giải thoát hay mất mát, cô rũ đầu nhìn mũi chân mình, khẽ nói: “Cừ Chiêu, em có một chuyện muốn nói với anh.”

“Đợi đã.”

Cừ Chiêu cắt ngang lời cô, “Chờ đến ngày mai lại nói tiếp.”

“Cừ Chiêu.” Tuế Hòa dừng lại, cô nắm ngón tay Cừ Chiêu thật chặt, “Anh đừng sợ, dù em nói ra, em cũng sẽ không rời đi nữa. Nếu anh muốn ngày mai em nói, vậy cứ để ngày mai đi, anh muốn biết cái gì, em sẽ nói hết cho anh nghe.”

Hóa ra cô biết mọi chuyện, bao gồm cả sự ích kỷ lẫn nỗi sợ hãi của hân.

Bạn đang đọc truyện *Hằng Năm Có Ngày Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.